

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ONE AND ONLY

KARLA SORENSEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ONE AND ONLY

kKílder Eariiíly noziel

KARLA S RENSEN

© 2023- Karla Sorensen

Tüm Hakları Saklıdır

Kapak Tasarımcısı-Najla Qamber Design www.najlaqamberdesigns.com

İç Tasarım- Tina Stokes Editör-

Jenny Sims, Editing4Indies

Düzeltilme okuması- Julia Griffis, The Romance Bibliophile

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Oğullarıma.

Umarım bunu hiç okumazsınız, ama eğer okursanız, dünyadaki en iyi cesaretlendiriciler sizlersiniz ve bu kitabı zamanında bitirmemin tek nedeni de bu.

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28 Sonsöz](#)

[Wilder Ailesi'nden daha fazlasını](#)

[ister misiniz? Karla Sorensen'in](#)

[diğer kitapları Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

Bölüm 1

Kendimi savunmam gerekirse, bir koca tutma kararı *aslında* kötü bir karar değildi. Tökezlediğim yer uygulama oldu.

Evet, her şeyi daha iyi düşünebilirdim (önce davranıp sonra düşünme eğilimim kişilik kusurlarımdan biriydi) ve elbette bunu eski usullerle yapmaya çalışabilirdim (gerçekten kimin zamanı var ki).

Gerçek şu ki, *olası koca adaylarıyla görüşme yapmayı* asla planlamamalıyım ve Aynı gece *aptal kardeşimin takım arkadaşı için son dakika tasarım danışmanlığı*.

Uygunluk -restoranın otelime olan konumu, bu iki şeyi aynı anda aradan çıkarmak- ve istek -biriyle pişmiş sivilce için kavga edebilirdim- bu kararın itici güçleriydi ve şüphesiz, çöküşüme neden olan şey olarak peynirli karbonhidrat arzuma dönüp bakabilirim.

Otelimden restorana yürümek düşündüğüm kadar uzun sürmedi, bu yüzden oldukça erken geldim ve ona rezervasyon adımı söylemeden önce durakladım.

Geriye dönüp baktığımda, bu her şeyi iptal etmek için uygun bir an olabilirdi. Ona adımı vermeden önce, olaya dahil olan tek kişi bendim.

O kabine oturmadan önce kimse ne yapmaya çalıştığını bilmiyordu. Zihnimde, kaçışımın meşhur kapısının kayarak kapandığını görebiliyordum.

Sonuçlar karşısında göğsüm biraz daraldı ama uzaklaşmak yerine çenemi daha yukarı kaldırdım ve ev sahibi standına yaklaştım.

"Greer Wilder için rezervasyon" dedim.

Bana kibarca gülümsedi ve iki menü aldı. "Tabii ki. Beni takip edin lütfen."

Talep ettiğim kabin girişten en uzak köşedeydi, mahremiyet için kavisliydi. Masanın ortasında kısa, bodur mumların sıcak ışıkla titreştiği zevkli bir düzenleme ve tek bir gülle dolu bir tomurcuk vazo vardı.

Mükemmel.

Ona içten bir bakış attım ve çantamdan bir ellilik çıkardım. "Bu masaya bütün akşam ihtiyacım olacak," dedim ona.

Gerçekten mükemmel kaşlarını kaldırdı. "Tamam mı?"

"Görüştüğüm her erkek için belirli bir süre ayırdım ve hiç kimse

erken gösterirse iyi olur."

Ağzı açık kaldı. "Bu gece kaç randevun var?"

Birincisi, bunlar *aslında* randevu değildi ve bir an için bunu ona açıklamayı düşündüm. Ama sonra sorular ve yargılama olacaktı ve her iki seçenek için de duraklamak istemedim.

İkincisi, adı her neyse, aklı başında sayılamayacak kadar çok vardı. "Birkaç tane," diye geçiştirdim. "Aradığım çok özel bir şey var."

Güzel bir

gülümseme.

Benden uzun.

Nispeten aklı

başında.

Orta derecede çekici.

Para için bir yabancıyla sahte evlilik yapmaya istekli.

Bunların hiçbirini *söylemedim* elbette. Ama yine de, bana endişe ve huşu arasındaki çizgide duran geniş gözlü bir bakış attığında, histerik bir baloncuğun boğazımın arkasına doğru tırmandığını hissettim.

Restoranın ön tarafı kesintisiz uzun bir pencereden oluşuyordu, bu yüzden özellikle beni tamamen gizleyen bir kabinde oturmayı tercih ettim. Normalde, yaklaşan herhangi bir erkek örneği inceleme fırsatı isterdim -özellikle de şu anki durumum göz önüne alındığında- ama erken gelenlerin iyiliği için, beni ev sahibi standından göremeyeceklerinden emin olmak istedim.

Elinde iki bardak su ve gözlerinde spekülatif bir parıltıyla bir garson yaklaştı.

"Merhaba," dedi. "Ben Rocco ve görünüşe göre eğlenceli bir akşam bizi bekliyor."

Birisi iş arkadaşını uyarmış.

İçimi çektim ve bir elli sent daha almak için çantama uzandım. "Rocco, hiçbir fikrin yok." "Sana ne ile başlayabilirim?"

"Her misafirden sonra taze su lütfen," dedim küçük bir gülümsemeyle. "Ve bir chardonnay." Bir kahkaha attı. "Tamamdır patron."

Buzlu suyumdan küçük bir yudum almış, ilk randevum gelmeden önce ekmek sepetinin yarısını yemenin kabalık olup olmadığına karar vermeye çalışıyordum ki telefonumun ekranında kız kardeşimin adı belirdi.

"Üzgünüm Poppy, şu an vaktim yok," diye mırıldandım ve yoksay tuşuna bastım.

Yavaş bir nefes aldım ve beklerken saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Elim mükemmel bir şekilde düz duran gümüş takımları düzeltmek için uzandı ama onu geri çektim ve kenetlenmiş ellerimi kucağıma koydum.

Bunu yapabilirim.

Gerçekten iyi nedenlerim ve harika içgüdülerim vardı.

Hostes yaklaştı. "Buyurun," dedi **bir numaralı boyfendiye**. Yüzü hiçbir şey ele vermiyordu.

Yüzüme kibar bir gülümseme yapıştırarak ilk ... yarışmacımla yüzleşmek için döndüm?
Seçenek? Onlara ne diyeceğimden henüz emin değildim.
"Greer," dedi ve coşkulu bir tokalaşma için elimi tuttu. "Seninle tanışmak büyük bir zevk.

sen."

Gülümsememi kaybetmemem irade gücümün bir göstergesiydi.

Profil resminden en az kırk yaş daha yaşlıydı.

"Mike?" Yavaşça sordum, gözlerim seyrelemiş beyaz saçlarına ve ekose gömleğinin içine soktuğu okuma gözlüklerine kaydı.

Yerine oturdu, gözlüğünü çıkardı ve menüyü incelerken burnuna yerleştirdi. "Bu harika görünüyor."

Tanrım, kendimi neyin içine soktum ben?

"Sadece bir içki için vaktim var," diye hatırlattım ona.

"Elbette canım," dedi. "Torunum bana biz bekarların artık içki içtiğini söyledi."

Chardonnay'inden sağlıklı bir yudum aldım.

İkinci yarışmacıda pek bir gelişme yoktu. Yaşı benimkine yakındı ve güzelce gülümsüyordu. Topuklu ayakkabılarımla benden bir iki santim daha uzundu ve yerine oturduğunda rahat bir nefes aldım. Güzel, gamzeli gülümsemesini ve özel dikim gömleğinin altındaki geniş omuzlarını fark ettiğim anda evlilik yüzüğünü de gördüm.

"Evli misin?" Ona sordum. İnternetteki profilinde böyle bir bilgi yoktu. Sırıttı. "Biz... maceraperestiz," dedi ipek gibi. "Ve sen de tam bizim tipimizsin."

Boğazımı temizledim ve Rocco'ya işaret ettim.

Üçüncü yarışmacı arkadaş canlısıydı. Komikti. Benden sadece bir yaş küçüktü ve eli yüzüksüzdü. Ama kafasının tepesi göğüslerimi zor *temizliyordu* ve ailemin bunu kabul edeceği bir *evren* yoktu.

O gidince banyoya doğru yürüdüm ve tuvaletin yanındaki duvara yaslandım. Rocco elinde bir sepet ekmekle beni koridorda karşıladı.

Genel tavrım yorgun, huysuz ve şüpheli düşüncelerle dolu olduğumu haykırıyor olmalıydı.

"Boyu kısaydı," dedi.

Cevap vermeden önce iki parça yedim. "Çok kısa, Rocco."

"Sırada kim var?" diye sordu.

"Hatırlamıyorum bile," diye cevap verdim asık

suratla. Rocco dikkat kesildi. "Geliyor."

Gözlerimi kıstım. "Anlat bana."

Yüz ifadesi ihtiyatlı bir iyimserlikteydi. "Yedi. Kıyafetlerini düzeltmesini sağlayabilirsen belki sekiz."

"Gerçekten mi?" Bir elimle saçımı düzelttim ve bir parça daha ekmek aldım. "Sen Tanrı'nın bir lütfusun Rocco."

Dördüncü yarışmacı ne yazık ki tam bir domuzdu.

Masaya yaklaştığımda beni tepeden tırnağa sıcak bir şekilde incelemiş olsa da, ağzını açtığında onu listeden çıkarmam uzun sürmedi.

"Normalde kızlarımı kısa severim" - öne doğru eğildi, gözleri ağzıma kilitlendi - "ama sanırım beni o bacakları omuzlarıma dolamaya ikna edebilirsin."

"Rocco," diye seslendim. "Burada işimiz bitti."

Dördüncü yarışmacı şaşkın bir sırıtişla arkasına yaslandı. "Bu da ne demek oluyor?"

Rocco masada belirdi. "Üzgünüm dostum, senden gitmeni istemek zorundayım." "Kaltak," diye mırıldandı ayağa kalkarken.

"İyi geceler, göt herif," diye seslendim arkasından. Koltuğuma yığıldım.

Hostes Miranda yaklaştı. "Bir sonrakinden önce yemek için vaktiniz var mı?"

Yorgun bir şekilde saatime baktım. "Evet, belki hızlı bir şeyler." Sonra alnımı avucumun içine alarak iç çektim. "Sıradaki adam bir randevu değil, neyse ki. Bir iş toplantısı. Yine de otuzdan fazla sürmez. Ondan sonra da son bir adam."

Miranda kolumu okşadı. "Rocco sana yiyecek bir şeyler getiriyor." "Teşekkür ederim." Başımı kaldırdım ve gülümsedim.

"Siz ikiniz en iyisisiniz."

Dudaklarını birbirine doladı, merakla bana baktı. "Seksi gibisin. Ve gerçekten hoş görünüyorsun. Bu adamlarla ne yaptığını anlamıyorum."

Ağlama.

Ağlama.

Ağlamaktan nefret ederdim. Ailem son birkaç aydır bunu yeterince yapmıştı ve herkes dağılırken ben her zaman kendimi toparlamıştım.

Ağlamanın hiçbir faydası olmazdı. Bu gece olmaz.

Omuzlarım çöktü, yorgunluk iliklerime kadar işledi. "Hiç sevdiğin birini mutlu etmek için çılgınca bir şey yapmak istediğin oldu mu?"

Miranda yavaşça başını salladı.

"Ben de öyle yapıyorum. Muhtemelen pişman olacağım," diye ekledim. "Eğer yardımı olacaksa."

Bir grup restorana geldi ve Miranda bana pişman bir bakış attı. "Üzgünüm, gidip onları oturtmalıyım."

"Devam et." Onun uzaklaşmasını izledim. Belki Rocco ve Miranda'yı sahte düğününe davet ederdim.

Telefonumu çıkardım ve Poppy'den gelen iki cevapsız arama ve bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj daha gördüm.

Ben Parker'ın arkadaşı Beckett. Birkaç dakika geriden geliyorum ama orada olacağım.

Cevap vermedim çünkü Rocco önüme küçük bir tabak bruschetta koydu.

"Tanrı seni korusun," dedim ona. Telefonum tekrar çalmadan önce iki

tanisini mideye indirdim.

Küçük kız kardeşimin adını gördüğümde, saati kontrol etmek için saatime baktım ve ardından

Telefona cevap ver. Ben daha bir şey söyleyemeden, o benimle konuşmaya başladı. "Neredesin sen? Az önce dairene uğradım ve burada değilsin." "Bugün cumartesi gecesi. Gitmeme izin yok mu?" "Hafta sonları hiç dışarı çıkmıyorsun," dedi. "Ya evdesin ya da evde." "Bu kesinlikle yanlış," dedim ona. "Her zaman bir şeyler yapıyorum ve sana söylemiyorum. Ayrıca, neden beni evimde takip ediyorsun?" "Sadece bir şey bırakıyordum." Ses tonunu duyunca gözlerimi kısıtım. "Neyi bırakacaksın?" "Şu mavi kazağı." "Dolabımdan nasıl kaybolduğunu sorduğumda ödünç almadığını söylediğin mavi kazağı mı kastediyorsun?" Poppy bir an sessiz kaldı. "Evet?" Gözlerimi devirdim. "Birkaç günlüğüne Portland'dayım." "Neden?" *Umarım maddi tazminat için benimle evleniyormuş gibi yapacak birini bulurum çünkü kontrol edilemeyen bir durumun kontrolünü başka nasıl sağlayacağımı bilmiyordum.* Boğazımı temizledim. "Toplantılar." "Parker'la görüşüyor musun?" Kardeşimizin adı geçince homurdandım. "Hayır. Hâlâ zoru oynuyor ama geçen gün takım arkadaşlarından biri için bir iyilik yapıp yapamayacağımı sormak için mesaj attı." Saatile bir göz attım. "İlk tasarım danışmanlığımız için her an burada olabilir." "Oooh. Hangi takım arkadaşı?" "Fark eder mi?" "Evet." Poppy güldü. "Kiminle tanıştığınla hiç mi ilgilenmiyorsun?" Topuğumu masanın altından çıkardım ve ayağımı kavislendirdim, bütün gün onları giydikten sonra gerilmekten inledim. "Tabii ki kiminle tanıştığımla ilgileniyorum, ama aynı zamanda... gerçekten önemli değil, biliyor musun?" İç çekti, o küçük kız kardeş iç çekişlerinden biriydi, bana onun gözünde yaşlı ve yardım edilemez olduğumu hissettirdi. "Ne?" "Ne?" diye sordum. "Sadece kızının odası için bir tasarımda ona yardım ediyorum, hepsi bu. Kim olduğu ya da ne yaptığı benim için gerçekten önemli değil." "Oooh, bir kızı var. Yani evlenmemiş olanlardan biri." "Bunu nereden biliyorsun?" Bruschetta'ya rağmen midem hâlâ mutsuzca homurdanıyordu. Bir ısırtık daha aldım. "Evli ya da flört ediyor olsaydı, sevgilisi odaya yardım ederdi, değil mi?" "Sanırım," dedim, ağzımdaki yemek yüzünden kelimeler boğuklaşmıştı.

"Tanrım, Greer. Lütfen o oraya geldiğinde ağzın doluyken konuşma."

Güldüm.

"Gülmeyeceğim." "Ne giyiyorsun?" "Kıyafet." İnledi.

İç çekerek aşağıya baktım. "Koyu renk kot pantolon, nude topuklu ayakkabılar ve göğüslerimi güzel gösterdiğini söylediğin siyah şal üst."

Poppy mırıldandı. "Kabul edeceğim."

"Bu bir randevu değil, baba." Aslında kendi yarattığım bir cehennemde kapana kısılmış bir geceden başka faaliyetlerimin ne olarak adlandırılabilceğinden emin değildim.

Ailem için her şeyi yapabilecek yumuşak, yapışkan kalbime lanet olsun. Yukarı, aşağı ve yanlara lanet olsun.

Beni görmezden geldi. "Kim olduğunu bilmediğine inanamıyorum."

"Bilmediğimi söylemedim. Kelimeleri ağzıma tıkıyorsun."

"Greer."

Gözlerimi devirdim. "Neden, tüm kadroyu ezberledin mi?" "Evet."

Küçük kardeşimin ciddi olduğunu çok iyi bildiğim halde güldüm. Portland genişleme takımı ligde henüz yeniydi ve kardeşimiz Parker sezon dışında transfer olmuştu.

Evimize yakındı, ailemizin yaşadığı Sisters, Oregon'un sadece birkaç saat batısındaydı. Ve ailemiz... şey... bu şu anda hassas bir konuydu. Hepimiz biraz hamdık ve şu anki durumuma bakılırsa, en iyi kararları veremiyorduk.

"Oraya vardığında bana mesaj at. Kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Toplantım başladığında sana mesaj atmayacağım," dedim gayri ihtiyari, restoranın önüne bakarak. Miranda omuz silkti. Çok geç kalırsa beşinci yarışmacının zamanına denk gelebilirdi ve ben bu geceyi olduğundan daha zor hale getirmeye çalışmıyordum. "Ama onun adı Beckett. İşte. Şimdi sen gecene devam edebilirsin ve beni de kendi gecemle baş başa bırakabilirsin."

"Bekle," dedi Poppy, "Beckett Alvarez mi Beckett Coleman mı? İkisi *de sevimli*. Alvarez onların pivotu. Coleman ise Parker'la birlikte sıkı bir uç."

Alnımı ovuşturdum. "Bilmiyorum, Poppy."

"Bu konuda bu kadar umursamaz olduğuna inanamıyorum!"

Saatime bir kez daha baktım ve düşündüğümünden daha da geç kaldığını fark edince sinirli bir şekilde yerimde kıpırdandım. "Poppy." İçimi çektim. "Bırak artık."

"Ne? Parker'ın senden yardım istemesi büyük bir olay. Şu anda hiçbirimizle konuşmuyor. Pislik herif," diye mırıldandı nefesinin altında.

Burnumun kenarını sıktım. "O bir pislik değil. Yas tutuyor."

"Hepimiz öyleyiz," diye belirtti. "Ama yas tutan ve bizden kaçan tek kişi o."

"Biliyorum." Yemekten bir ısırık daha aldım. Gerçekten çok büyük bir tane.

"Parker senden yardım istediye arkadaş olmalılar."

Önümde yeterince bruschetta yoktu. Kalan parçalara baktım ve Rocco araya girip Beckett Bilinmeyen Soyadı gelmeden tabağı temizlediğinde surat asmamaya çalıştım.

Duygusal yeme çok gerçektir ve Poppy, Parker'ın ailemizi neden görmezden geldiğini ve benim neden Portland'da olduğumu anlattıkça, yüzüm büyüklüğünde bir somun ekmeğe ihtiyacım olacaktı.

"Poppy, yeni bir müşteriyi aile dramamızın içine çekmeyeceğim."

"Şu anda Voyager'ların web sitesine bakıyorum," dedi dalgınca. "Savunmada başka bir Beckett daha var. Başlangıç oyuncusu değil."

"Lütfen dur."

"Çok geç, Google'da aramaya başladım bile. Alvarez evli. Belki Coleman'dır."

"Poppy." Alnımı avucumun içine gömdüm ve gözümü masaya diktim. "İki dakika içinde kim olduğunu öğreneceğim, lütfen dur."

"Tanrım, umarım Coleman'dır. O muhteşem biri. Bu fırsat senin için *boşa* gitti."

"Çünkü fark etmez," diye patladım. "O bir futbolcu! Ne olmuş yani?" Tamam, biraz bağıırıyordum. Açlık, ben, kötü randevular ve beni bir koca bulmak için Portland'a sürükleyen büyük korkutucu duygular görünüşe göre beni biraz sinirli yapıyordu. Poppy telefonun diğer ucunda sessizleşti.

Kalbim küt küt atıyordu. Aslında ciddi değildim ama o aptal kabinde otururken tek düşünebildiğim babamın zayıf yüzü ve ölmeden önce bir kızını evlendirmeyi ne kadar çok istediğini söyleyen yorgun sesiydi.

Bunu düşündükçe göğsüm çökmeye başladı. İçi boş, üzücü ve korkutucu bir şeye dönüştü.

Duygularımı yerinde tutan tüm küçük tuğlalar teker teker parçalanmaya başladı. Sert bir nefes alarak onları acımasızca yerlerine geri ittim.

"Kim olduğu *umurumda* değil, Poppy, çünkü o sadece dar pantolon giyen ve yaşamak için aptal bir deri topun üzerinde adamlarla mücadele eden bir adam ve bu umurumda değil. Daha çok önemseydiğim başka şeyler var."

Üstümde bir boğaz
temizlendi. Gözlerimi
kıstım.

Kahretsin. Lanet olsun. *Lanet olsun.*

"Babacığım, gitmem gerek," diye fısıldadım. Yavaşça telefonu masanın üzerine bıraktım ve masanın altına girip o gidene kadar orada saklanmanın bariz bir kaçamak olup olmayacağını düşündüm.

Bakışlarım onun yanında gevşekçe sallanan, damarlarla dolu ve yüzüksüz büyük bir ele kaydı. Sonra yukarı, yukarı, ince bir bele, çok güzel bir göğsü ve omuzları örten beyaz düğmeli bir gömleğe, gerçekten inanılmaz derecede muhteşem bir yüze doğru gitmeye devam etti.

Simetrik ve sert çeneli, koyu renk saçları, altın rengi teni, kirli sakalı ve bir dergiye kapak

olacak türden delici koyu renk gözleri vardı.

Yutkundum. "Sen Beckett olmalısın," dedim sessizce. Yavaşça, çok yavaşça bir kaşını kaldırdı.

Saygınlığının paramparça olmuş parçalarını toplayarak kabinden kalktım, kontrollü bir nefes verdim ve kolumu ona doğru uzattım.

Beckett bir süre elime baktı, sonra avucu benimkinin üzerine kayd, büyük, sıcak parmakları sıkı bir kavrayışla benimkinin üzerinde kıvrıldı.

Omurgamda ılık ve sessiz, uğursuz bir şey dolaşıyordu.

"Greer Wilder," dedim. Sonra boğazımı temizledim. "Söylediklerim için özür dilerim. Profesyonelce değildi. Ve doğru değildi."

Alçak bir mırıldanma sesi çıkardı.

Hiç ama hiç yaşamadığım bir şey: Bir erkeğin önünde sinirlenmek. Sinirlere karşı dayanıksız olduğumdan değil. Ama zamanında etrafımda çok etkileyici erkekler olmuştu. Profesyonel futbolcu olan iki erkek kardeşim vardı. Karnımın yontulması bende hiç karın titremesine neden olmadı.

Ama Beckett uzun bedenini kabine sokarken, bacaklarını açmış, ellerini masaya vururken ve gözleri bana kilitlenmişken, yabancı bir tür dengesizlik hissettim.

Hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç.

"Futbolu seviyorum. Aptalca olduğunu düşünmüyorum." Yutkundum. "Aslında seviyorum. Hayatım boyunca Parker ve Erik'i oynarken izledim, bu yüzden birini böyle bir şey için olumsuz yargılamam saçma olur."

"Tamam."

İşte buydu. Sadece tek bir kelime. Sabit ve alçak sesle.

Rocco masanın yanında durdu, Beckett'ı görünce gözleri giderek büyüdü. Masanın altından ayağına tekme attığımda hemen toparlandı.

"İçecek bir şey ister misiniz, efendim?"

Beckett boş şarap kadehime baktı ve gözlerindeki hafif kaş çatma parıltısı karşısında kendimi çenemi sıkarken buldum. "Sadece su, sanırım," dedi.

Sözlerindeki hafif keskinlik çenemin gerilmesine neden oldu.

"Bundan önce bir toplantım vardı," derken buldum kendimi. "Sadece... şehirdeyken akşamımı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyorum."

"Tamam."

Saatime gergin bir bakış attım ve yavaş bir nefes verdim. "Başlayalım mı?" Gözleri -karanlık ve anlamsız- giderek daraldı. "Bunun işe yarayacağından emin değilim."

Histerik bir kahkaha balonu boğazımı sıktı ve umutsuzca yutmaya çalıştım.

Bay Uzun, Esmer ve Yakışıklı'nın ne kadar haklı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bölüm 2

Beckett

Küçük kardeşine hiç benzemeyen Greer Wilder gülmemeye çalışıyordu. Bunu gözlerinden ve dudaklarını birbirine bastırışından anlayabiliyordum.

Bir an için kalkıp gitmeyi düşündüm. Bu fikirden tamamen vazgeçmeyi.

Bana gülündüğünü hissetmekten nefret ediyordum ve o tepkisini bir yudum suyla gizlemeye çalışırken çenem gerginlikten kaskatı kesilmişti.

Ama Olive'i düşündüm. Ve kendime bunu en başta neden yaptığımı hatırlattım. Derin bir nefes aldım ve ellerimi masanın üzerine koydum. Bakışlarımız buluştu ve tutuştu.

"Özür dilerim," dedi. "Normalde ben çok daha ..."

"Profesyonel mi?" Yardımsever bir şekilde ekledim.

Bu hiç hoşuna gitmedi.

Gözleri parladı. "Evet."

"O zaman belki de baştan başlamalıyız," diye önerdim. "Bu akşam çoklu görev yapıyorsan, bir sonraki toplantına ne kadar var?"

Bunu bir şaka olarak söylemiştim, ama saatine baktığında inanmadığım bir kahkaha attım.

Greer boğazını temizledi, keskin ve sivri bir sesle. "Parker bana fazla ayrıntı vermedi, sadece küçük bir kızın yatak odası olduğunu söyledi. Sana nasıl yardımcı olabilirim Beckett..." Sesi kesildi. "Soyadınızı duyamadım."

"Coleman," diye ekledim.

Yine alt dudağını ısırды, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Komik bir şey mi var?"

Gözlerini kapattı. "Hayır."

"Mm-hmm."

Greer yavaş bir nefes verdi ve gözlerini açtığında daha sakindi. "Sana gülmüyorum, söz veriyorum," dedi.

Bir kaşımı kaldırdım, bakışlarım inatçıydı. Genelde güzel bir kadının karşısında oturup, beni yere sermeye çalışan bir defans oyuncusuna bakarken kullandığım yüz ifadesini kullanmazdım.

Genel olarak güzel bir kadının karşısına oturmaya uzun zaman olmuştu ve görünüşe bakılırsa

Bu işin nasıl gittiğinden, artık nasıl başa çıkacağımdan emin değildim.

Boğazını temizledi ve kenetlenmiş ellerini masanın üzerine koydu.

"Bu geceki toplantımız sadece oda için hangi yöne gitmek istediğinizi anlamam için, daha sonra onayınız için bazı ilham panolarını bir araya getirmeye çalışacağım." Uzandı ve bankın üzerindeki çantasından bir iPad çıkardı, ekranı kaydırarak canlandırdı. "Bunun gibi bir şey."

Kağıdı çevirdiğinde, bembeyaz bir zemin üzerine yerleştirilmiş birkaç mobilya, bir lamba, bir tavan aydınlatma armatürü ve bazı boya renk örneklerinden oluşan bir resim gördüm.

"Benden ne istiyorsun?"

Vücudu şimdi daha rahattı ve bastırılmış kahkahasının yerini takdir ettiğim canlı bir profesyonellik almıştı. "Bu kızınız için, değil mi?"

Başımı salladım.

Olive'in bu odasını ve temsil ettiği şeyi her düşündüğümde göğsümde bir baskı hissediyordum. Ve heyecanla.

Altı yıl boyunca sahip olduğum tek şey, asla yeterince uzun olmayan zaman parçacıklarıydı. Normal sezonda orada burada bir öğleden sonra. Sezon dışında her hafta ve her tatil.

Ve nihayet, dünyanın çıpası olan kişiye tam zamanlı baba olma şansına sahip olacaktım.

Greer tableti küçük bir not defteriyle değiştirdi. "Kaç yaşında?"

"Altı. Neredeyse yedi."

Greer gülümsedi. "O yaşı seviyorum. Kız kardeşim Poppy o yaşlardayken tam bir terör estirirdi. O zamanlar onun için bir oda tasarlasaydım, tırmanma duvarı, yerde bir şilte ve kırılmaz bir cam olması gerekirdi."

İnsanlar sık sık böyle şeyler söyler. O yaşların çılgınlığı hakkında. Olive'i tanıdığım için böyle bir şeyi aklım almıyordu.

Başımı salladım. "Olive oldukça sessiz bir çocuktur. Bunlara hiç gerek yok."

Greer bir şeyler yazdı. Defterine odaklanırken koyu renk ve uzun saçları omzuna döküldü.

Suyumdan bir yudum daha aldım.

"Sessiz," dedi. "Okumayı sever mi? Resim yapmayı? Bu tür şeyler mi?" Başımı salladım.

"Yani belki sanat ve el işi yapabileceği bir alan?" "Bu hoşuna gider," dedim.

"En sevdiği renk ne?"

"Ben, uh, emin değilim." Gömleğimin yakasını çekiştirdim. Greer'ın gözleri hareketime ve tekrar kâğıda kaydı.

Kalemi yavaşladı. Tekrar yukarı baktığında yüzü sakindi. "En çok hangi renk kıyafetleri seçiyor?"

Her babanın bilmesi gereken bir soruyu yönlendirmek için ne kadar nazik bir yol.

Bütün kıyafetlerini annesi seçiyordu, çünkü Olive'in bu konuda bir fikir beyan ettiğinden emin değildim. "Çok fazla pembe ve kırmızı giyiyor." Bir önceki hafta sonu giydiği elbiseyi düşündüm. "Beyaz da var."

"Bu yardımcı olur." Gülümsedi.

Elleri zarifti, parmakları uzun ve zarifti, herhangi bir mücevher ya da süslemeden arınmış bir şekilde sayfanın üzerinde uçuyordu. Tırnakları çıplaktı, mükemmel yuvarlak kenarlar halinde törpülenmişti. Ama tüm bu zarafete rağmen, berbat bir el yazısı vardı.

"Ne?" Baktığımı fark etmişti.

Çenem hafifçe başımı sallayarak kalktı. "Bunu okuyabiliyor musun?"

Güldü. Gülümsemesi yüzünü değiştirmişti; parlak gözleri ve güzel dudaklarını fark etmemeliydim. "Şok edici, biliyorum." Greer kalemi yere bıraktı. "Bir keresinde biri el yazımı analiz etmeyi teklif etmişti ama hayır demiştim çünkü y'leri nasıl attığım yüzünden gizli psikopat eğilimlerim olduğunu söylemesinden çok korkmuştum."

Gülümsemek istedim ama yapamadım. Greer'in omuzları belirgin bir gerginlikle yuvarlandı. "Şimdi odasının bir resmi var mı?" diye sordu.

"Uh, bu... bu onun için ayarlanmış bir şey değil." Cebimden telefonumu çıkardım ve e-postalarımı açtım. Misafir odası hâlâ emlak fotoğrafları için düzenlendiği gibi görünüyordu. "Birkaç hafta önce taşındım ve sezon boyunca benimle pek kalmıyor. Çoğu zaman annesiyle yaşıyor."

Telefonu ona uzattığımda Greer'in gözleri yüzümde gezindi. Yeni evimin misafir odası herhangi bir kişilikten yoksundu. Geniş odanın ortasında tek renk yorganlı bir orta boy yatak, köşeye sıkıştırılmış bej bir koltuk ve uzun, sıradan bir lamba duruyordu.

Genel ve çıplaktı ve odayı Olive için özel bir şey yapmaya karar verene kadar neredeyse hiç fark etmemiştim.

Greer irkildiğini gizlemeye çalıştı. "Bu Portland'da mı?"

Başımı salladım. "Salem'in doğusunda. Okulu orada ve rutinini mümkün olduğunca tutarlı tutmak istiyoruz, bu yüzden gerektiğinde takım tesislerine bir saat kadar gidip geliyorum."

Greer alt dudağını ısırды ve dişleriyle endişelendirdi. "Tamam."

Beni yargılıyor muydu? Neden kızıma daha yeni yaklaştığımı mı merak ediyordu?

Takım arkadaşlarımdan çoğu Olive'i biliyordu, ancak sadece birkaçı bariz olanın ötesinde daha derin bir şey biliyordu.

Parker Wilder da onlardan biriydi. Belli ki kız kardeşiyle hiçbir detayı paylaşmamış.

"O..." Greer durakladı ve sorusunu yeniden düşünürken başını salladı. "Onun bir resmini görebilir miyim?"

Başımı salladım. Film rulomda çok fazla fotoğraf yoktu. Yüzde doksanı Olive'di. Kopardığım sonuncuyu bulduğumda, kalbim ani ve şiddetli bir şekilde acıdı. Nadiren

Bırakın tek başına fotoğraf çektirmeyi, herkese gülümserdi. Genellikle, ikimizin fotoğrafını çektiğimde yüzünü boynumun kenarına yaslar ve kameraya bakardı.

Ama onu yeni arka bahçemin çimlerine çömelmiş, sabırla küçük sarı beyaz bir kelebeğin parmağına konmasını beklerken yakalamıştım. Kelebek konduğunda bana baktı; gözleri ışıltı ışıltı ve gülümsedi.

Greer resme baktığında yumuşak, mutlu bir ses çıkardı.

"Çok güzel," dedi sessizce. "O büyük, kara gözler." Birkaç dakika daha baktı, sonra bakışlarını benimkilere çevirdi. "Bu resmi kendime mesaj atmamın bir sakıncası var mı?"

"Ne için?"

"Bu onun odası için ilham kaynağı," dedi, gözlerini fotoğrafa dikerek. "Onu bu kadar mutlu eden her şey üzerinde çalışılmalı."

"Evet," dedim kabaca. "Devam et."

Olive'den ayrı kaldığım süre hiç bu kadar uzun olmamıştı, hiç böyle anlarda olduğu kadar uğursuz bir şekilde başımın üzerinde belirmemişti. Bir yabancı onda benim fark etmediğim bir şeyi fark ettiğinde.

Ve ben de onun babasıydım.

Greer'in parmakları telefonumun ekranına verimli bir şekilde dokunurken onu inceledim. Çok ama çok güzeldi.

Kaburgalarımın altında hissettiğim hafif çekim hissi, hayatımda olup bitenler ve değişmek üzere olan şeyin büyüklüğü göz önüne alındığında, hiç de istenmeyen bir şeydi. Ama bunu yok etmekte zorlanıyordum.

Beynimde sinirli ve rahatsız edici bir şeyi tetikledi. Hayatımda yeni bir kadına ilgi duymak için zamanım olmadığından başka bir sebep olmasa bile, bunu ortadan kaldıracıydım.

"Benden tek istediğin bu mu?" diye sordum.

Ses tonum beklediğimden daha sertti ve Greer'in yüzü bunu gösteriyordu. Telefonu dikkatlice masanın üzerine bıraktı ve bana doğru kaydıldı. Ellerim masanın altında yumruk olmuştu ve onları ortaya çıkarmayı düşünmeden önce gevşetmek için bilinçli bir çaba sarf ettim.

"Bütçem ne kadar?" diye sordu.

Başımı salladım. "Neye ihtiyacın varsa harca. Mükemmel olmasını istiyorum."

Greer yüzümü incelerken alt dudağını hafifçe yaladı. "Genelde açık çek almam. Ya altın iplikli çarşaf ve elmas bir avizeyle gelirsem?" Kaşımı kaldırdım ve o da gülümsedi.

"Eğer gitmeniz gerekiyorsa, sanırım ön tasarımıma başlamak için yeterince şeyim var, evet." Gözleri spekülattı. "Yine de oda boyutlarına ihtiyacım olacak. Ve eğer onun için başka alanlarınız varsa -banyo ya da oyun odası gibi- onları da ekleyebilirim." Gülümsedi. "Ekstra ücret yok. Ona harika bir şey vereceğiz, söz veriyorum."

Başımı salladım.

"Parker bana senin hakkında fazla bilgi vermedi" -durakladı- "ya da neden sana ihtiyaç duyduğunu. Ya da neden

onun için bir yer var."

"Muhtemelen ona söylemediğim içindir."

Beni incelerken dudaklarını büzdü. Kollarını kavuşturarak, bakışlarını utanmadan yüzümde gezdirdi, sonra göğsümden aşağıya, hâlâ masanın üzerinde duran ellerime indirdi.

"Senin hikayen ne o zaman Beckett Coleman?"

Bu sorunun cevabı derinlerde bir yerde gömülü kaldı ve ben onları boğazıma kadar sürükleyemeden çok önce yakalandı. Sık sık paylaştığım bir hikâyeye değildi ve bundan kaçınabilseydim onunla paylaşmazdım.

İşin özü, elbette bunun her zaman olmak istediğim baba olmak için tek şansım olmasıydı. Onu mutlu edecek, hoş karşılandığını ve güvende olduğunu hissettirecek bir alanı dönüştürmek, bunun için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Greer Wilder ile hikayemi paylaşmam gerekli değildi.

"Gitmen gereken başka bir toplantı var sanıyordum."

Kaçamak cevap verdiği açıktı ve gözlerini kıstı. Zorlayıp zorlamayacağını görmek için nefesimi tutarken buldum kendimi ama Greer saatine bir kez daha baktı ve yavaşça nefes verdi.

"Seviyorum." Hafifçe gülümsedi.

"Şanslısın." "Boyutları sana e-posta ile gönderirim," dedim.

"Mükemmel. Ruh hali panosu üzerinde çalışmaya başlayacağım ve oradan devam edebiliriz."

Ben ayağa kalkınca o da ayağa kalktı. "Bu konudaki zaman çizelgen nedir?"

"Olive tam zamanlı olarak taşınmadan önce bir aydan biraz fazla zamanım var," dedim ona.

Greer alçak sesle bir ıslık çaldı. "Tamam o zaman. Meydan okumayı her zaman sevmişimdir." Elini tekrar uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum Beckett."

Bu kez elini farklı bir farkındalıkla tutuyordum. Bundan hoşlanmamıştım. Farkındalık, yumuşak ten, güçlü parmaklar ve doğrudan, göz kırpmadan göz teması gibi şeyleri fark etmek anlamına geliyordu. Elimi onunkinden çektiğimde elim karıncalandı. Parmaklarımı esnetmek, bu hissi derimden söküp atmak istedim.

Ben uzaklaşırken gözleri sırtımdaydı.

Kapıya yaklaştığımda, benim yaşlarımda, sarı saçlı ve geniş çeneli uzun boylu bir adam kapıyı benim için açtı.

Elinde tek bir kırmızı gül vardı.

"Devam et," dedi.

"Teşekkürler," dedim ona.

Kapıyı temizledikten sonra kısa bir süre döndüm ve hostesin onu Greer'in kabinine geri götürmesini izledim.

Göğsümün arkasında rahatsız edici bir şey titreşti.

Nefesimi üfledim ve uzun adımlarla cipimi park ettiğim yere doğru yürüdüm. Aracıma binip

alıştırdıktan sonra kapalı otoparktan çıkmaya başladım ve Josie'yi aramak için telefonumu almaya gittiğimde telefonumun hâlâ restoranda masanın üzerinde durduğunu fark ettim.

Önümde uzayıp giden trafik kuyruğunda gözlerimi kapattım ve restoranla aramdaki birkaç blokluk mesafeyi geri dönmek için ne kadar sabrım kaldıysa hepsini kullandım.

Restoranın etrafında dönmem ve boş bir yer bulana kadar caddede ilerlemem için geçen yirmi dakika, bana bunun yaklaşık dört katı kadar uzun geldi.

Boş bir yer bulup hızlı ve sabırsız adımlarla restorana geri döndüğümde, kapıyı açmam gerekenden biraz daha büyük bir güçle çektim. Ev sahibesi başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Umm," dedi, gözleri Greer'in masasına kaydı. "O... meşgul mü?"

"Telefonumu unutmuşum," dedim. "Buraya getirmedi, değil mi?" Gülümsedi ama gergin ve sinirliydi. "Hayır."

"Sorun değil. Ben bakarım."

"Efendim," diye seslendi geri çekilen sırtıma.

Kabine yaklaştım ve benim işgal ettiğim yerde oturan çeneli sarışın adamı gördüm. Gül masanın üzerinde duruyordu. Onun yeri boştu ve telefonum bıraktığım yerde, masanın üzerinde değildi. Kendi ekranına bakıyordu ve ben de restoranın arka tarafına, tuvaletlere doğru baktım. Greer'den iz yoktu ama bir yerlerde olmalıydı.

Tuvaletlere giden koridora yaklaştığımda, onun sesini ve ardından erkek kahkahalarını duydum. Durakladım.

"Düşünceleriniz?" dedi.

Elimi cebime soktum ve kiminle konuştuğuna bakmak için öne doğru eğildim
içi
n. Sunucuydu.

"Sevimli." Elinde bir tabak yemek vardı ve Greer ağzına bir lokma attı. "Onun kadar sevimli değil

Ondan önceki adam, ama kesinlikle sahip olduğun seçeneklerin en iyisi."

Gözlerim kısıldı.

"Hiç kimse bundan önceki adam kadar sevimli değil." İç çekti. "O..." Sonra Greer titredi.

Benim hakkımda konuştuğunu fark edince midem bulandı. Yüzüm ısındı ve kimsenin dikkatini çekmediğinden emin olmak için etrafıma bakındım.

Konuşmaya devam etti. "Ama o bir iş toplantısıydı, aday değil... *bilirsiniz.*"

Neler oluyordu?

"Yarın gece başka randevular mı var?"

"Böyle bir geceyi daha kaldırabilir miyim bilmiyorum. Hepsi çok korkunçtu, Rocco."

"Biliyorum kızım. Gördüm." Boğazını temizledi. "Eyaletin öbür ucuna taşınmamı istemediğin sürece bunu yaparım. Gelirimi anneme çok iyi açıklayabileceğimi sanmıyorum."

Tenin koyu rengi yüzünden Rocco'nun kızarıp kızarmadığını anlayamıyordum, ama ona bakışına bakılırsa -çekingen ve biraz da asık olmuş gibiydi- kızarmış olması beni şaşırtmazdı.

Güldü. "Çok tatlısın ama bunun için on yıl kadar gençsin. Benim ailem

Beşği çaldığıma asla inanmazlar, ama inanacaklarını düşünseydim" -elini koluna koydu- "seni hemen kabul ederdim." Tabağa sürtünen çatalın sesi duyuldu. "Şunu benim için paketleyebilir misin? Bayılmadan önce bütün bir güveç tabağını yemek istiyorum."

"Tamamdır patron." Dikkati koridorun sonuna yöneldi ve ben de gözden kayboldum. "O zaman bu adama mı soracaksın? *Shrek*'teki Lord Farquaad'a benziyor."

Eğer duyduğum her şeyde keskin bir endişe hissetmeseydim, gülebilirdim. Kendini neye bulaştırıyordu böyle?

"Rocco," dedi gülerek.

"Öyle."

"Deli gibi görünmeden bunu nasıl soracağımı bulsaydım, ona sorabilirdim. Yeterince iyi, değil mi? Hoş biri. Uzun boylu. Benden bir yaş büyük. Şu anda iki iş arasında olduğunu söyledi, yani para onu cezbedebilir. Sanırım ailem buna inanır. Ama hâlâ *benimle evliymiş gibi davranman için sana para teklif etme olayını* çözmem gerekiyor." Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. "Bilirsin işte," diye devam etti, "tamamen çaresiz görünmeden."

Sunucu bilerek mırıldandı.

"Biliyorum," diye feryat etti. "Bu delilik, biliyorum."

Tekrar kabine baktım, kabindeki arkadaşını incelerken kalbim hızla çarpmaya başladı. Telefonunu selfie çekmek için havaya kaldırmıştı, gül yüzünün yanındaydı. Dudaklarını büzmüş ve çenesini kibirli bir açıyla eğmişti.

Ne alet ama.

Takımdaki tek yakın arkadaşım olan Parker'ı düşündüm. Eğer kız kardeşi bir şeylerin içindeyse, sesimi çıkarmazsam asla gözlerinin içine bakamazdım.

Boğazımı temizledim ve köşeye doğru yürüdüm. Garsonun gözleri komik bir şekilde büyüdü. Greer makarna lokmasında boğuldu.

"Bir dakikan var mı?" Yumuşak bir şekilde söyledim.

Yutkundu, gözleri Rocco'ya kaydı.

"Sana kalmış," dedi Rocco sessizce.

Greer'in gözleri kapandı, sonra başını salladı.

"Ona bir telefon aldığımı ve hemen geleceğimi söyler misin?" diye sordu. Rocco onun omzuna dostça bir şaplak attı ve bizi yalnız bıraktı.

"Ne yapıyorsun?" Ona sordum. "Çünkü bunun normal bir randevu davranışı olmadığını biliyorum." Gözleri benimkilerle buluşmadı.

Tüm içgüdülerim bir şeylerin ters gittiğini haykırıyordu.

"Ne haltlar dönüyor?" diye sordum.

Greer dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, yüzünde büyük bir iç savaş yaşanıyordu. Rocco'ya söylediklerini duymuştum ama bir de ondan duymam gerekiyordu.

"Ben sadece..." Durakladı ve başını sallarken yere baktı. Başını salladığında

kalktı, kararlılık yüzünün her yerine damgasını vurdu. "Benim için bir şey yapacak birini arıyorum ama bu tanıdığım biri olamaz."

Ona ters ters baktım. "Bu hiç yardımcı olmuyor."

Öfkelendi. "Dinle, sen de bana hikâyeni anlatmak istemedin."

Çenem titredi. "Yine de başın belada değil mi?"

Greer omuzlarını yuvarladı.

"Hayır." "Yasadışı mı?"

"Hayır mı?"

Bunu söyleme şekli beni ona dik dik baktırdı.

"Öyle değil." Sertçe yutkundu. "Sanmıyorum," diye bitirdi biraz daha çekingen bir sesle.

Kabinde oturan canlı Ken bebeğine tekrar baktım. "Pisliğin tekine benziyor."

"Ona ihtiyacım yok-" Aniden durdu. "Bunu sana açıklamama gerek yok. Seni beş dakikadır tanıyorum."

"Gelecek hafta kardeşini gördüğümde vicdanım rahat bir şekilde onunla yüzleşebilecek miyim? Sen insan ticaretine falan maruz kalmak üzereyken çekip gitmeyeceğim, değil mi?"

"Lütfen," dedi. "Çantamda şok tabancası var ve beş santimlik topuklu ayakkabı giyiyorum. Denese bile çok uzağa gidemez."

"Greer. Bu bir şaka değil."

Benimle yüz yüze geldi. "Bir kocaya ihtiyacım var, tamam mı?" diye tısladı. "Ve ben... bir tane bulmaya çalışıyorum," diye sefilce bitirdi.

Az önce bana söylediklerini sindirmek için çok ama çok çaba sarf ederken bir elimi ağzıma sildim. "Bir koca," dedim.

Yanakları öfkeyle kızardı.

"Gerçek bir tane değil." Omuzlarını tekrar yuvarladı. "Ben sadece... bu uzun bir hikaye, tamam mı?" "Eminim öyledir."

Kısa bir nefes verdi, sonra saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Yani kardeşinin bundan haberi yok."

"Hayır." Gözleri benimkileri tuttu, yoğun ve tereddütsüz. "*Lütfen* ona söyleme."

Nefesimin altında küfrettim ve yere baktım. Onun kara gözlü bakışlarını uzun süre tutmak bana bir söz veriyormuşum gibi geliyordu ve onu sırlarını saklayacak kadar iyi tanıımıyordum.

Greer bir adım öne çıktı ve elini koluma koydu. "Lütfen," dedi tekrar.

Başımı kaldırdım, dişlerim birbirine kenetlenmişti ve kafamın arkasında bir ses
Sorduğu her şey aklıma gelen en kötü fikirdi.

"Yarın onunla görüşecek misin?" diye sordum. "Çünkü bana bir şey sorarsa yalan söylemem." Gözlerini kırıştırdı. "Yarın," dedi yavaşça.

"Takım tesislerindeki aile etkinliği. Bu yüzden şehirde olduğunu sanıyordum."

Greer nefesini içine çekti. "Evet. Doğru. Ben unuttum." www.arsuilmurphy.com

"Kocalarla röportaj yapmak insana bunu yaptırıyor," dedim kuru bir sesle.

Gözleri kızgınlıkla düzleştirdi. "Bunun için zamanım yok. Bu adamla görüşmeye geri dönmeliyim çünkü o mükemmel olabilir. Ama burada durup seninle konuşursam bunu bilemem."

Beni geçip gitti ve hiç düşünmeden elimi uzatıp parmaklarımı bileğine dolayarak onu sıkıca kavradım. Çenesi düştü; gözleri onu tuttuğum yere kilitlendi.

Onu incitmek istediğim için değil. Beni ilgilendirdiği için değil. Çünkü içimden bir ses şu anda çekip gitmemem gerektiğini haykırıyordu.

Parmaklarımın altında nabzı *çılğınca* atıyordu.

"Dikkatli ol," dedim ısrarla. "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama ne olursa olsun, böyle bir şey için bir yabancıya güvenmene değmez."

Greer'in gözleri benimkilerden ayrılmıyordu ve parmaklarım bileğinin etrafında, orada durduğumuz sürece kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. O kadar gürültülüydü ki, kaburgalarımın kafesine çarpıyordu, duyabileceğinden emindim.

Onu tanımıyordum.

Onu kesinlikle endişelenecek kadar iyi tanımıyordum ama parmaklarımı açarken, söyledikleri karşısında göğsümde oluşan ani baskıyla nefes almaya çalıştım.

Greer yutkundu, sonra kabine geri döndü ve yüzünde hoş bir gülümsemeyle yerine oturdu. Servis görevlisi koridorda bana katıldı. "İyi misin dostum?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim.

"Eğer yardımı olacaksa, bu gece onunla birlikte o kabinde oturan herkes üzerinde böyle bir etkisi var gibi görünüyor." Ona kuru bir bakış attım. "Yaramıyor."

Bölüm 3

Beckett

Çoğu gün hayatım dört farklı kategoriye ayrılabilirmiş gibi geliyordu.

Futbol oynamak için

hazırlanın. Futbol oynayın.

Olive'i bekle.

Olive ile zaman çok hızlı geçiyor.

Sezon dışı olmasına ve eğitim kampının başlamasına aylar olmasına rağmen, haftanın birkaç günü takım tesislerindeydim.

Ve bunun gibi günlerde, otoparkta Josie'nin Olive'i bırakmasını beklerken, onu beklemenin diğer her şeyi, hatta işimi bile ne kadar gölgede bıraktığını fark ettim.

Futbolu severdim. Ama oynadığım sporun her şeyi tüketen doğasının Josie'ye kızımızın velayetini alma konusunda her zaman üstünlük sağladığını hiçbir zaman inkar edemedim.

Bu yüzden mümkün olduğunca sık onu da bu dünyaya dahil etmeye çalıştım. Elimden geldiğince hayatımın bu iki parçasının örtüşmesine izin verdim.

Cipimin kaputuna yaslanarak onun güvenlik kapısına yanaşmasını ve el sallayarak geçmesini izledim. Josie'nin arabasının arka koltuğunda oturan Olive, en sevdiği aksesuarı olan pembe kalp şeklinde bir güneş gözlüğü takıyordu ve ben el salladığımda dudakları öyle tatlı bir gülümsemeyle aralandı ki kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

Her gülümsediğinde öyle oldu. Her

güldüğünde.

Her seferinde boynuma sarılır ve bırakmazdı.

Beklemeyi, onunla birlikte olmayı dilediğim onca saati tamamen katlanılabilir hale getirdi.

Josie arabasını benimkinin yanına çekti ve kızımıza bir şeyler söylemek için omzunun üzerinden baktı. Evlerimiz arasında gidip gelen pembe bavul arka koltukta Olive'in yanındaydı ve Olive küçük eliyle güven verici bir şekilde onu okşadı. Josie başıyla onayladı ve Olive emniyet kemerini çözüp arabanın kapı kolunu çekti. Kapı açıldığında önüne çömeldim.

Güneş gözlükleri yüzünden gözlerini göremiyordum ama arabadan inip doğruca kollarıma atladı.

"Merhaba baba," diye fısıldadı. Etrafta bizi duyacak kimse yoktu, ama o her zaman fısıldardı,

sadece

bir dava vardı.

"En sevdiğim kız nasıl?"

Yüzünü boynuma gömdü, beni sıkıca kavradı ve sadece göğsümdeki ağırlığından dolayı kaburgalarımın genişlemesi neredeyse doğaüstü hissettirdi.

Kırk pound ve istese beni ezebilir.

Kaslarımın kaldırabileceğinin çok az bir kısmını kaldırabildim, ancak dünyadaki başka hiçbir şey beni kızımı kucağıma almak kadar etkilemedi.

"Arka kapı açık mı?"

Josie sordu. Başımı

salladım.

"Biraz futbol oynamaya hazır mısınız?" Olive'e sordum.

Yüzünü geri çekerek ufukta yükselen takım tesislerini inceledi. Herkese karşı... ne kadar çekingen olsa da, açıkça hoşlandığı birkaç yer vardı.

Bu da onlardan biriydi.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve başıyla küçük bir selam verdi.

Elimi sırtına koydum. "Güzel. Sanırım Parker içeride senin için ısınıyor. Seninle yakalamaca oynayacağını söyledi."

Gülümsemesi biraz daha büyüdü. Takımdaki herkesten çok Parker onun favorisiydi. Aslında, artık onun yumuşadığını gördüğüm tek kişi oydu.

Bunu söylerken, birkaç sıra ötede bir araçtan inen uzun boylu esmer bir kadının binaya doğru yürürken güneş gözlüklerini yüzüne indirdiğini fark ettim. Üzerinde Portland renklerinde bir tişört vardı.

Çenesinin duruşunda ve yürürken kendini tutuşunda tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Greer.

Midem kasıldı ve neden olduğundan emin değildim. Dikkatimi tekrar Olive'e verdim ve şakağını öptüm.

Olive'in kolları boynuma dolandı.

Josie arabasının yanında bize katıldı ve sarılmak için kollarını uzattı.

Olive aşağı inmesini işaret etti ve ayakları yere bastığında vedalaşmak için annesine koştu.

Josie kızımıza sarılırken gözlerini kapattı, ben de başka tarafa baktım.

Bütün bir yıl boyunca Olive'in velayetine sahip olacağım için duyduğum heyecanın Josie'nin kendi seçimini yapmasından kaynaklandığını bilmek zordu. Ve anladığım bir şeydi. Kalbimizin sahibi olan minik insana veda etmek, nasıl yapılacağını bildiğim en zor şeydi.

İkimiz de bunu farklı şekillerde yapmak zorundaydık. Zamanı bölmek, rutin iyice oturmuş olsa bile hiçbir zaman gerçekten kolaylaşmadı. Yine de bunu yaptık, çünkü her iki yerde de sevildiğini ve tüm seçimlerimizde önceliğin o olduğunu bilmenin rahatlığı vardı.

Aşağıya baktığımda Josie'nin gözleri yaşlarla parlıyordu, ama gözlerini kırpıştırarak onları

uzaklaştırdı.

yüzünü Olive'in yüzünden çekti. "Barry hâlâ arka koltukta," dedi Olive'e. "Neden içeri girmeden önce ona babanın arabasında güvenli bir yer bulmuyorsun?"

Olive başını salladı, Josie'nin arabasına tırmandı ve arka koltuğun zemininden kabarık beyaz pelüş hayvanını çıkardı.

Josie iç çekerek ayağa kalktı. "İyi misin?" Ona sordum.

Yutkundü, kızımızın cipime doğru yürüdüğünü ve doldurulmuş hayvanı arka koltuğa yerleştirmeye başladığını izliyordu. "Hayır."

"O iyi olacak." Yana doğru baktım, Josie dudaklarını birbirine dolamıştı, belli ki duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyordu. "İlk ziyaretin çabucak gerçekleşecek."

Gözünün altını silerken eli titriyordu. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diye fısıldadı. "Ya bana ihtiyacı olursa? Ya da sen hastalanırsan? Ya da korkarsa? Ya da uzun bir gün çalışmak zorunda kalırsan?"

Midem rahatsız edici bir şekilde gerildi. "Eğer bunlardan biri olursa, biz hallederiz, tamam mı? Daha önce de benim evimde korkmuştu ve sorun olmamıştı. Çalışmak zorunda kaldım ve bunu da hallederiz. Micah ile gitmek için tüm nedenlerin hâlâ geçerli."

Yakında kocası olacağından bahsedince gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Biliyorum. Ben sadece... ayrılmaya yaklaştıkça daha da zorlaşmasını beklemiyordum." Bir elini karnına bastırdı. "Ve bilmiyorum, belki ben geride kalırım ve velayeti aynı tutarız ya da... belki Olive zamanın yarısında bizimle orada olursa iyi olur."

Başımı kaldırdım. "Ne?"

Josie bana özür dileyen bir bakış attı ve bir şey söylemek için ağzını açtığı anda Olive arabamın kapısını kapattı, Bear güvenli bir şekilde onun yanındaki koltuğa sıkışmıştı.

Kalbim göğsümde rahatsız edici bir şekilde gümbürdedi.

"Josie," dedim nefesimin altında, "bunu konuşmuştuk. Okulundan, arkadaşlarından ayrılmak, dünyanın öbür ucuna gitmek, eğer kabuğundan çıkmasına yardımcı olmak istiyorsak çocuk doktorunun tam da kaçınmamız gerektiğini söylediği şeyler. İhtiyacı olan şey *tutarlılık*."

Josie, konuştuğumuz konudan tamamen habersiz bir şekilde arabamın yanındaki otopark çizgilerinin üzerinden atlayan Olive'e hızlıca bir bakış attı.

İkimiz çok nadiren tartışırdık, ama destansı boyutlarda bir kavgayı tetikleyecek bir şey varsa, o da bu olurdu.

Geçen yıl boyunca bu konuyu tartışmıştık; sadece ben değil, o ve Micah da. Olive'in çocuk doktoru. Kızımızın bu değişiklikten önce aylardır görüştüğü çocuk terapisti. Her açıdan ele almıştık. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Ve grup olarak bunun en iyisi olduğuna karar verdik. Bu yüzden büyük, sıkıcı bir şekilde dekore edilmiş evimi Josie'nin evinden on dakikadan daha az bir mesafede satın aldım... çünkü Olive'in

okul bölgesindeydi.

"Biliyorum," dedi Josie nefes verirken. "Bunu şimdi yaptığım için üzgünüm. Bu anda ikinci kez düşünmek

nokta. Eğer yardımı olacaksa Micah da hayal kırıklığına uğramış durumda."

Ona kuşkulu bir bakış attım. "Hayır, bunun bir faydası yok. Senin için bunu istemiyorum."

Olive zıplayarak yanımıza geldi, elimi avuçlarının içine aldı ve sabırsızca çekiştirdi. Farkında olmadan gülümsedim. "Biliyorum tatlım, gidiyoruz."

Josie sert bir nefes verdi. "Sanırım Micah'nın son bir yıldır evde bizimle yaşaması, bunu tek başıma yaparken ne kadar zorlandığımı fark etmemi sağladı."

Bir şekilde başımı sallayabildim.

"Ve senin özel hayatın hakkında hiç konuşmadığımızı biliyorum..." Sesi kesildi. "Ama dadılara ihtiyacınız olacak ve... yalnız olacaksınız."

Şimdi bu konuşmaya tepki veren sadece kalbim ve midem değildi. Ciğerlerim zorlukla tam bir nefes alabiliyordu. Göğsümün üzerinden tren geçebilirdi ve ben bunu fark edemezdim. Bana söylediklerine tepki vermemek işte bu kadar zordu.

Şimdi. Olive'e tam zamanlı baba olma şansını elde etmeme bir aydan az bir süre kalmıştı ve o bunu şimdi yapıyordu.

"*Baba*," dedi Olive, elimi tekrar çekiştirerek.

Josie'ye "Bunu şu anda yapamayız," dedim.

"Biliyorum." Gözlerini kıstırıp kapattı. "Özür dilerim Beckett."

Yutkundum. Bir şey söylemek istemedim. Kontrolsüz hayal kırıklığının ne benim ne de Olive'in ruh halini etkilemesine izin vermek istemedim. Josie ve ben altı yıldır birlikte ebeveynlik yaparak çok yol kat etmiştik ve bir anlık sinirin, kızımızın iyiliği için bunu sağlıklı ve dengeli bir şekilde yapmak için ne kadar çok çalıştığımızı geri almasına izin veremezdim.

"Öyle olduğunu biliyorum," dedim ona. Yavaşça nefes verdim, sonra çenemi eğerek bakışlarımı onunkilerle buluşturdum. "Sonra konuşuruz, tamam mı? O yattıktan sonra seni ve Micah'yı arayabilirim."

Omuzları rahatlatarak çöktü. "Tamam. Kulağa hoş geliyor."

Olive yine elimi çekiyordu, ben de uzandım ve onu kollarımın arasına aldım. Havada kısa bir süre ağırlıksız kaldıktan sonra onu yakaladığımda nefes nefese kıkırdadı. Kolları boynuma dolandı, bacakları belime sıkıca sarıldı.

"Hazır mısın?" Yan tarafını gıdıklayarak sordum. Kıpırdandı, kocaman gülümsedi ve heyecanla başını salladı. Josie Olive'in sırtını sıvazladı. "Birkaç gün sonra görüşürüz, bebeğim."

Olive ve ben stadyuma doğru yürürken, Josie'ye bir öpücük kondurdu. Normalde ne zaman bir evden diğerine taşınsa birkaç damla gözyaşı döküyordu. Sezon dışında, benimle daha uzun zaman geçirebildiği zamanlarda, ayrılmakta daha zorlanıyordu.

Onun için, bir rutine yerleşmek onu rahatlattı.

Bu yüzden benimle kalmasına karar vermiştik.

Josie'nin sözlerini düşündüm, ne söylediğini, ne demek istemiş olabileceğini ve Micah'la bu

konuda tartışmaya başlamışken Olive'in burada kalmasının daha iyi olacağına onu nasıl ikna edeceğimi anlamaya çalıştım.

Tesislerin kapılarını açtım ve ana antrenman sahasına inen koridor koyu yeşil ve su mavisi balon kemerlerle süslenmişti.

Olive aşağı inmek için kıpırdandı ve koridorda yavaşça yürüdük, böylece geçerken parmaklarını tüm balonlara hafifçe dokundurabildi.

On yıllık kariyerimin çoğunu geçirdiğim koridorlarda hayatı böyle görmek güzeldi çünkü her zaman böyle olmamıştı.

Portland Voyagers ligin en genç takımıydı, altı yıllık bir genişleme çabasıydı ve bu da o ilk sezondan beri kadroda olan her birimiz için risk almak anlamına geliyordu.

Kimse size, arkasında onlarca yıllık bir tarih ve kültür olan takımlar arasında bir yer edinmenin ne kadar zor olacağını söylemiyor.

Taraftarların kendilerini hangi takımı tuttuklarıyla tanımladıkları bir ligde, o takımın yıl içinde ve dışında nasıl bir performans gösterdiğine bakmaksızın saygı kazanmak.

Kazandığımız sezonlardan çok kaybettiğimiz sezonlar oldu, özellikle de ilk dört yıl, ama sahibimiz - futbol bilgisinden çok finansal zekâya sahip bir adam - Voyager'ları NFL'de bir güç merkezi haline getirmeye kararlıydı.

Acımasız bir genel müdür tuttu ve en iyi koçların peşine düştü - dalgalar yaratmaya başlayan bir takımın başında olmanın zorluğuna karşı koyamayanların.

İlk başta küçüktüler. Ama her akıllıca kararla dalgalar büyüdü.

Takaslar ve draft seçimleriyle güçlü oyuncular ekledik.

Dördüncü sezonda işler değişmeye başladı. Takım tesislerindeki genel hava bir hayal kırıklığı ve çaresizlik bulutundan temkinli bir umuda dönüştü. Oyuna olan tutkumuzla eşleşen bir iyimserlik kıvılcımı.

O yıl, iki galibiyetli kötü bir sezonun ardından seçmelerde ilk sırayı aldık. Bu seçimle Christian Reyes geldi; omzunu düşürüp ilk hak için koşabilen ve doğal bir liderlik yeteneğine sahip Heisman ödüllü bir oyun kurucu. Oyun kurucu olarak ilk sezonunda altı maç kazandık ve Portland'daki stadyum ilk kez yavaş yavaş koltuklarını doldurmaya başladı.

Christian'a sahip olduğumuzda, hücumumuza silahlar eklemeye başlamak ve onun kolu etrafında bir takım oluşturmak daha kolay hale geldi.

Parker Wilder da reddedemeyeceği bir teklif ve ailesine yakın bir yerde oynama fırsatı bulduğunda bu oyunculardan biriydi.

Benim gibi o da sıkı bir uçtu. Beşinci sezonda Ft. Lauderdale'den takas edildiğinde kolayca kaynaştık ve Koç'un Christian'ın cepte olduğu ölümcül bir kombinasyon olduğumuzu görmesi uzun sürmedi. Hücumda iki sıkı uçlu bir dizilişle hücumumuzu yeniledi ve ligimizdeki savunmalar yetişemediği için dokuz galibiyet aldığımızda, altıncı sezonumuza girerken takım tesislerinin duvarları titreyen beklentiyi zor tutuyordu.

Bunun gibi etkinlikler -arkadaşlar ve ailelerin gayri resmi oyunlar ve yemek için bir araya gelmesi- Portland'daki güçlü temeli oluşturmamızın ayrılmaz bir parçası oldu. Olive'i her zaman

almıştım çünkü bu

onu zamanımın çoğunu geçirdiğim yere dahil etmek.

Maçlara gitmeyi sevmezdi -çok fazla insanın olduğu çok gürültülü yerlerdi- ama bu başa çıkabileceği bir şeydi.

Sahaya açılan kapıların yanında Parker'ı gördüğünde, *sadece tutamak değil*, diye düşündüm acıklı bir gülümsemeyle. *Buna bayılmıştı.*

Dondu kaldı, ayak parmaklarının üzerinde zıpladı ve takım arkadaşımı işaret etti.

Elini tuttum ve sıktım. "Ona bir saniye ver, tatlı bezelyem." Olive

yalvaran bir ifadeyle bana baktı. "Lütfen," dedi.

İçimden güldüm. "Sanırım biriyle konuşuyor. Kaba olmak istemeyiz, tamam mı?" Derin bir iç çekti.

Parker benden birkaç santim daha uzundu ve yanında duranın kim olduğunu tam olarak göremiyordum ama kız kardeşi olup olmadığını ve önceki gece yaptıklarıyla ilgili ona ne anlatıyor olabileceğini inkar edilemez bir şekilde merak ediyordum.

Parker kımıldadı, profilini görebilmem için başını çevirdi. Elleri kalçalarında ve önünde duran Greer'i gördüğümde çenesinde şaşırtıcı derecede öfkeli bir ifade vardı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, pek de mutlu görünmüyordu.

Kadın elini adamın koluna koyduğunda adamın bedeni gevşedi ama kadın her ne söylüyorsa kafasını salladı.

"*Babacığım.*"

Kaşlarımı kaldırarak aşağıya baktım. Sessiz, içine kapanık kızımın sesi ancak bu kadar güçlü çıkabilirdi.

"Tamam," diye kabul ettim. "Devam et."

Güneş gözlüklerini çıkarıp bana uzattı ve Greer ile Parker'a yaklaşırken yerdeki çizgiler boyunca hafifçe parmak uçlarına basarak yürüdü.

Greer önce onu gördü, gözleri kısıldı, sonra da tanıdığı için ağzı açık kaldı.

Bakışları bana kaydı ve hızlı bir nefes aldı.

Restoranda ne kadar gösterişli ve profesyonel görünse de, bu tanıştığım kadının daha rahat bir versiyonuydu.

Bugün ayağında beş santimlik topuklu ayakkabılar yoktu ama kalçalarında ve dizlerinde delikler olan bir kot pantolon ve beyaz-altın rengi spor ayakkabılar vardı. Saçları yüzünü kapatacak şekilde örülmüştü ve boynunda Portland VIP rozetlerinden biri vardı, bu rozet sayesinde takımın düzenlediği hemen hemen her etkinliğe girebiliyordu.

Parker onun dikkatinin arkasına kaydığını fark etti ve döndü. Olive'i görünce yüzündeki fırtınalı ifade hemen dağıldı.

Ellerini kızıma doğru uzattı, kızım da ona doğru koştu ve onu havaya fırlatıp kolayca yakaladığında güldü.

"Olly-pop, seni çok uzun zamandır görmedim," dedi. "Babanı hizada mı tutuyorsun?"

Kız gülümsedi ve adamın altın sarısı saçlarının ucunu çekti.

"Biliyorum, b i l i y o r u m , herkes bana saçımı kestirmem gerektiğini söyleyip duruyor."

Çenesini yukarı kaldırdı. "Omuzlar mı?"

Olive heyecanla başını salladı.

Parker onu kolaylıkla yukarı kaldırdı ve iki eliyle saçlarını kavradığında gülümsedim. Adam yüzünü buruşturdu ve kızın parmak eklemlerine vurarak tutuşunu gevşetmesini sağladı. "Bunu nasıl yapacağını ona sen mi öğrettin Coleman?"

"Gelirken üzerinde çalıştım." Omzuna bir tokat attım. "Umarım kırk yaşına gelmeden kelleşmene yardımcı olur."

Orta parmağıyla burnunu kaşdı.

Ben güldüğümde Greer'in gözleri benimle kardeşi arasında gidip geliyordu. Şaşkın mı görünüyordu? Rahatlamış mı? Anlayamadım.

Karşılıklı konuşmamızla ilgili bir şey gözlerini kocaman açmasına ve ağzının açık kalmasına neden oldu.

Baktığımı fark edince boğazını temizledi. "Beckett," dedi küçük bir gülümsemeyle. Parker ona doğru baktı. "Ah, doğru ya. İkiniz yakın zamanda tanıştınız."

"Bizi bağladığınız için tekrar teşekkürler," dedim ona.

Parker kız kardeşine, "Bu yüzden buradasın," dedi. Kulağa suçlayıcı geliyordu. "Sebeplerden biri," diye cevap verdi.

Yavaş bir nefes verdim ve o da bana uzun, sabit bir bakış attı.

Çeneni kapalı tut, diye ilan etti o bakış.

"Beckett'in bugün bu etkinlikten bahsetmesine sevindim," diye devam etti Greer. "Kardeşimi görme fırsatını kaçırmak istemem."

Parker'ın çenesi gerildiğinde, ifadesinin alt metni beni yere baktırdı. "Kimsenin bunun için Portland'a geleceğini sanmıyordum," dedi Parker.

"Belki bir dahaki sefere buna bizim karar vermemize izin verirsiniz."

Parker'ın geniş bir ailesi olduğunu biliyordum; birkaç erkek kardeşi ve en az bir o kadar da kız kardeşi vardı ama son birkaç aydır onlardan bahsetmiyordu.

Olive, Parker'ın başını okşadı.

Çok sertti. Gülümsememi bastırdım.

"Pardon, Olly-pop, yetişkin muhabbeti seni sıkıyor mu?" Adam kızın bacağına sıktı ve kız kıkırdadı. "Yakalamaca oynamaya hazır mısın?"

Onu görememesine rağmen başını salladı. Kızımın gözleri Greer'e takıldı ve tanımadığı bir yetişkinle asla sohbet etmeyecek olsa da merakı açıkça görülüyordu.

Olive'in bacağına dokundum. "Bu Bayan Greer," dedim ona. "Parker'ın kız kardeşi."

Greer bir şekilde, çoğu insanın kızımla tanıştığında yaptığı gibi, el sıkışmak ya da beşlik çakmak için ısrar etmemesi gerektiğini biliyordu. "Elbisene bayıldım " dedi. "Futbol oynamak için

mükemmel."

Olive'in yanakları pembeleşti ama saklanacak bir yeri olmadığı için bakışlarını Greer'inkilerden ayırdı ve Parker'ın başını çekiştirerek hareket etmesini sağladı.

İnsanların tepkilerini dikkatle izlediğim nokta hep bu oldu.

Kızım -her ne sebeple olursa olsun- acı verici bir şekilde utangaçtı. Doğduğundan beri öyleydi, öyle görünüyordu. Yeni insanlarla tanışmak onun için zordu. Josie ve ben, hazır olmadan etkileşime girmeye zorlayarak onu kabuğuna daha fazla itmeyeceğimizden emin olmak için birden fazla profesyonelle çok sıkı çalıştık.

Konuşmak istemediği için onu asla utandırmadık ve onunla ilk kez karşılaştıklarında bunu yapmaya çalışan herhangi bir yetişkini nazikçe düzelttik.

Bakışlarım Greer'e kaydı, nasıl tepki vereceğini görmek için beklerken nefesim ciğerlerime kaçtı.

Olive'in gözleri Greer'a kaydı, o da sadece gülümsedi. "Eğer yakalamaca oynamak için üçüncü bir kişiye ihtiyacın olursa, bana el sallama, tamam mı?" Eğildi. "Parker'ın ıskalamasını sağlamakta gerçekten iyiyimdir."

Parker alay etti. "Evet, çünkü bir boka nişan alamazsın."

Olive, Greer'e gülümseyerek karşılık verdiğinde - dudaklarında hafif bir kıvrılma vardı ama yine de gülümsüyordu - kalbim birkaç kez tekledi.

Parker, ailelerin ve arkadaşların büyük gruplar halinde toplandığı antrenman sahasına girdi. Müzik çalıyordu ve sahanın her tarafına çim oyunları kurmuşlardı. Ön büro personeli etrafta koşuşturan çocuklara balonlar ve Voyager ekipmanlarıyla dolu hediye çantaları dağıtarak kaynaşıyordu ve kapı Parker'ın arkasından kapandığında sohbet ve kahkaha sesleri azaldı.

"Parker'ın senin geleceğinden haberi yoktu, değil mi?" dedim.

Greer sırtıttı. "Hayır. Kardeşlerimi şaşırtmayı seviyorum, onları kızdırma ihtimalim çok yüksek olsa bile."

"Büyük bir ailen var."

Başıyla onayladı. "En büyüğü."

"Bana onlardan biraz bahsetti."

"Bir çeşit Brady Bunch durumu," dedi Greer dalgın dalgın. "Annemin üç çocuğu vardı; ben, Erik ve Adaline. Tim'in de üç çocuğu vardı -Cameron, Parker ve Ian. Evlendikten sonra Poppy'yi de eklediler ve şimdi her zaman kaos var."

Bunu hayal etmek benim için imkânsızdı. Ben tek çocuktum ve şimdi benim de bir tek çocuğum vardı. Günlerimizi sessizlik yönetiyordu ve ben bir evde kaos kavramını aklıma sığdıramıyordum.

Camın arkasından Parker'ın Olive'i çimlerin üzerine bırakmasını ve sahanın kenarındaki raflardan birinden bir futbol topu almasını izledim. Onu insan kalabalığından biraz uzak duracak kadar iyi tanıyordu. Topu Parker'ın uzattığı ellerinden aldı ve o yaklaşık on metre uzaklaşana kadar bekledi.

Kolunu geriye doğru kaldırdı ve topu fırlattı, çirkin, yalpalayan bir atıştı, adam kolaylıkla yakaladı, yakaladığı gibi çimlerin üzerine yuvarlandı ve kızımdan keyifli bir kahkaha kopardı.

Greer'e baktığımda üzgün görünüyordu.

Sormak istemedim. Belki de sormamalıydım ama kelimeler yine de ağızımdan çıktı.

"Neden seni burada istemedi?"

Gözlerini kırıştırdı, sonra da zorlukla yutkundu. "Şu anda babamıza biraz kızgın. Şey, Tim benim

Üvey baba," diye düzeltti. "Ama o Parker'ın babası." Başımı salladım çünkü bunu ben de biliyordum.

"Neden kızgın? Tüm ailenizin gerçekten yakın olduğunu sanıyordum."

"Öyleyiz," dedi sessizce. Gözleri benimkileri tuttu. "Tim'in sağlığı hakkında sana hiçbir şey söylemedi mi?" Başımı salladım.

"O hasta." Durakladı, tekrar konuşmak için beklerken gözleri parladı. "Gerçekten hasta. Bu ilk kez olmuyor. Hatta ikincisi bile değil," diye ekledi sessizce. "Ama bu tur için tedavi istemiyor. Hayatından geriye kalanların tadını çıkarmak istiyor ve bu bizim için gerçekten zor olsa da" - durakladı, boğazını temizledi- "Parker bu kararlar hepimizden daha fazla mücadele ediyor."

Parker'ın ruh hali -son birkaç aydır normalden daha karanlık, daha huysuz- çok daha anlamlıydı. "Özür dilerim," dedim ona. "Bu hepiniz için zor olmalı."

Greer başını salladı ve parmağını gözünün altına götürdüğünde tekrar sahaya baktım. Kaşlarım çatıldı.

"Bu yüzden mi...?" Sesim kesildi çünkü bu beni ilgilendirmiyordu. "Boş ver." Bir kahkaha attı.

"Bu yüzden mi bir koca tutmaya çalışıyordum?" diye hafifçe bitirdi.

Bakışlarım onunkilere kaydı. "Evet."

Greer yavaşça içine çekti, sonra yanaklarını şişirerek dışarı üfledi. "Evet."

"Tim yüzünden," dedim.

"Sana bunu söylediğime inanamıyorum," diye mırıldandı. Gözleri yoğun, ağzı sıkıydı. "Ve ben Dün gece içeri girmeseydin, *olmayacaktı*. Bu hiçbir yere varmayacak, anlıyor musun?"

Başımı salladım.

Tarlaya doğru döndü ve kardeşinin Olive ile oynamasını izledi. "Geçen hafta eve girmek üzereydin ve Tim'in annemle konuştuğunu duydum." Yutkundtu. "İnanın bana, bu kararı verdiğinden beri ailece çok zor konuşmalar yaptık ama sanırım bizim bilmemizi istemediği bazı şeyler var. Ve nedenini anlıyorum. Gerçekten anlıyorum."

"Ne dedi?"

Greer bir dakika boyunca konuşmadı ve o konuşmadan önce çenesinin hafifçe titrediğini fark ettim. "En büyük pişmanlıklarından biri biz kızlardan birini evlendiremeyecek olması. Evlendiğimizi göremeyecek." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve onu hemen fırçaladı. Sanki yüzünü kanıtlardan arındırırsa hiç var olmamış gibi. "O ağlamaya başladı. Sonra annem ağlamaya başladı," diye fısıldayarak bitirdi. "Çok şey kaçırarak. Yıllar sürecektir olaylar ve anlar olacak -büyük ve küçük

-Onun hakkında konuştuğumuzda. Orada olsaydı ne derdi? Nasıl hissedirdi. Onu ne kadar özlediğimizi. Ve eğer ona bu listedeki anlardan birini bile yaşatma şansım varsa, bunu yapacağım."

Çılgıncaydı.

O sahada Olive'e baktım ve onun için ne kadar ileri gidebileceğimi düşündüm. Sürekli devam

eden, onu mutlu etmek ve sevildiğini hissettirmek için yapabileceklerimin sonu gelmeyen bir sevgi.
Kendi tarafımdaki aşka kapılmak kolaydı, ama bir an için, nasıl yapacağımı düşündüm.

Onun aşık olduğunu, evlendiğini ve belki de çocuk sahibi olduğunu görme fırsatını kaçıracığımı bilseydim. Kaburgalarım sıkıştı -sıkı, ağırlı bir mengene, nefes alması imkânsız bir şey- ve sonra o an geçti. Ama Tim Wilder için kolay geçmeyecekti. O sadece bununla barışmak zorundaydı.

Ve bu bana Greer Wilder'ın, ölmek üzere olan bir adama kaçırmak istemediği bir anı yaşatmak için böyle bir şey yapmaya razı olduğuna göre ailesini ne kadar çok sevdiğini gösterdi.

Burnunu çekti ve hızlı bir nefes verdi. "Bunun delilik olduğunu biliyorum. Ama başka ne yapabilirim bilmiyorum." "Sahte bir evlilik yapmamak dışında mı?"

Greer bana kuru bir bakış attı. "Özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Kendimi çok çaresiz hissediyorum. Ve bunun olmasından hoşlanmıyorum. Bir şeyler *yapmam* gerekiyor. Belki çılgınca ama onun mutluluğu benim için buna değer." Yüzü kısa bir süreliğine benimkine döndü, gözlerinde yalvaran bir ifade vardı, sanki birinin ne yaptığını anlamasını umutsuzca istiyor gibiydi. "Senin hiç onu mutlu etmek için *her şeyi* göze alacak kadar çok sevdiğin biri olmadı mı?"

Gözlerimi kapattım ve burnumdan nefes verdim. "Evet."

Kapalı gözlerimin ardında gördüğüm Olive'in yüzüydü.

Her zaman oydu.

Sözlerini değerlendirirken ellerimi ceplerime soktum - kendi aile geçmişimle nasıl örtüştüklerini düşündüm. Ailemle olan ilişkimde hiçbir şey bu tür bir körü körüne bağlılığı kaydetmezdi.

Çok kararsızdı.

Ve bu yüzden Olive için elimden gelen her şeyi yaptım.

Olive Parker'a bir şeyler fısıldadığında, onu ne zaman mutlu ve rahat görsem göğsümde o tanıdık sıkışma hissettim. Parker cesaretle başını salladı ve Greer ile benim durduğumuz yere doğru döndü. Kızım bana bakmıyordu. Yanımdaki güzel kadına bakıyordu.

Ve el salladı.

Greer yumuşak, meraklı bir kahkaha attı. "Görünüşe göre çağırılıyorum," dedi hafifçe.

Tarlaya girip kızıma ve Parker'a yaklaşırken olduğum yerde kaldım. Greer Olive'in yanına çömeldi, bir şekilde çok yaklaşmamayı, ne kadar çekingen olduğu belliyken ona dokunmamayı biliyordu. Greer elini uzattı ve ciddi, değerlendirici bir bakıştan sonra Olive futbol topunu dikkatlice avucuna koydu.

Greer gülümsedi ve ayağa kalktı, kızıma bir şey açıklamak için koluyla abartılı bir hareket yaptı. Olive başını salladı.

Greer geri çekildi, Parker'ın koşmaya başlamasını bekledi ve sonra küçük bir sıçrayışla geri adım atıp öne çıktı ve Parker'ın tek koluyla çektiği mükemmel bir spiral fırlattı.

Olive ayak parmaklarının üzerinde zıpladı ve gülümsedi.

Geniş. Mutlu.

Parker sahaya geri takla atarak girdi ve ayaklarını bulduktan sonra topu el altından ona attı.

Yakalamaya çalıştı ama kollarının arasından sekip gitti.

Greer topu aldı ve kızımın yanındaki çimlerin üzerine bağdaş kurarak oturdu. Olive'in onu ne kadar kolay benimsediğini görünce göğsüm ısındı, güzel gözlü ve daha da güzel gülümsemeli kadının yanına dikkatle oturdu.

Telefonum çaldı ve cebimden çıkardım.

Seni böyle pusuya düşürdüğüm için özür dilerim. Doğru yol ya da doğru zaman değildi. Josie: Micah sana karşı dürüst olmam gerektiğini söyledi ve ben de daha fazla tutamadım.

Beceriksiz parmaklarımla bir cevap yazdım.

Ben: Sorun değil. Bunu daha sonra konuşabiliriz.

Josie: İnan bana, onu terk ederken kendimi çok iyi hissetmek istiyorum. Sadece şu anda bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Özür dilerim.

Olive'in kendisiyle Londra'ya gelmesini istemekte sonuna kadar haklıydı, her ne kadar oraya gitme süreci karmaşık olsa da. Onu mahkemeye vermek dışında -ki bunu yapmak istemiyordum- bununla başa çıkmaktan başka seçeneğim yoktu. Ya da o kalacaktı ve ben Olive'e tam zamanlı baba olma şansımı kaybedecektim. Bunu da istemiyordum. Aklımdan düşünceler ve konuşmalardan kesitler hızla geçerek en üst sıraya yerleşmek için yarışıyordu.

Greer.

Josie.

Ben.

Olive.

Greer'in

babası.

Dalgınca göğsümü ovuşturdum çünkü göğüs kafesimin altında bir şey büyüyordu. Bir fikir.

Sökülüp atılması ve görmezden gelinmesi gereken bir şey kök salıyor. Üzerinde uzun süre düşünseydim, muhtemelen pişman olurdum.

Greer'e çılgınca -ama asil- davasında nasıl yardım edebileceğimi çok iyi biliyordum. Ve karşılığında onun da benim sorunuma nasıl yardım edebileceğini.

Bölüm 4

"Küçükken annemle babamın bize sarılıp birbirimiz hakkında güzel şeyler söylediği zamanları hatırlıyor musun?"

Parker bana kısa bir yan bakış attı ve topu tekrar kapıp el altından Olive'e attı. "Evet." "Bir gün listene ekleyebileceğim bir şey buldum."

Olive topu bıraktı, babası topu alıp ona geri verirken küçük bir daire çizerek döndü. Parker ellerini kalçalarına koydu, kararlı bir şekilde sessizdi.

Kardeşlerimin yemimi yutmamasından nefret ederdim. "Ne olduğunu sormayacak mısın?"

"Sormayı düşünmüyordum."

Olive dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı ve Parker'a doğru uzattı. Abartılı bir gerinmeyle topu yakaladı, karnına yasladı ve ona doğru öldürücü bir gülümseme yöneltti. "Güzel atıştı Bayan Coleman."

İçimi çektim. Böyle saçmalıklar yaptığında ona kızmak imkânsızdı.

Etrafımızdaki herkes oynadı, güldü, konuştu ve kaynaştı. Birkaç saattir öyleydi. Ve ben üvey kardeşimle tek bir dakika bile doğru dürüst sohbet edememiştim. "Yine de sana söyleyeceğim," dedim. Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, ben de duymazdan geldim. "Söyleyeceklerini duymak istemediğinde masum bir genç kızı kız kardeşinle yalnız kalmak için bir tampon olarak kullanmakta *çok* iyisin."

Gözlerini benimkilere dikti ve gözlerindeki kızgın ateş o kadar parlaktı ki neredeyse bir adım geri atacaktım. Ama büyük bir ailede hayatta kalmanın bir kuralı varsa, o da şu anda ilişki kurmaya çalıştığın kardeşine korku göstermemen gerektiği idi. Parker benden on beş santim daha uzun olabilirdi ama kahretsin, ben daha büyük ve kesinlikle daha akıllıydım ve bunun bir anlamı olmalıydı.

"Ooh, bundan hoşlanmıyor," dedim. "Neden acaba?"

Parker eğildi. "Bunun benim için kolay olmadığını bildiğin halde bu konuda şaka yapman hoşuma gitmiyor olabilir Greer."

Öfkenin ardında, bizimle arasına koyduğu mesafenin ardında, babasını kaybetmek istemeyen korkmuş bir çocuk vardı. İçimdeki abla onu kulağından tutup eve sürüklemek, bu şekilde davrandığı

için kafasına bir şaplak atmak istedi.

Ama aptal değildim. Ve hiçbir şeyi daha da kötüleştirmek istemedim.

Parker çok az şeye sahip olduğunu hissettiği bir durumda kontrolü ele geçirmeye çalışıyordu. Kaburgalarımın altından rahatsız edici bir şey çekiştirdi. Ben de aynı şeyi yapmaya çalışmıyor muydum?

"Bu hiçbirimiz için kolay değil Parker," dedim sessizce. "Mesele de bu zaten. Bana on dakika ver, gideyim."

Olive bize doğru zıpladı ve ben hemen yüz ifademi yumuşattım. Bana sadece kısa bir gülümseme verdi, ancak bunların zor kazanılmış olduğunu söyleyebilirim.

Tıpkı babası gibi, diye düşündüm. Parker ve benim durduğumuz yere mesafesini koruyor, yaklaşan kızını izliyordu. Kız, ağabeyimin elini tuttuğunda çömeldi ve daha yakına eğildi. Olive elini onun kulağına götürdü ve bir şeyler fısıldadı, sadece bana doğru kısa bir bakış atmasına izin verdi.

"Fasulye torbası fırlatma oynamayı çok isterim, Olly-pop," dedi Parker. Bana kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. "Burada yapılması gereken bir konuşma olmadığına göre."

Gözlerimi kısıtım ve ona en iyi kafamın içinde seni tersliyorum ifadesini verdim.

Karşılığında bana attığı bakışa bakılırsa, o da bana aynı şekilde karşılık veriyordu.

Olive'i kucağına alıp onları bekleyen oyun her neyse onu oynamak için sahanın karşı tarafına doğru yürüdüğünde omuzlarım çöktü.

Çocuklar çılgınlık atarak, kahkahalar atarak koşturuyor, oyuncular ve ön büro personeli her boydan aileyle kaynaşüyor ve ben birden kendimi o büyük sahada yapayalnız hissediyordum.

Her şeyi düzeltemezsin, Greer.

Kafamın arkasında fısıldayan o sesi duymaktan nefret ediyordum çünkü evet, yapabilirdim.

Kararlılığım dişlerimi sıkırmama neden oldu ve şu anda beni görmezden gelen büyük uzun kukla söz konusu olduğunda bir sonraki hamlemi anlamaya çalışırken, sessiz bir figür bana katıldı.

Birçok erkek tarafından küçeleştirildiğimi hissetmedim -uzun boylu olmanın avantajları- ama Beckett Coleman'ın geniş omuzları ve benimkilere sürtünen büyük kolları bu işi kolayca halletti.

Bir gece önce restorandan ayrıldığında, bir koca aday olarak otursaydı nasıl hissedeceğimi hayal etmeye çalıştım.

Ani ve bariz *kutsal bokun* yanı sıra, *gökler açıldı ve arayışıma gülümsedi*.

"Bir dakikan var mı?" diye sordu, düşüncelerimin anlamsız yolunu keserek. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Gözlerimi Parker'dan ayırarak yavaş bir nefes aldım. "Evet, ne oldu?" Bir elini uzatarak kapıya doğru işaret etti. "Özel olarak, eğer sorun olmazsa."

Bakışlarım yüzüne kaydı ama bir şey okuyamadım.

Adamın gerçekten iyi bir poker yüzü vardı. Başımı salladım.

"Koridorun karşısında bir konferans odası var. Parker'a Olive'le kalmasını söyleyeceğim."

Seninle orada
buluşuruz." Ne kadar
gizemli.

Kabul etmemi beklemedi; bana gülümsemedi ya da bunun neden hemen orada gerçekleşemeyeceğine dair bir ipucu vermedi. Küçük dörtlümüz orada bulunduğum süre boyunca kalabalığın çoğundan uzak durmuştu.

Konferans salonuna gitmek için alandan ayrılmak yerine kapıların yanından döndüm ve Beckett'ın bana katılmasını bekledim. Olive'in yanına çömelmiş, iri ellerini onun sırtında gezdiriyordu. Adam kulağının dibinde onunla konuşurken Olive başını salladı.

Onu kızla birlikte izlemek, birçok nedenden ötürü özellikle kötü bir çürüğü dürtmek gibiydi.

Annem Tim'le evlendiğinde ben Olive'den daha küçüktüm. Hatırladığım tek baba oydu.

Ağabeyim Erik babamızı hatırlıyordu, sadece annemden ayrılmadan önce ufak tefek şeyler hatırlıyordu. Ama kız kardeşim Adaline ve ben bu açıdan şanslıydık. Sperm donörünü hiç hatırlamıyordum.

Bildiğim tek şey, sıyrılan dizlerimizi temizleyen, bale resitalleri için saçlarımızı toplamamıza yardım eden ve bize 22'likle nasıl ateş edileceğini ve yumruk atılacağını öğreten adamdı.

Beckett doğruldu, yüzünü bana döndü ve bana doğru uzun bacaklarıyla rahat adımlar atarken gözlerimi ondan ayırdım. Parker'la aynı uzun bacaklı güce sahipti; uzun boylu, geniş omuzlu, büyük elleri ve güçlü kolları vardı.

Ve yine de, durduğum yere yaklaşırken yüzünü okuyamadım. Görebildiğim tek şey ihtiyattı.

Bu bile başlı başına ilginçti.

Beckett kapıyı açtı ve önce benim gitmemi işaret etti.

Koridor boştu, kapılar alana doğru kapandığında sesler kesildi.

"Bu iyi," dedi ve ilk konferans odasına uğradı. İçeri girdiğimde beyaz tahta X'ler ve Os'larla kaplıydı, bükülmüş oklar bir oyunu belirtmek için etraflarına dağınık bir şekilde çizilmişti.

Parmağımın ucuyla yüzeye dokundum. "Bu gizlilik ihtiyacının ilgi çekici mi yoksa sinir bozucu mu olduğuna karar vermeye çalışıyorum."

Omzumun üzerinden baktığımda kaşları çatılmış, ağzı hafifçe çatılmıştı. "Neden gergin olasın ki?" diye sordu.

Omuz silktilim. "Sadece orada neden konuşamadığımızı anlamaya çalışıyorum."

Beckett'ın gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Olive'in etrafta olmasını istemiyorum ve eminim ki kardeşin sana söyleyeceklerini duysa kafamı uçurur."

Bunun üzerine döndüm, bir kalçamı beyaz tahtanın önündeki tabureye yerleştirdim ve kollarımı karnımın üzerinde kavuşturdum. "Gerçekten mi?"

Beckett'ın göğsü derin bir nefesle genişledi. "Çoğunlukla Olive duymasın diye ama."

"Çok tatlı biri. Odası üzerinde çalışmaya başlamadan önce onunla tanışabildiğime sevindim."

Gözleri yüzümde sabit kaldı ve bunun neden parmak uçlarımdan ayak parmaklarıma kadar vücudumda en ufak bir titreme yarattığını çözmeye çalıştım.

Sinirlerimi geren şey onun sessizliğiydi.

Konuştuğunda sesi hafifçe ısınmıştı. "Ona karşı iyiydin. Herkes utangaç bir çocukla nasıl başa çıkacağını bilemez."

"Oh." Bilinçsizce omuz silktim. "İnsanlarla konuşmak istemediğim zamanların nasıl olduğunu bilirim. İstedğim son şey birinin yüzüme bakıp bana arkadaş canlısı olmam ve daha fazla gülümsemem gerektiğini söylemesidir. Bu genellikle boğazlarına yumruk atmak istememe neden olur."

Bakışları keskinleşti. "İlk görüşmemizde terapisti de böyle demişti. Biri bizi hazır olmadığımız bir şeye zorlamaya kalkarsa nasıl hissedeceğimizi hayal etmemizi."

"Olive hep utangaç mıydı?"

Başını salladı ve uzun konferans masasının kenarına yerleşti. "Neredeyse üç yaşına kadar konuşmadı. Onu konuşmaya ikna edemeyeceğimizi anladığımızda konuşma terapisine başladık. Konuşmayı bu kadar çabuk öğrendiğinde, Josie -Olive'in annesi- ve ben, konuşmamasının gerçek bir konuşma gecikmesinden değil, utangaçlığından kaynaklandığını fark ettik."

"Josie senin...?" Sesimin kesilmesine izin verdim.

"Biz hiç evlenmedik." Dirseklerini kalçalarının üstüne dayadı ve kenetlediği ellerini bacaklarının arasından sarkıttı. "Biz... arkadaşlık, sanırım, Olive'e hamile kalmadan önce. Ben buraya yeni taşınmıştım, o da öyle." Gülümsedi ama bu kendini küçümseyen bir gülümseme idi. "Hamile olduğunu öğrendiğinde denedik. Ama arkadaş olarak daha iyi olduğumuzu anlamamız uzun sürmedi."

"Ve o da burada mı yaşıyor?"

Başını salladı. "Yeni evimden yaklaşık on dakika uzaklıkta. Gelecek ay evleniyor." Kaşlarını havaya kalktı. "Oh. Ve bu iyi bir şey mi?"

Tekrar başını salladı, bu sefer daha yavaştı. "Micah iyi bir adam. Birkaç yıldır çıkıyorlar."

Başımı öne eğdim. "Dün geceki görüşmemizde Olive'in tam zamanlı olarak yanınıza taşınacağından bahsetmiştiniz. Bunun nedeni Josie'nin evleniyor olması değil, değil mi?"

Derin bir nefesle göğsü genişledi. "Sayılır. Evlilik değil aslında. Ama Micah'nın şirketine bir ofis kurmaya yardım etmek için bir yıllığına İngiltere'ye taşınması gerekiyor. Şirket küreselleşiyor ve Micah işletme müdürü olduğu için yeni ofisin kurulmasına yardımcı olacak birini istiyorlar."

"Vay canına." Yavaşça nefes verdim. "Ve onunla mı gidiyor?"

"Evet. Olive'in çocuk doktoru ve terapistiyle görüştükten sonra, yasal konularda bize yardımcı olması için bir avukatla görüştükten sonra, hepimiz Olive'in burada benimle kalmasının en mantıklı olduğuna karar verdik. İstikrara ihtiyacı var. Onu bir yıllığına başka bir ülkeye götürmek onun için iyi olmazdı." Ellerini uzattı. "Evimi satın almak Josie gittiğinde işleri onun için kolaylaştıracak."

Başımı salladım. "Bu yüzden onun için mükemmel bir oda istiyorsun."

Ağzının kenarı küçük bir gülümsemeyle kalktı. "Evet. Bunu sevmesini istiyorum. Kolay olmayacak ama yardımcı olabileceğim her şeyi yapacağım."

Vay anasını.

Bir çürüğü dürtmeyi unutun, Beckett kalbimi eritip yumuşak bir su birikintisine dönüştürmek üzereydi.

Boğazımı temizledim, omurgamı dikleştirdim ve yüzümü profesyonel tutmaya çalıştım. "Neden benimle görüşmek istediniz? Olive'in yatak odası yüzünden olduğunu sanmıyorum."

Beckett önce konuşmadı, sadece baktı.

Çenesi sıkıştı ve elleri bacaklarının arasında asılı kaldı.

"Beckett?"

Yavaş bir nefes verdi. "Josie'nin gitme konusunda tereddütleri var. Biraz önce bana mesaj attı ve burada kalabileceğini söyledi. Micah İngiltere'ye gitsin, o da onu birkaç kez ziyaret etsin."

Benden ne duymayı beklediğinden emin değildim ama bu olayda Josie için de bir şeyler hissediyordum. "Olive'den ayrılmayı düşünmek zor olmalı," dedim yavaşça.

"Öyle." Gözlerini kapadı ve uzun bir nefes aldı. Sabit bir nefes verdi. "Birkaç kez ziyaret etmeyi planlıyor. Ama Micah'yı sevdiğini ve evliliklerine bir yıl ayrı kalarak başlamak istemediğini biliyorum. Bu her yeni evli için zor olurdu."

Bütün bunları bana neden anlattığını anlamaya çalışırken -oldukça başarısız bir şekilde- kaşlarım düştü. Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalıydı çünkü gözleri keskinleşmişti.

"Bu yüzden seni buraya çağırdım,"

dedi. Koltuğun üzerinde kıpırdandım.

"Neden?"

"Bence birbirimize yardımcı olabiliriz." Gözleri anlamlı bir şekilde benimkileri tuttu. "Baban konusunda sana yardım edebilirim. Sen de Josie'yi geride kalmasına gerek olmadığına ikna etmeme yardım edebilirsin çünkü bunu tek başıma yapmayacağım."

Oh.

Oh.

Aklım başımdan giderken elimle ağzımı kapattım.

Beklediğim bu *değildi*.

"İstiyor musun...?"

Sesim kesilince yavaşça başını salladı. "Sahte kocan ol. Eğer sen de benim sahte karım olursan."

"Vay anasını," diye fısıldadım. "*Ciddi* misin sen?"

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Sanırım öyle. Onun tam zamanlı babası olma şansım hiç olmadı, her zaman istediğim gibi değil. Josie de iyi bir anne. Harika bir anne. Ama o da evliliğine doğru bir şekilde başlamak için bir şans hak ediyor, anlıyor musun?"

Başımı salladım mı?

Hâlâ *bilincim* yerinde

miydi? "Biraz ..."

"Bayılacakmışım gibi mi? Evet."

Çenesi sıkıştı. "Bak, bunun ideal olmadığını biliyorum. Seni çok az tanıyorum." İnanılmaz bir şekilde güldüm.

"Ama bunun güllü dangalağa para için evlenme teklif etmenden ne farkı var?"

Dürüst olmak gerekirse, sinirlenmek istedim. Dün geceki adamın bir pislik olmadığını söylemek istedim ama gerçekten öyleydi.

"Rocco kafama *Shrek* imgesini sokmasaydı ona soracaktım." Beckett'ın bakışları hemen keskinleşti. "Yani başka kimseye yaklaşmadın mı?"

"Hayır," dedim isteksizce. Alnımı ovuşturdum. "Ben yapmadım... Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Kulağa

."

"Deli mi?" Sesi kuruydu ama yüzü oldukça ciddiydi.

Başımı sallamayı başardım.

"Çünkü öyle," dedi kolayca. "Sadece çaresiz biri bir kadınla evlenmeyi düşünebilir.

Böyle bir şey için yabancı."

Kalbim hızla çarpıyordu. Adam ciddiydi.

Düşünmemiz gereken milyonlarca şey vardı. Konuşmamız gereken iki milyon şey.

"Ve bunu benim için yapacak kadar çaresiz misin?" Sessizce sordum.

"Mesele de bu Greer. Kendime ait yeterince nedenim var. Bunu söyleyebilecek başka birini bulamazsın." Gözleri şiddetle parlıyordu, ayak parmaklarıma kadar hissettiğim içgüdüsel bir şeydi bu. "Kızım için her şeyi yaparım ve eğer bu onunla sadece hayalini kurduğum türden bir zaman geçirme şansımса, o zaman bunu kullanacağım."

Bir babanın kızına olan sevgisi. Ne kadar güçlü, eşsiz bir şey.

Büyümemizi izlediler ve bizi korumak istediler. Bizi güçlü, kendinden emin ve cesur yapmak ve önemli olduğunda yanımızda olmak istediler.

Tim'i düşündüm ve onun kanseri hakkında üzüldüğünü duyduğum tek anın kaçırdığı bu özel an olduğunu.

Kocasıyla yeni bir hayata başlarken kızının kolundan tutan adam olmak. Büyümesine yardım ettiği, sevdiği ve değer verdiği bir kadını sembolik olarak vermek.

Bana, Adaline'e ve Poppy'ye karşı böyle bir sevgisi vardı. Adaline ve benim onun kanını paylaşmıyor olmamız önemli değildi, hepimizi aynı şekilde severdi.

Bizim için umutsuzca ve pervasızca bir şey yapabilirdi, tıpkı Beckett'ın Olive için yapmaya hazır olduğu gibi. Ve tıpkı benim Tim için yapmaya hazır olduğum gibi.

Tabureden kalktım, düzgün adımlarla ve artan bir kararlılık duygusuyla ona yaklaştım. Belki her şeyi düzeltemezdim. Belki her birimiz için sadece bir şeyi düzeltebilirdim.

Beckett bir kol mesafesine geldiğimde vücudunu açtı ve yüz ifademi anladığında çenesindeki tendonlar derisinin altında dalgalandı.

Dairelerde olduğum için gözleriyle buluşmak üzere çenemi yukarı kaldırdım. "Sen beni bu odaya

çekmeden önce kendi kendime bu plandan vazgeçeceğimi söyleyecektim," diye itiraf ettim.

"Sanki seni ben kaçırmışım gibi konuşuyorsun," dedi, tamamen aşağılanmış bir halde.

Çantamın kenarını okşadığımda bir gülümseme belirdi. "Hayır. Burada ne sakladığımı biliyorsun."

Beckett gülümsemedi. "Her zaman bir ilişkiye tehditlerle başlamak istemişimdir."

Bu nedense daha fazla gülümseme isteği uyandırdı bende. "Duyduğuma göre en iyileri böyle yapıyormuş."

"Bunu başarmak için önümüzde uzun bir yol var," dedi bana.

"Biliyorum."

Bir adım daha yaklaştı. "Bilmem gereken bir bağımlılığınız var mı?"

Ciddiyetle başımı salladım. "Unlu mamullere karşı bir zaaf ve mükemmel kuru şampuan bulmak için hiç bitmeyen bir arayış."

"Greer," dedi, uyarı dolu bir ses tonuyla.

Özür dileyen bir gülümsemeye çalışarak yavaşça nefes verdim. "Ve rahatsız olduğumda ve tepki almak istediğimde odadaki gerginliği nasıl dağıtacağımı bilemediğim için espri yapmaya olan korkunç eğilimim mi?"

Elini ağzına götürdü ve beni dikkatle süzdü. Çok yakın duruyorduk.

Çok güzel kokuyordu.

Dilim bu konuda bir şeyler söyleme dürtüsüyle kaşındı, sahte bir kocanın bu kadar güzel koktuğunu hiç hayal etmemiştim ama yutkundum.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Dün gece en iyi koca seçeneklerimden biri hakkında çok yargılayıcıydın, ama bildiğim kadarıyla tam bir psikopat olabilirsin."

"Çiçekle selfie çekiyordu."

Kahkahalar göğsümde tehlikeli bir şekilde kabardı. Ama yüzü yürek parçalayıcı bir ciddiyete büründüğünde kahkahalarım s ö n d ü .

Beckett.

"Benimle ilgili bulabileceğiniz en büyük sorun, hayatımda çok az insanın beni tek bir düşüncesiz şey yaparken görmüş olmasıdır. Bu, doğası gereği benim karakterime o kadar aykırı ki bunu önerdiğime ben bile inanamıyorum."

Başımı eğdim ve sözlerini gözden geçirdim.

Nesnel olarak, bunun bir uyarı olduğunu biliyordum.

"Kulağa çok kapsamlı geliyor. Ve yavaş. Bana bunun nasıl çalıştığını öğretmen gerekecek."

"Evet, senin için yabancı bir kavram olduğunu tahmin ediyorum." Gözleri yüzümde gezindi. "Ve sen... bu da üstesinden gelmemiz gereken bir başka engel."

"Affedersiniz?"

Alt dudağını yaladı. "Sen, Greer Wilder, benim tipim değilsin."

Çenem düştü, ağzımdan aşağılayıcı bir ses çıktı. "Siz de benim tipim değilsiniz, Mr. Sessiz ve Yargılayıcı."

Beckett bir kaşını kaldırdı. "Neden bir sorunumuz olduğunu"

anlıyorsun." "Satın almayacaklarından endişeleniyorsun," diye teklif ettim.

Beckett gözlerini kaçırđı, sonra başını salladı. Bir süre sonra gözleri tekrar benimkilere kaydđı.

"Sen de aynı şekilde endişelenmiyor musun?"

Hafifçe omuz silktim. "Annemle babam tanıştıktan üç hafta sonra nişanlandılar," dedim usulca. "Sadece *biliyorlardı*. Peki soracaklar mı? Belki. Ama bu beni durdurmak için yeterli değil."

"Bunu başarabileceğimizden gerçekten emin gibisin."

Gülümsedim. "Bu benim en sinir bozucu özelliklerimden biri. Kardeşlerime sorun."

Yüzü ciddiydi. "Bunu doğru şekilde yapmadığımız için onu kaybedersem..." Sesi kesildi

Ka

pal Vay anasını.

1. Gidip benim tam zıttım olan bir koca bulmalıydım. Muhtemelen her an on adım ilerisini düşünürdü.

verilen süre boyunca, ileriye doğru tek bir hamle yapmadan önce dikkatli bir yerleşim seçti.

Çok sorumluluk

sahibiydi. Çok aklı

başında.

Eski sevgililerimden herhangi biriyle nasıl kıyaslanacağını tartmak için çok uygunsuz bir zamandı.

Belki de bu yüzden sık sık çürük bir kalp ve hırpalanmış bir egoya sahip oluyordum. Fevri, maceraperest ve *romantik* erkekleri seçiyordum, her şekilde beni diken üstünde tutuyorlardı.

Satır aralarını okuyun - romantik olduklarını söylediğimde ağır bir alaycılık vardı.

"Bunu yapabiliriz," dedim ona. Kör ve umursamaz iyimserliğimin her zerresini sesime kattım.

Ve gözleri sabit bir şekilde benimkilere kilitlendiğinde, kalbimde kör ve umursamaz bir söz daha verdim.

Yapacağım son şey olsa bile bunu başarırdık.

"Bunu yapabiliriz," diye tekrarlardım. Ve sonra elimi uzattım.

Beckett titrek bir nefes verdi ve büyük, sıcak avucunu benimkine doğru kaydırıldı. Parmakları sert ve güçlüydü. Benimkilerin etrafında kıvrıldılar ve tüylerim diken diken oldu.

"Gerçekten bize inanacaklarını düşünüyor musun?" diye sordu. En büyük soru buydu, değil mi? "Deneyene kadar bilemeyiz."

Beckett'ın gözleri kırışıdı, belki de dürüstlüğüme beklemediği için. Düşüncelerinin devasa bulutunu hissedebiliyordum, çalkalanıyor ve huzursuzdu, odayı kendini bu durumdan nasıl kurtarabileceğine dair sürekli büyüyen bir listeyle dolduruyordu.

Onun eli benimkine sarılmış, hayatımı değiştirecek büyük bir kararın üzerinde duruyorduk.

Sonra elimi ağzına doğru çekti ve parmak eklemlerime tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu.

Dudakları tenime değdiği anda yüzümde bir sıcaklık belirdi.

Oh. Tamam o zaman. Kalbim binanın üzerinde bir yere fırladı. Parmaklarım yüzündeki kirli sakalın üzerinde gezinmek ve tenimde nasıl bir his uyandırdığını görmek için kaşınıyordu. Farkında olmadan öne doğru bir adım attım ve o da tenime doğru nefes verdi.

Tam o sırada kapı konferans odasına açıldı. Geri adım atmaya çalıştım ama Beckett elimi sıkıca

tuttu.

Parker kapının girişinde duruyordu, Olive kalçasına tünemişti ve beni gördüğünde yüzünde bir parıltıyla

elini Beckett'in ağızına dayadı.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı. "Gerçekten mi?"

Olive'in gözleri büyüdü ve Beckett boğazını temizleyerek elimi bıraktı.

Kuru bir ses tonuyla, "Dil, Parker," dedi.

Kardeşim Beckett'in kızını yere bıraktı ve o da babasına doğru koştu. Onu kucağına aldığı anda Beckett'in gözleri başının üzerinden benimkilerle buluştu.

Bunu bilerek mi yapmıştı? Kimsenin yaklaştığını duymamıştım ama elim yanımda karıncalanırken, acaba biliyor muydu diye düşünmeden edemedim.

"Önce Adaline, şimdi de sen," dedi, eski takım arkadaşlarından biriyle mutlu bir beraberliği olan kız kardeşimizi kastederek. "Bir daha asla kız kardeşlerimi kimseyle tanıştırmayacağım," diye mırıldandı ve alay ederek odadan çıktı.

Bir kahkaha attım.

Beckett'in eli Olive'in sırtında çok büyüktü ve başının tepesine küçük bir öpücük kondurdu. İçine adım attığımız şeyin mutlak büyüklüğü kalbimi yerinden oynattı.

"Bize inanacaklar," dedi. Sesi o kadar yumuşak ve emindi, yüzü o kadar kendinden emindi ki göğsümün altında istemsiz bir çırpınma hissettim. "Bize inanacaklar, Greer."

Derin bir nefes çektim. "O zaman yapalım."

Bölüm 5

"Sana zaten söyledim, böyle görünmesini istemiyorum."

Futbol oynayan değil ama onun kadar inatçı olan ağabeyim kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana dik dik baktı. "Greer, kararını vermelisin."

"Ben kararımı verdim. Sadece benim yöntemimle yapmak istemiyorsun." "Senin yöntemin yanlış," dedi Cameron.

Kardeşimin arkasındaki ekip, tartışmalarımızdan tamamen etkilenmemiştir. Wilder Homes'ta, üzerinde çalıştığımız her muhteşem özel evin tamamlanması için çok özel bir süreç olduğunu bilecek kadar uzun süredir bizimle çalışıyorlardı.

Cameron genel müteahhitti. O, bizi baştan sona getirecek kaosun akli başında ve organizatörüydü.

Ama hayal gücü bendim. Mimarla birlikte inşaat planlarını denetledim. Her bir santimetre karenin tasarımından sorumluydum ve müşterimizin vizyonunu pek çok konuşma, arama, mesajlaşma ve Pinterest panoları aracılığıyla bir araya getirdim.

"Benim yöntemim yanlış değil," dedim dişlerimi sıkarak. "Sende sadece bir patatesin yaratıcılığı var, Cameron."

İçini çekti ve ensesini ovuşturdu. "Peki. Bana tekrar açıkla."

Etrafımızdaki çalışmalar devam ederken ben planları açtım ve sonunda mutfak olacak yerin ortasındaki derme çatma masada yan yana durduk. Marcia ve Bill ile bir yılı aşkın bir süredir şimdiye kadar inşa ettiğimiz en büyük evlerden biri üzerinde çalışıyorduk.

Hala kaba inşaat aşamasında olduğumuz için -teller, sıhhi tesisat ve HVAC, alçıpan başlamadan önce çerçeveye dolduruluyordu- ev hala sonunda ne olacağının bir iskeletiydi.

Ve en önemlisi, planların hala değişebildiği ve bir anda değişebildiği zamanlardı.

Marcia'nın Pinterest'te bir şey bulması ve bir gece önce beni arayarak devasa şöminesinin etrafına elektrikli gizli raflar ekleyip ekleyemeyeceğimizi sorması gibi.

Planları işaret ettim. "Burayı ve burayı bağlarsanız, şömine kanalını olduğu yerde bırakabiliriz. Ayarlanabilir rafları yerleştirmek için bunu her iki taraftan yaklaşık on beş santim dışarı çıkarmamız gerekiyor." Omzunu dürttüm. "Ama yapılabilir. Üst tarafa geçecek düz bir donanım bulacağım ve panelleri Marcos işinde kullandığımız görünmez menteşelerle tutturabilirler."

geçen yıl."

Cameron iç çekti. "Peki." Elindeki kalemi kulağının arkasına itti ve şantiyedeki ustabaşına seslendi. "Wade, Greer'in eklemek istediği süslü bir şey var."

Wade, yıpranmış şapkasını yüzüne indirmiş, dudaklarında yanmayan bir sigara sallanarak yanıma geldi. Wade'in kaç yaşında olduğunu asla tam olarak söyleyemezdim. Kırk beş yaşında da olabilirdi, altmış yaşında da, ama çok iyi iş çıkarırdı ve son dakika tasarım değişiklikleri yaptığımda katır gibi sızlanırdı.

"Tabii ki biliyor," diye homurdandı. "Şimdi ne olacak?"

Güldüm ve elimi koluna koydum. "Telafi etmek için yarın kurabiye getireceğim."

Homurdandı. "Umarım onları pişiren sen değilsindir çünkü en son denediğinde lastik gibi tatları vardı."

Cameron kıs kıs güldü ve ben de ona ters ters baktım.

Kardeşim değişiklikleri anlatmaya başlarken, kot pantolonumun arka cebindeki telefonum çaldı. *Telefonu* çıkardım, ekranda *Beckett'in araması* belirince midem kısa bir süre için bulandı. Oda çivi tabancaları, testereler ve küfür eden işçilerin sesiyle gürültülüydü, bu yüzden bir testere atının etrafından dolaştım ve ön kapının yanındaki bir hava kompresörünün üzerinden atladım.

"Hey."

"Bir dakikan var mı?"

Hemen arkamda biri fazladan bir çift ele ihtiyaç olduğunu haykırdı ve ben de çocuğa ters ters baktım.

Yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, Greer. Seni orada görmedim."

İçimi çektim ve telefona döndüm. "Evet, bir dakikam var, sadece çok az mahremiyet, tartışılması gereken şeyin niteliğine bağlı olarak."

"Şantiyede misin?" diye sordu.

"Evet, Detroit Gölü'nde aylardır üzerinde çalıştığımız bir evimiz var. Haftanın büyük bir bölümünde buradaydım." Evden biraz daha uzaklaştım, suya yaklaştıkça gürültü ve kaos azalırken yavaşça nefes verdim.

Beckett sessizleşti. "Bütün gün orada mı olacaksın? Yoksa Sisters'a dönmek zorunda mısın?" "Bütün gün burada olmayı planlamıştım, neden?"

"Detroit evimden sadece kırk beş dakika uzaklıkta," dedi. "Salem'in doğusundayım."

Sertçe yutkundum. Bu işi nasıl başaracağımızın lojistiği, konuşmamız gerekenler listemin en üst sıralarında yer alıyordu. "Bana adresini gönderdiğinde fark ettim."

Beckett sesli bir nefes aldı. "Josie bu gece Olive yattıktan sonra buraya gelmeyi planlıyor. Sanırım bazı seçenekleri tartışmak istiyor, çünkü tereddütleri var."

İş botlarımın burnuyla önümde duran gevşek bir taşı tekmeledim. İyi bir eş olarak söylenecek şey ne olabilirdi?

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Ben sordum.

"Hayır," dedi hemen. "Gelebilir misin diye merak ediyordum..."

Başımı kaldırdım. "Ne?"

"Son dakika olduğunu biliyorum. Ama söylediğin şeyi düşünüyordum. Denemeden bilemeyeceğimizi. Ve belki Josie bizi görürse, yalnız olmadığımı anlar." Sesi kesildi. "Ve daha da önemlisi, Olive'le nasıl olduğunuzu görürse, sanırım Micah'la gitme planına sadık kalacaktır."

Eve dönüp baktım, şişmiş yanaklarımdan biraz hava üfledim. Düşüncelerim son sürat ilerlerken bir an için başparmağımın tırnağını çiğnedim.

"Ne zaman orada olacak?" Ben sordum.

"Sekiz civarı. Geç olduğunu ve çok şey istediğimi biliyorum ama ..." Beckett durakladı. "Bence başlamak için en iyi yer burası. Eğer kabul etmezse ya da bu gece başarısız olursa, o zaman ailenizi bu işe dahil etmek için hiçbir nedenimiz kalmaz."

"Oh, bize inanacaktır," dedim. "Başka bir seçeneği düşünmeyi reddediyorum."

Bebeğin annesini ikna ederdik. Ailemi ikna ederdik. Herkesi ikna ederiz. "Tamam.

Ama... eğer ikna edemezsek, bu noktadan sonra sonuç çok az olur."

Neredeyse kocam bize olan bu yarım yamalak inancından kurtulamayacaktı.

Herkes bize inanacaktı çünkü lanet olsun, ben öyle dedim.

"Eğer takımına böyle moral konuşması yapıyorsan, devre arasında o soyunma odasında olmak istemezdim," dedim.

Bir şeyler mırıldandı ama anlayamadım. Ama homurdanan, sinirli ses tonu yine de sırtımama neden oldu.

"Sekizden önce orada olurum," dedim. "Ve Beckett, oyun yüzünü takınsan iyi edersin çünkü hiçbir şeyde başarısız olmayacağım."

Aşağıya baktım çünkü dizleri yırtık bir iş yeri kotu, çelik burunlu botlarım ve düz beyaz bir atletin üzerine giydiğim siyah-kırmızı-ekose gömlek, sahte kocamın bebek annesi eski sevgilisiyle tanışırken giymeyi tercih edeceğim şeyler değildi.

Kollarım büyük bir karton kutuda numunelerle dolu olmasaydı, vardığımda Beckett'ın evine hayranlıkla bakmak için birkaç dakika daha ayırırdım. Verandası büyüktü; sandalyeler, salıncak ve büyük saksılar için inanılmaz bir alan vardı. Arazi de çok güzeldi; evin yanına sıkışmış olgun ağaçlar, yemyeşil çimenler ve büyük çiçekli çalılar.

Ancak kutunun ağırlığı hantaldı ve omuzlarım yuvasından düşecekmiş gibi hissediyordum, bu yüzden Beckett'ın kapısına geldiğimi duyurmak için tek seçeneğim çelik burunlu botlarımla masif ahşap yüzeye hızlı bir tekme atmaktı.

Kapıyı açıp geniş gözlerle beni değerlendirdi. "Sen..."

"Dağınık, biliyorum." Kutuyu elimden almasına izin verdim ve hızlıca bir nefes alıp verdim.

Önümdeki odayı. "Ama bana on dakika ve bir fırça verin, söz veriyorum Josie'yi korkutup kaçırmayacağım."

Boğazını temizledi. "Ben farklı diyecektim. Seni her gördüğümde Greer Wilder'ın yeni bir versiyonu gibi hissediyorum."

Bu beni sırttırdı. "Evet, o gün hangi şapkayı taktığıma bağlı olarak bunlardan birkaç tane var."

"Peki ya bugünün şapkası?" diye sordu, kutuyu ön kapının yanında yere bırakırken.

"Şantiye diktatörü," dedim dalgınca, odadaki kemikleri inceleyerek. "Değişiklikler yapıyor ve odadaki planların tamamlandığını düşünen herkesin kalbini kırıyor."

Büyük bir açık mutfak, ortasında bir lavabo bulunan devasa bir ada vardı. Sıcak kahverengiye boyanmış ahşap kirişler sivri çatı boyunca uzanıyordu. Dolaplar ve zemin biraz eskimişti ama her şey temiz, aydınlık ve rahattı. Mobilyalar büyük ve sağlamdı, her şey koyu renkli, yumuşak görünümlü bir deriden yapılmıştı.

"Güzel," dedim ona.

Odanın ortasındaki şömine, grinin farklı tonlarında pürüzlü kenarları olan büyük kayalardan yapılmıştı.

Biraz kilim ve battaniyeye ihtiyacı vardı, belki duvarı yumuşatmak için birkaç sanat eseri de olabilir, ama berbat değildi. Sadece -iyi ya da kötü- dekorasyona pek önem vermeyen bir adamın bir araya getirmiş gibi görünüyordu.

Mırıldandım. "Döşemeni boyamayı hiç düşündün mü?"

Gözlerini kırıştırdı. "Şu anki halinin nesi yanlış?"

"Hiçbir şey," dedim dürüstçe. "Ama Olive'in odasıyla işim bittiğinde, inanın bana, buranın geri kalanının tazelenmeye ihtiyacı olacak." Kolunu okşadım. "Güven bana. İşimde çok iyiyimdir."

"Olive'in odasından bahsetmişken." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Yukarıda banyodan sonra pijamalarını giyiyor. Mekânı görmek ister misin?"

Ellerimi kalçalarımın koyup onu incelemek için döndüm. "Henüz değil. Önce yapmam gereken..." Yüzümü ve saçımı belli belirsiz işaret ettim.

"Tamam." Bana mutfağın önündeki koridoru gösterdi. "Yatak odam şurada. Lavabonun altındaki çekmecede bir fırça var."

Yatak odası tertemizdi. Büyük ve odayı ortalayan yatak, askeri bir hassasiyetle hazırlanmış bembeyaz nevresimlerle kaplıydı. Komodininin üzerinde bir şarj kablosu, bir lamba ve Olive'in bir fotoğrafı vardı - tüm mekândaki tek kişisel dokunuş.

Olive'in sevdiği bir alana sahip olması için çok şey yaptığı gözümünden kaçmadı ama Beckett kendi yatak odası için aynı düşünce sürecini uygulamıyor gibi görünüyordu.

Yatak odamız mı? Merak

ettim. Orada mı

uyuyacaktım?

Düşündükçe midem bulanıyordu -ben, o, yataklar ve tüm bunların nasıl işleyeceği-

Ama diğerk tüm cevapsız sorular gibi bunu da sürekli büyüyen listenin ortasında bir yere yerleştirdim.

Banyosu da hemen hemen aynıydı. Güncellenmiş bir donanıma ihtiyaç duyan büyük, camla çevrili bir duş ve yeni aydınlatma armatürlerine ihtiyaç duyan bir çift makyaj masası. Ancak zeminler, tezgahlar ve dolaplar iyiydi.

Elimi tezgahın kenarına sürterek sabahları birbirimizin etrafında dans ettiğimizi hayal etmeye çalıştım. Şeffaf cam duş kapıları çok ama çok netti ve gözlerimi kırptırtmak zorunda kaldım. Gözlerim aynaya takıldı.

Yüzümü buruşturarak yansımamı inceledim.

"Bu," dedim atkuyruğumdaki talaşları toplarken, "işe yaramayacak."

Beş dakika sonra yüzümdeki şantiye kirini yıkamış, yeni bir kat maskara sürmüş, saçlarımı geriye doğru tarayarak topuz yapmış ve kıcımdaki kir lekelerini gizlemek için ekose gömleğimi belime bağlamıştım.

Beckett mutfakta ona katıldığımda görünüşüm hakkında yorum yapmadı ama gözleri tenimde bir sıcaklık izi bırakacak şekilde üzerimde gezindi.

Bu yüzden erkenciydim.

Ona ne yapacağıma dair hiçbir uyarıda bulunmadan, gözlerimin aynı şekilde dolaşmasına izin verdim. Bugün de rahattı, koyu renk eşofman altı ve pazularını ve geniş göğsünü saran yumuşak görünümlü gri bir tişört giymişti.

"Ne?" diye sordu.

"Josie'ye karşı şefkatli miydin?" Gözlerimi kollarından ayırmadan sordum. Kollarını göğsünün üzerinde kaydırdı, dikkatle incelememden rahatsız olduğu belliydi.

"Ben... hayır. Pek sayılmaz." Boğazını temizledi ve ben de bakışlarımın oraya takılmasına izin verdim. Ne güzel bir boğazı vardı. "Greer, ne yapıyorsun?"

"En sevdiğin yemek?"

Sert bir nefes verdi. "Izgara peynir."

Gülümsedim. "Kızarmış peynir mi yoksa normal mi?"

Beckett çok dengesizdi. Birkaç kez gözlerini kırptırttı. "İkisi de."

"Josie'yle ne kadar süre denediniz?" Durakladım. "Olive'e hamile kaldıktan sonra." Eliyle çenesini ovuşturdu. "Bilmiyorum. Bir ay kadar. Belki iki."

Gözlerim dudaklarında gezindi. Çenesindeki kirli sakalın gölgesinde.

"Greer," diye hırladı neredeyse.

"Kardeşler mi?"

Tamamen şaşkına dönmüş bir halde başını salladı.

"Çok şeyim var. Bunu sen de biliyorsun. Dört erkek, iki kız kardeş, bir baldız." Biraz daha yaklaştım, elimi tezgâhın kenarında gezdirdim. "En sevdiğin şey?"

"İnsanlar kızımın fazla konuşmadığı için aptal olduğunu varsayıyor. Ve sürücüler de

flaşörlerini kullansınlar."

Tanrım. Yüzümde büyümek üzere olan gülümsemeye karşı koydum, söyledikleri komik olduğu için değil ama o kadar ciddi, o kadar ciddiydi ki Olive'in yoluna çıkan herkesi alt ettiğini hayal edebiliyordum.

"Josie'yle çıktınız mı? Bunun gibi şeyler?"

Çenesini göğsüne doğru eğdi. "Sanırım." "En sevdiğin renk?"

Beckett bu kez tereddüt etmedi, sürekli soru yağmuruna tutulmaktan biraz daha rahat görünüyordu. "Mavi." Durakladı. "Ben de sana aynı şeyleri sormalı mıyım?"

"Hayır." Bir adım daha yaklaştım, göğsünü ve kollarını inceledim. "Josie benim hakkımda bunları bilip bilmediğin konusunda endişelenmeyecektir," dedim. "Ama eğer birazcık bile korumacıysa, seni tanıdığımı güvenmek isteyecektir."

Bu onu tökezletmiş gibi görünüyordu. "Olup olmayacağını bilmiyorum. Ben hiç... Ondan sonra kimseyle çıkmadım."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Gerçekten mi?" "Ben sadece Olive'i önemsiyordum. Ve işimi."

Yavaşça başımı salladım. Resim bir araya geliyordu. Beckett gibi adamlar -vicdanlı, istikrarlı ve ağırbaşlı- genellikle radarın altından kaçan adamlardı. Onları hiç aramamıştım ve belki de geçmiş ilişkilerimde hep yanlış yaptığım nokta buydu.

Belki de daha önce fark edilmemiş yepyeni bir örnek bulmak üzereydim.

İyi adam.

"Ve sadece... ikinizin arasında yürümedi." Gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Hayır."

Sadece

bu. Hayır.

Bana başka bir açıklama yapmadı. Başka bilgi yok.

Merak kaburgalarımın altında kıvrıldı ve onu acımasızca bastırdım. Şimdi onu şımartmanın zamanı değildi. Bunun için çok zamanım olacaktı.

Zaman akıp giderken Josie'nin gelişi giderek yaklaşıyordu ve gerçekten endişelendiğim tek bir şey daha vardı.

Yavaşça başımı salladım. "Tamam."

Derin bir nefes alarak doğruca ona doğru yürüdüm. Yüzümü göğsüne gömüp kollarımı beline sımsıkı dolamadan hemen önce kollarını indirdi. Beckett dondu kaldı, kollarını iki yana açtı.

Oh. Oh evet. Tamam o zaman.

Çok güzel kokuyordu. Ve bundan daha da iyi hissediyordu.

Sıcacıktı, tüm kasları, teni ve kaslarıyla çok sağlamdı. Belki de her zaman

düşündüğümün aksine, güzel bir vücuttan hâlâ kelekler uçuşabilirdi.

"Greer?" Kollarını henüz indirmemişti ve nasıl görüldüğümüzü hayal ettiğimde gülümsedim.

"Ellerini vücuduma koy Beckett," dedim sakince. "Çünkü o buradayken bunu yaparsan ya da deli gibi aşık olduğum adama sarılmaya çalışırken sana elektrik vermişim gibi görünürsen başımız büyük belaya girer."

Vücudunun içinde erime içgüdüleriyle savaşmak zorundaydım çünkü boylarımız *mükemmel* orantılıydı. Topuklu ayakkabılar olmadan başımı rahatça omzuna yaslayabiliyordum, ağzım onunkinden sadece biraz daha aşağıdaydı.

Eğer öpüşecek olsaydık.

Eninde sonunda yapacaktık elbette. Biraz öpüşmeden sahte evlilik olmazdı ama şu anda buna hazır değildik.

Bir an bunu yapmayacağından endişelendim ama bir sonraki nefeste Beckett'ın elleri sırtım boyunca genişçe açılarak omurgamın uzunluğunu yumuşattı.

Bir avucu enseme durdu ve hızla atan kalbimi sakinleştirmek için yavaş bir nefes aldım. Parmakları saç çizgimin hemen altındaki deriyi okşadı ve alnımın boynuna dayandığı yerde nabzının atışını hissedebildim.

"Güzel," diye dengesizce başardım.

Yüzümü geri çekip yukarı baktığımda Beckett'ın yüzünün ciddi olduğunu gördüm. Sorularla doluydu. Niyetle doluydu. "Bunu düşünmemiştim," diye itiraf etti. Başparmağı çenemin kenarında gezindi. "Bunu düşünmemiştim.

Bu hareket beni şaşırttı, hiç beklenmedik bir hareketti. Sanki sadece tenimin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordu. "Öğrenmeliydin de."

"Baba?"

Sesi fısıltıyı pek geçmiyordu ama sessiz odada ikimizin de duyabileceği kadar yüksekti.

Beckett'ın kucağından yavaşça sıyrıldım ve mahcup bir gülümsemeyle Olive'e döndüm. Elinde kırmızı bir fırça vardı ve yüzüne geniş gözlü bir merak damgasını vurmuştu.

"Merhaba Olive," dedim.

Beckett'ın gözleri benimkilere takıldı, yanaklarının rengi açılmıştı. "Saçın için hazır mısın?" diye sordu.

Başını sallayarak adadaki tabureye doğru ilerledi. Fırçayı ona uzattı ve Beckett kolaylıkla tutarak ıslak saçlarında dikkatli darbelerle gezdirdi.

"Bu gece saçını ördürür müsün, tatlım?" diye sordu.

Olive başını salladı, gözlerini kapattı ve onun iri ellerinin saçlarını başının iki yanında iki örgü haline getirmesini izlerken kesinlikle mahvoldum. Ön cebinden iki küçük saç bağı çıkardı ve onları saç örgülerinin uçlarına ustalıkla sardı.

Dudaklarımı birbirine dolamak zorunda kaldım çünkü bu, bir erkeğin yaptığını gördüğüm en ateşli şeydi ve bir zamanlar Vegas'ta canlı bir Magic Mike gösterisi izlemiştim, yani bu bir şey ifade ediyordu.

"Pijamandaki kelebek mi?" diye sordum.

Olive'in gözleri utangaç bir şekilde benimkilere kaydı, parmakları yumuşak pembe pijama elbisesini süsleyen küçük, beyaz, tüllü kanatlarla oynuyordu.

"Hiç kırlangıçkuyruk kelebeği gördün mü?" diye sordum. "Kenarları siyah olan büyük kanatları ve güzel sarı işaretleri var."

Gözleri parladı ama cevap vermedi.

Arka cebimden telefonumu çıkardım ve kamera rulomda gezinmeye başladım. Beckett ikinci örgüsünü bitirirken dikkatli gözlerle beni izliyordu.

Ekranı Olive'e doğru çevirerek ona geniş bir alan bırakmaya özen gösterdim. "Bu fotoğrafı bugün isteyken çektim. Ben öğle yemeğimi yerken arabamın üzerine düştü."

Resme bakarken gülümsemeye karşı koydu, gözleri bir benimkine bir fotoğrafa kaydı. "Belki bir tane bulmayı deneyebiliriz," dedim ona.

Olive telefonu tezgâhın üzerine koydu ve göz teması kurmadan başıyla ufak bir selam verdi.

Beckett'ın bakışları benimkilere kaydı ve ben de sııttım.

Tam o sırada kapı çalındı, beklenenden yaklaşık on dakika önce.

Camın arkasından güzel, minyon bir esmer ve uzun boylu kızıl saçlı bir adam görebiliyordum. Yüzünde kibar, meraklı bir gülümsemeyle bana bakıyordu ve ben de doğrulurken yavaş bir nefes verdim.

Olive taburesinden zıpladı ve annesini selamlamak için koştu.

"Biraz erken geldik," dedi Josie özür dileyerek, Olive'i kucağına alırken kollarını annesinin boynuna doladı. "Önce ona iyi geceler dilemek istedim."

Beckett kolayca gülümsedi. "Sorun değil."

Adanın yanında bana katıldı, omzu benimkini okşadı. Gözlerimiz buluştu ve tutuştu. İşte hiçbir şey.

Josie bana temkinli bir gülümseme verdi. "Özür dilerim, burada başka birinin olacağını bilmiyordum. Ben Josie, bu da nişanlım Micah."

Yanıdaki adam bana dostça bir gülümseme verdi, ben de ona karşılık verdim. "Greer Wilder," dedim.

Beckett daha fazla bir şey söyleyemeden Olive başını kaldırdı ve herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle annesine bir şeyler fısıldadı.

"Bayan Greer ve babam mutfakta kucaklaşıyorlardı," dedi.

Josie'nin gözleri büyüdü.

Beckett sessiz bir kahkaha attı, gözleri kuşkuyla benimkilere kaydı.

Micah bir sırtışı bastırdı. "Şey... Sanırım biri önce kediye çantadan çıkardı."

"Gerçekten mi?" Josie Beckett'a sordu. "Siz ikiniz...?"

Beckett kolunu belime doladı. "Sana bu gece söyleyecektim."

Gülümsemesi anında oldu ve rahatladı. "Oh Beckett, tam zamanında," dedi gülerek. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Kardeşim," dedim ona. "Beckett ile oynuyor." Sonra Beckett'ın karnına vurdum. "Hayatımda gördüğüm en sıkıcı küçük kız odasını tamir etmem için beni tuttu ve biz sadece ... tıkladık."

Josie bizi gizlemediği bir neşeyle izlerken Beckett'ın eli belimde sıkılaştı. "Tanrıya şükür, bu oda korkunç. Sen iç mimar mısın?"

Başımı salladım. "Olive'in sevdiği şeylere göre bana fikir vermek istersen birkaç örnek getirdim." Sonra küçük kıza göz kırptım. "Eğer sen de yardım etmek istersen orada biraz kelebek olabilir, Olive."

Olive annesinin boynuna doğru başını salladı. Josie'nin gözleri gerçekten de yaşlarla doldu. Bir elini ağzının üzerine kapattı. "Özür dilerim," dedi parmaklarının arkasından. "Bu konuda bu kadar duygusallaşacağımı tahmin etmemiştim."

Beckett çenesini göğsüne indirdi ve sadece ben onun rahatlamış iç çekişini duyabilecek kadar yakındım. "Teşekkür ederim," diye nefes aldı.

Şansımı deneyerek başımı kaldırdım ve yanağına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum.

Josie ve Olive'e doğru yürürken yüzüne bakmadım ve örnek kutusunu alıp fikirlerimden bazılarını onlara göstermek için kanepeye otururken de yüzüne bakmadım.

Ama tüm bu süre boyunca bana baktığını hissettim.

Bölüm 6

Beckett

"Parker neden sana öyle bakıyor?" Reyes yaklaşarak sordu ama bunu yakın çevredeki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söyledi.

Söz konusu adam, birkaç antrenman yaptıktan sonra hepimiz duş alırken dolabının önünde oturmuş, bana doğru ters ters bakıyordu.

İçimi çektim. "Çünkü beni kışkırtmaya çalışıyor."

"*Kız kardeşim*," dedi Parker. "Seninle tanıştığımndan beri hiçbir kadına ilgi gösterdiğini görmedim ve sen kız kardeşime gitmek zorundasın."

Reyes nefesinin altında ıslık çaldı. "Anladım."

Çenemin yan tarafını kaşıdım. "Kendini aşırı korumacı mı hissediyorsun Parker?"

Bir kahkaha attı. "Senin için değil. Bence Greer seni yiyip bitirecek ve tükürecek, sonra da ben senin mopey kışınıla uğraşmak zorunda kalacağım. Çok çalışmayı bırakacaksın, bir bok yakalayamayacaksın ve tüm maçlarımızı kaybedeceğiz, hepsi de kız kardeşim kalbini kırdığı için."

Kimsenin kalbi kırılmayacaktı, bunu Parker'a açıklayamazdım. Ona sert bir bakış attım. "Böyle bir şey olursa işimi yapmayı bırakacak birine benziyor muyum?"

Reyes Parker'ın kalçasına bir havlu attı ve Parker inledi. "Onu rahat bırak. Belki Coleman'ın biriyle yatmaya ihtiyacı vardı ve artık her zaman bu kadar ciddi olmayacak."

"*Kız kardeşim*," diye yineledi Parker havluyu kaparak. Oyun kurucumuz gülerek onu tekrar tersledi.

Hücum hattı oyuncularından Roberts, belinde bir havlu ve boynunda başka bir havluyla yaklaştı. "Kız kardeşin çok seksi Wilder. Bir kız arkadaşım olduğunu biliyorsun, ama"-başını salladı-"bacakları, kara gözleri ve mükemmel-"

"Yeter," diye homurdandım. Onun hakkında konuşurken göğsümün altında bir şey kükrüyordu. Hiçbir zaman o tip erkeklerden biri olmamıştım -bir kadının tek iyi özelliği fiziksel özellikleriymiş gibi onu didik didik etmekten hoşlanan- ama Greer hakkında bu şekilde konuştuğunu duyunca yumruklarımı sıktım.

Parker fark etti.

Sırıttı, o sabah tesiste tanıştığımızdan beri onda gördüğüm ilk çatlaktı bu. Sırıttması geçince Roberts'a döndü. "Dikkat etsen iyi olur Robbo, kız arkadaşı hakkında böyle konuşursan Beckett

senden pek hoşlanmayabilir."

O benim kızım değildi. Pek sayılmazdı.

Onu sadece bir süreliğine ödünç alıyordum.

"Bundan önce ondan hoşlandığımı kim söyledi?" diye sordum.

Roberts yanımdan geçerken omzumu iterek güldü. Gülümsedim çünkü ondan gayet hoşlanmıştım. Reyes ve Roberts konuşmaya başladılar ve Parker'ın gözlerini üzerimde hissettim. Tişörtünü kafasına geçirdi,

Bir elini duştan nemli saçlarında gezdirdi ve sonra yine okunamayan bir bakışla beni kıstırdı.

"Söyleyecek bir şeyin varsa söyle," dedim kolayca.

Omuz silkti ve beni incelemeye devam edebilmek için koltuğuna geri yerleşti. "Sadece ikinizi birlikte hayal etmeye çalışıyorum," diye cevap verdi.

Midemde rahatsız edici bir şey oldu çünkü bu tam da benim korkumdu.

Josie ve Micah ona hemen ısınmışlardı, bir gece önce Josie'nin rezervasyonlarını konuşurken benim evimde birkaç saat geçirmişlerdi ve o ve Micah yanımda destek için hiç olmamışken bunu tek başıma yapma fikriyle ne kadar uzun süre mücadele etmişti.

İkimiz de duruma bir yargıç getirmek istemiyorduk ve Olive'i Londra'ya götürmeye karar verirse olması gereken de buydu.

Ve Micah'nın, gittiği bir yıl boyunca karısını özleyecek olsa bile Josie'nin kalma kararına saygı duyacağı açıktı.

Ama Josie'nin Greer'i evde benimle birlikte görmesinin gücünü inkâr edemezdim. Bu bir fark yarattı.

Olive'in yatak odası hakkında uzun uzun konuştular ve Greer kızım hakkında Josie'yi memnun ettiği belli olan birçok soru sordu. Bana rahatlamış bir gülümseme vermek için birçok kez göz göze geldik.

Ama bu denklemde Olive'e odaklanmışlardı, Greer ve benim nasıl birlikte olduğumuza değil.

Ancak Parker'ın böyle bir sorunu yoktu.

"Her zamanki tipi olmadığımı biliyorum," dedim ona. Homurdandı. "Hayır."

Kelimelerimi dikkatle seçtim, yalan söylemekten nefret ederdim. Bütün bunların en kötü yanı da buydu. "Bazen bunun bir önemi olmuyor," dedim ona. Temiz gömleğimi üzerime geçirdim, havluyu attım.

Duşumdan, onun oturduğu bankın hemen yanından geçen çamaşır konteynerine girdim. "Hiç ezber bozan biriyle tanıştın mı?"

Parker sözlerimin ağırlığı karşısında biraz geriye yaslandı. "Oyun değiştirici," diye yavaşça tekrarladı.

"Evet." Kirli kıyafetlerimi spor çantamın içine ittim ve başımı salladım. "Daha önce hiç yapmadım. Ve bunun mantıklı olması ya da onunla tanışmadan önce sahip olduğum doğru tanımına

uyması gerektiğini düşünmüyorum." Ellerimi kalçalarımaya koydum ve yüzümü tamamen ona döndüm. "Sanırım bu benim için senin kardeşin, Parker. O benim hayatımda bir oyun değıştirici."

"Sen ciddisin."

Yavaşça başımı salladım. "Evet, öyleyim."

Reyes ve Roberts susmuş, utanmadan konuşmamızı dinliyorlardı. "Onunla bir kere falan buluşmadın mı?" diye sordu.

"Bir kereden fazla," dedim ona. Boğulacaktım gibi hissetmeden sözcükleri ağzımdan çıkarabilecek kadar doğruyu söyledim. "Ve"-saatime baktım-"önümüzdeki beş dakika içinde buradan ayrılmazsam, öğle yemeği için onunla buluşmaya geç kalacağım."

Parker elini yüzünde gezdirerek başını hafifçe salladı. "Seni aileyle tanışmaya ne zaman götüreceksin? Çünkü seni de aynı şekilde görüyorsa bunu yakında yapacağını biliyorum."

Biraz gülümsedim. "Yakında. Sanırım önümüzdeki birkaç gün içinde." "Kahretsin," diye mırıldandı. "Bu gerçekten oluyor."

Bir kahkaha attım. "Oraya gitmeden önce bana söyleyeceğin bir şey var mı?"

Parker ağır ağır yutkundtu, hemen cevap vermedi ve Greer'in bana söylediklerini, neden evden kaçtığını düşündüm - babasını kaybetmek istemeyen korkmuş bir çocuk.

"Onlara selamımı söyle," demeyi başardı. Bana baktığında çenesi gergindi ama bunu kastettiğini anlayabiliyordum. Sonra sırtıttı. "Ve Poppy'nin seni korkutmasına izin verme."

"Poppy hangisiydi?"

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Benim en küçük, baş belası kız kardeşim." "O da mı ateşli?" Roberts dramatik bir fısıltıyla sordu.

Parker banktan kalkmış, gülerek onu itekliyordu ve ikisi iyi huylu bir şekilde didiştiler.

Yavaş bir nefes aldım. İkinci büyük engeli de aşmış gibi hissediyordum.

Sadece bir tane kalmıştı. Buna hazırlanmak için de işimle onunki arasında piknik havasında bir öğle yemeği gerekiyordu.

Yanına geldiğimde Greer bekliyordu, başı eğikti ve yanındaki piknik masasında duran dev bir paket servis çantasını karıştırıyordu. Bankta oturmak yerine masanın yüzeyindeydi, spor ayakkabılarıyla kaplı ayakları bankın üzerindeydi.

Aracımın sesini duyunca başını kaldırdı ve aviator güneş gözlüklerini koyu renk saçlarının arasına sokarken genişçe gülümsedi. Burayı seçmiştik çünkü sessizdi, yoldan uzaktı ve ikimiz de arabada çok fazla zaman geçirmek zorunda kalmayacaktık.

Artık Josie de gemide olduğuna göre bu tür lojistik meseleleri çözmemiz gerekiyordu. "Güzel yer," dedim ona.

Takdirle mırıldanarak parkın etrafına göz gezdirdi. "Öyle. Olive'i almak istersen muhtemelen güzel ve kolay bir yürüyüş olur."

Masada onun yanına oturdum, genç bir aile yanımızdan geçerken şapkamı alnıma biraz daha

indirdim, baba bana heyecanla baktı. Bir şeyler fısıldadı

Onlar geçerken karısına seslendi ve o da fotoğraf çekmek için telefonunu hızla bana doğru çevirdi. Başlarını birleştirdiler ve heyecanla sohbet ettiler.

Greer bir kakhaha attı. "şanslısın, kardeşlerim yüzünden bu kısma alışkırım," dedi hafifçe.

"Eğer olmasaydın bu seni geri çeker miydi?"

"Yok," dedi kolayca. Hiç bitmeyen çantasından tabaklar, iki su şişesi ve üstü kapalı bir kase kesilmiş meyve çıkardı. "Ayrıca, bunun insanların sandığı kadar çok olmadığını ilk elden biliyorum."

Başımı salladım. "Genelde "*Seni tanıyor muyum?*" gibi bir şeyle *karşılaşıyorum.*" Güldü. "Aynen öyle."

Greer dönüp çantadan iki kap daha çıkarırken ben de ellerimi dizlerimin arasına yerleştirdim. "Parker aileyle ne zaman tanışacağımı sordu."

"şimdi mi?"

"Benimle ciddi olsaydın, bunun gerçekleşmesi için uzun süre beklemeyeceğini söyledi." Yana doğru baktım. Öğle yemeğimizi hazırlarken yüzü hâlâ gizliydi. Bana bir paket servis kabı uzattı. Üstü açıktı ve içinde ne olduğunu gördüğümde güldüm. "Gerçekten mi?"

Greer sırttı. "Uygun göründü."

Üstünü açıp içindekilere baktım. "Oldukça iyi görünüyor."

Izgara peynirinin ilk yarısını aldı -benimkinin aynısı- ve büyük bir ısırık aldı. Mırıldandı, sesi ensemdeki tüyleri diken diken etti.

İlk lokmasını yuttuktan sonra, "Bu harika," dedi. "Ve inan bana, eğer benim daireme gelseydin, ben bir aşçı değilim, bu yüzden yine de paket servis alırdın."

İlk tadımda gözlerimi kapadım ve mutlu bir şekilde i çektim. Çok lezzetliydi.

Gözlerimi açtığımda yüzünde alayı bir gülümsemeyle beni izliyordu. "Bu Beckett Coleman ızgara peynir testini geçtiği anlamına mı geliyor?"

"Evet." Sandviç yaklaşık beş ısırıkta bitti ve ben meyveye geçtim. "Dairenden bahsetmişken," dedim.

"Kira kontratım bir ay içinde bitiyor," dedi. "Onu saklayıp şüphe ekmememin bir yolu yok, bu yüzden mobilyaları depoya taşıyacağım - ailemin bir sürü müştemilatı var. Ama bazen hafta sonları onlarla kalacağım, özellikle de Tim ..." Sesi kesildi. "Eğer yardımına ihtiyaçları olursa," diye düzeltti.

"Tabii ki." atalımın dişleriyle bir üzümü dürttüm. "Olive için tam zamanlı bir bakıcı olmanı beklemiyorum. Sezon boyunca yardım eden bir dadım var. Josie onu tanıyor ve seviyor."

Greer başıyla onayladı. "Peki... Josie geri döndüğünde ne yapacağız?" diye sordu hafifçe. "Benim fırtına gibi kaçtığıım ve senin sonunda benden kurtulduğun büyük dramatik bir ayrılık."

Bu sözler şaka amaçlıydı. Ve bunları söylerken yüzünde bir gülümseme vardı. Ama ben orada oturup onu inceledikçe gülümsemesi soldu.

"Öyle demek istemedim," dedi sakın bir sesle. "Sanırım bu gerçekten hayal edemediğim kısım, biliyor musun? Tüm bu zamanı insanları romantik ve büyük bir şeyin içine sürüklendiğimize inandırmak için harcayacağız ve sonra..."

"O zaman bitti," diye ekledim. Alnımı ovuşturdum. "Biliyorum. Olive ..." Durakladım. "Onun için zor olacak. Büyük bir değişiklik olduğunda hep zor olur, özellikle de senden hoşlandığı için."

Greer'in yanakları pembeye çalan bir renk aldı. "Bir yolunu bulacağız. Şu anda tüm cevaplara ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum."

Sessiz bir kahkaha attım. Kendimle kızaran gelinim arasındaki fark buydu. Her şeyi bilmem gerekiyordu - çünkü doğru kararı verdiğinizden başka nasıl emin olabilirdiniz? Doğru yolu izlediğinizden?

"Onu terk etmeyeceğim," diye ekledi Greer. "Umarım bunu biliyordursunuz."

"Teşekkür ederim." Elimdeki meyve kâsesini yere bıraktım. Konuşmaya başladığımızdan beri ögle yemeğini neredeyse hiç yememişti. "Aç değil misin?"

Bir omzunu silkti. "Pek sayılmaz. Sanırım sadece ailemle geçirdiğim bu geceyi geride bırakmak istiyorum. Josie ve Micah ile harika geçti ama onlar beni tanımıyor." Gülümsedi. "Seni en iyi tanıyan insanları ikna etmeye çalışmak bambaşka bir oyun."

Böyle insanlarla dolu bir evi hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğimi söyleyemem," diye itiraf ettim.

Gözleri yumuşak, sözleri kararsızdı. "Ailen yok mu?"

Başımı salladım. "Anne babam gideli çok oldu. Kardeşim yok." Ona baktım. "Sadece ben ve Olive."

"Ve şimdi de ben," diye ekledi.

Kendisini aile resmimize bu kadar kolay dahil etmesi göğsümü ısıttı. "Ve sen."

Greer omzumu nazikçe onunkine doğru itti. "Umarım Wilder ailesinin geri kalanı için hazırsındır, Beckett. Seni çok sevecekler."

Bölüm 7

Beckett

Hiçbir şey doğru gitmiyordu.

Geç kalmıştım ve geç kalmaktan nefret ederdim.

Olive elbisesinin her tarafını döktü ve bu da aylardır ondan görmediğim bir öfke nöbeti başlattı. Onu sakinleştirmek ve Josie'ye götürebilmek için arabaya yerleştirmek bir saate yakın sürdü.

Bunun domino etkisi Greer'i planladığımız şekilde alamamam ve ailesinin evine yalnız gitmem oldu.

Ona mesaj attığımda anlayışlı davranmıştı. Olive'i Josie'ye bıraktıktan sonra onu arayacak duygusal genişliğe bile sahip değildim çünkü öğleden sonramın beklenmedik stresi ve Wilders'la buluşmamın beklenen stresi birleşerek doğudaki küçük kasaba Sisters'a giderken epey kötü bir ruh haline dönüşüyordu.

Oraya daha önce bir kez gitmiştim; Parker ve diğer birkaç takım arkadaşıyla birlikte bir yardım etkinliğinde. Ama ailesi gelememişti, bu yüzden onlarla hiç tanışmamıştım.

Şimdi insanlarla dolu bir eve tek başıma girecektim -Greer'in her zaman ne kadar gürültülü ve kaotik olduğuna dair uyarıları Olive'i almayacağım anlamına geliyordu- ve hiç tanımadığım birine sırlıslıkla aşık olmuşum gibi davranacaktım.

"Kahretsin," diye mırıldandım karanlık bir sesle, gösterge panelindeki saate bir göz attığımda direksiyon simidindeki eklemlerimin sıkılaştığını gördüm. Sisters evimden arabayla iki saat uzaktaydı ve Greer şehir merkezindeki dairesinden geçici olarak taşınmasının sorun olmadığını söylese de, mesafe bu gibi olayları pek uygun hale getirmiyordu.

Dönümlerce ağaçlık arazinin içinden geçen, ağaçlarla çevrili araba yoluna saptığımda güneş hâlâ gökyüzündeydi. Yolun dışında, köknar ağaçlarının arasındaki devasa bir açıklığın ortasında, iki katlı ahşap bir kulübe vardı.

Çatının ortasındaki taş bacadan, ılık bir bahar günü olmasına rağmen dostane bir duman kıvrımı yükseliyordu. Açık sundurma evin etrafını boydan boya sarıyor, bisikletler kütüklere yaslanıyor ve sandalyeler uzun pencerelerin arasında sohbet etmek için gruplanıyordu.

Çok sevilen bir ev olduğu her halinden belliydi. Arabamı Greer'inkinin yanına çekerek derin bir nefes aldım ve Greer'in iki gece önce buldozerle evime girip Josie'yi on dakikadan kısa bir süre içinde avucunun içine almasından neden bu kadar farklı hissettiğimi anlamaya çalıştım.

Belki de onunla birlikte gelmem gerektiği için, onun bulaşıcı enerjisinin bir kısmının odağı benden çekmesine izin verdiğim içindi. Şimdi, dikkatimi dağıtacak bir şey yoktu.

Hayatımın en büyük yalanını söylemeye hazır bir şekilde evlerine girdim. Evet, kızınızı seviyorum ve evet, onunla evlenmek istiyorum.

Kapıyı itip açmadan önce ellerim direksiyonda sıkıştı ve Olive'in yüzünü zihnime çekmek zorunda kaldım.

Bunu atlatmamı sağlayacak tek şey buydu.

İlk etapta bunu yapmamı sağlayan tek şey oydu.

Yorganın altında feryat ederken onu düşündüm, onu görmeme izin verecek kadar kendini sakinleştiremiyordu.

Çenemi kaldırarak arabadan çıktım ve Greer ön kapıdan çıkıp beni verandada karşıladığında rahat bir nefes aldım.

"Bulmuşsun," dedi. Parlak ve sert gülümsemesi göğsüme inen bir yumruk gibiydi. Beni gördüğüne gerçekten sevinmiş görünüyordu ve tüm bunları idare etmek onun için daha mı kolaydı, yoksa müstakbel eşim benimle olmaktan gerçekten hoşlanıyor muydu, anlayamadım.

"Geç kaldığım için çok özür dilerim." Elimini yüzümde gezdirdim ve derin bir nefes verdim. "Umarım ben gelene kadar yemek için beklememişsindir."

Greer omzunun üzerinden hızlı bir bakış atarak yaklaştı. Evin içinden bakıldığında öpüşüyormuşuz gibi görünebilirdi ve Greer'in dudaklarını düşününce midem bulandı.

"Kusacak gibi görünüyorsun," dedi sessizce, gömleğimin yakasını düzeltirken. "Biz burada çok rahat bir ev işletiyoruz. Biri açsa yemek yer; aç değilse kanepeye yığılır ve bekleriz. Annem ve Poppy kart oyunu oynuyorlar, Tim de *SportsCenter* izliyor ve uyumuyormuş gibi yapıyor."

Saçları narenciye gibi keskin ve temiz kokuyordu. "Poppy senin en küçük kardeşin, değil mi? Parker beni onun hakkında uyarmıştı."

Greer güldü. "Evlendikten sonra birlikte sahip oldukları tek çocuk o. Ailenin her bir üyesi tarafından çok şımartılıyor ve biz büyük kardeşler bundan şikayet etsek de, onu korumak için hareket halindeki bir treni bile durdurabiliriz." Greer'in gözleri biraz hüznüldü. "Bugünlerde çok sık evde. Tim'in hastalığı onu çok zorluyor."

"Hepiniz için zor değil mi?"

Bakışları yüzümde gezindi ama sonunda başını salladı. "Evet. Sanırım öyle. Bazen başkaları için işleri kolaylaştırmaya kendimi o kadar kaptırıyorum ki ne kadar acı verdiğini unutuyorum."

Aramızdaki o küçük dürüstlük dokunuşuyla sinirlerim uçup gitti.

Olive'i, onun gözyaşlarını ya da ortadan kaldıramayacağım tüm savaşlarını hayal etmek zorunda değildim. Eve hızlı bir bakış attığımda, büyük kahverengi bir koltukta uyuklayan zayıf, kel bir adam gördüm ve bu, bunu yapma nedenimin önemli olan tek şey olmadığını hatırlatmaya yetti.

Ani ve kör edici bir düşünceyle gerçeği düşündüm. "Ya biz..." Sesim kesildi. "Ya onlara gerçeği

söylersek?"

Yüzü şoktan donuklaştı. "Ne?"

Başımı salladım. "Gerçeğin tamamı değil. Ya ailene Olive'den bahsedersen?" diye sordum. Düşünce büyüdü, büyüdü, ta ki tam, sağlam ve doğru olana kadar.

Greer'in gözleri spekülatifleşti, zihnindeki dişliler benimkilerle birlikte değişti. "Bu korkunç bir fikir değil," dedi yavaşça. "Peki ya Josie?"

Hızlı bir nefes aldım. "Josie'ye babandan bahsedeceğiz. İkisi de gerçeği öğreniyor. Yaptığımız tek şey buysa, tek şey buysa, mümkün olduğunca gerçeğe bağlı kalırız. Birbirimize karşı da. Bulabildiğimiz her yerde dürüstlüğe ihtiyacımız var Greer."

Nabızı boğazının dibinde çılgınca çırpındı. Sonra yavaşça başını salladı. "Tamam. Hadi yapalım şu işi." "En sevdiğin yemek nedir?" Ona sordum.

Soru sert çıkmış, sesim düzensiz, yorgun ve hiç de istediğim gibi çıkmamış olsa da Greer kısa bir kahkaha patlattı. "Elmalı turta," dedi.

"Bu bir tatlı."

"Yani?" Gözleri parlıyordu. "Kim demiş tatlı en sevdiğin yemek olamaz diye?"

"Ama..." Çenemin yan tarafını kaşıdım. "En sevdiğin yemek, yemek için yiyeceğin bir şey."

"Belli ki kahvaltıda hiç turta artığı yememişsin ve bu belli oluyor." Beni okşadı.

Mide. "Seni tam zamanında buldum Beckett Coleman."

"Ne için zamanında?" Onun enerjisinin çekimine karşı koyamayarak, inkar edilemez bir şekilde ilgisini çekerek sordum. "Bildğim her şeyi sana öğretmek için." Bunu söylerken gözlerinde bir parıltı vardı ve

Elimi ellerinin arasına aldı ve beni evin içine çekti.

"Artık sana ulaşamayacağıma emin misin Beckett?" Sheila Wilder sordu.

"Hayır, teşekkür ederim hanımefendi." Bir elimi karnımın üzerine koydum. "Biraz daha yersem canım yanacak." Gülümsedi. "Hanımefendi? Sizin yaşınızdaki erkeklerden bunu pek sık duymuyorum."

Başımı salladım. "Ben özünde Güneyli bir çocuğum. Ailem ben on yaşıma kadar Tennessee'de yaşadı, sonra babamın sağlığı için Arizona'nın kuru iklimine ihtiyaç duydular. Yıllar içinde biraz kaybettim ama yine de arada bir ortaya çıkıyor."

Tim kolunu Poppy'nin sandalyesinin arkasına uzattı. "Hâlâ orada mı yaşıyorlar?"

"Hayır, efendim. Annem ve babam birkaç yıl önce vefat etti. Beni doğurduklarında daha yaşlıydılar, yani hala uzun bir hayatları var."

Greer suyundan yavaşça bir yudum aldı ve bardağın kenarından bana baktı. Bütün yemek harika geçmişti. Tim ve Sheila kibar ve arkadaş canlısıydı, Poppy tıpkı ağabeyi ve ablası gibi komik ve enerjikti ve yemek boyunca sohbet kolayca akıp gitti.

Ancak konunun değişmesi ve aile ağacımın sessiz dalının ardındaki gerçek cevap, masanın üzerine bir bulut yerleştirdi.

"Bunu duyduğuma üzıldüm," dedi. Tim tam sağlıklı olmayan bir adamın hafif çelimsiz görüntüsüne sahipti, ama yine de kendi başına gayet iyi yürüyor, tam bir yemek yiyor ve Olive için her zaman olmak istediğim türden bir baba olduğunu kanıtlıyordu.

Poppy içkisini bıraktı ve bana kurnazca bir bakış fırlattı. "Greer'la Parker sayesinde tanıştınız, değil mi?"

"Bu doğru." Kolumu Greer'in sandalyesinin arkasına koydum. "Bu gelişmeden çok mutlu olduğunu söyleyemem ama..."

Sheila da Tim gibi gülümsedi.

"Peki siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?" Poppy sordu.

Greer bacağını öne doğru kaydırды ve kız kardeşini masanın altından tekmelediğinde çarpmanın şiddetini hissettim. Poppy dudaklarını birleştirdi ve gözlerini Greer'a dikti.

Greer tatlı tatlı gülümseyerek, "Ayağım kaydı, özür dilerim," dedi.

"İyi misin, babalık?" Kız kardeşinin bakışları kısıldı. "Oh, harikayım."

Sertçe yutkundum.

"Uzun zamandır birlikte değiliz," dedi Greer, masa altı şiddetinden yumuşak ve hızlı bir şekilde kurtulmuştu. Sonra bana yumuşak bir gülümsemeyle ve gözlerinde o kadar gerçekmiş gibi görünen mutlu bir parıltıyla baktı ki, kendime gerçek olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım. "Bazen sadece bilirsin."

"Neyi biliyorsun?" Poppy sordu.

Sheila sadece gözlerini devirdi. "Beckett, çocuklarım yetişkin olduklarında kavgayı bırakacaklarına kendimi inandırmıştım ama işte buradayız ve ben hâlâ zamanın yarısında kendimi hakem gibi hissediyorum."

"Hiç daha fazla çocuk sahibi olmayı düşündün mü?" Poppy sordu. "Eminim erkeklerin de bir biyolojik saati vardır, değil mi? Yani, sen ... otuz iki yaşında mısın? Otuz üç mü?"

Tim iç çekti. "Ona aldırma Beckett. Hepimiz

öyle yapıyoruz." Greer ayağını tekrar ileri

attı. "Ah," diye bağırdı Poppy.

"Kaba sorular sormayı kes," diye tısladı Greer.

Sheila elinde büyük bir tabakla mutfaktan çıktı. Greer mavi seramik pasta tabağını gördüğünde nefesi kesildi.

"Bu...?"

Sheila göz kırparak onu yere koydu. "Elmalı

turta." "Evde yemek yemeyi seviyorum." İç

çekti.

Gülümsedim. Bu gece saçlarını açık bıraktığı için saçlarının uçları kolumu gıdıklıyordu.

Kulağına doğru eğildim. "İstersen benim parçamı alabilirsin," diye fısıldadım.

Gölümsedi. "Eğer bunu denemezsen, hayatının geri kalanında pişmanlık duyacaksın. Güven bana."

"Bu doğru," dedi Tim. Var olmayan karnını sıvazladı. "Karım Kuzeybatı Pasifik'teki en iyi Hollandalı elmalı turtayı yapar, Beckett."

Sheila bana ilk parçayı servis etti.

"Demek Greer'in kahvaltıda turta yemeyi sevmesi senin suçun," dedim. Yumuşak konuşmam üzerine Greer bana gizemli bir gülümseme verdi.

Poppy gözlerinde spekülatif bir parıltıyla bizi izledi. Belki de bu beni tedirgin etmeliydi ama umursamayacak kadar eğleniyordum.

Sheila güldü. "Suçlu olduğu kesin. Korkarım bunu benden öğrendi. Her yıl Şükran Günü'nün ertesi gününe bir parça artık turta ile başlarım."

Herkese servis yapana ve kendi parçasını alıp oturana kadar bekledim ve çatalımı kullanarak büyük bir ısırik aldım. Tatlar dilimde patladığında takdirle inledim. "Sözümü geri alıyorum," dedim Greer'a. "Paylaşmayacağım."

Hepsi güldü, Greer ağzını kapatırken omzuma yaslandı.

Masa toplandıktan ve Poppy mutfakta Sheila'ya bulaşıkları yıkamasında yardım ettikten sonra Greer ve ben Tim'le birlikte verandada oturduk. Büyük tahta sandalyede ileri geri sallanırken gözleri kapalıydı ve babasını izleyen Greer'in yüzünü inceledim.

Sevgi çok açıktı. Biyolojik babası olmaması önemli değildi. Greer ona benim Olive'e baktığım gibi bakıyordu.

Her şeyi yapardı, ahlaki sonuçlara aldırılmazdı. Sessizce elimi onunkinin üzerine kaydardım ve parmaklarını kavradım. Greer'in gözleri yaşlarla parlıyordu ve ben onun gözyaşlarını irade gücüyle geri itmesini izledim.

"Senden hoşlanıyorum Beckett," dedi Tim sessizce. Gözleri yavaşça açıldı ve hatasız bir şekilde elimin onun elini tuttuğu yere kilitlendi. "Ve seni mutlu görmek hoşuma gidiyor, benim tatlı Greer'ım."

"Bana tatlı diyen tek kişi sensin," dedi, sesi hafif ve alaycıydı.

"Belki." İç çekti. "Belki. Ama bu seni tanıdığım için. Sence o tatlı biri mi Beckett?" Döndüm ve ona samimi bir değerlendirme yaptım.

"Hayır," dedim sessizce. "Ben ona tatlı demezdim."

Yanakları oldukça pembe bir şekilde kızardı ama bakışlarını benimkilerden ayırmadı. "Sen ne derdin o zaman?" diye sordu.

"O korkusuz biri," dedim. "Bazı insanlar bu şekilde sevmekten çok korkarlar, başlarına gelebileceklerden yılmazlar, bu da bazılarında tatlılık gibi görünebilir. Ama ben sadece büyük, cesur bir kalp görüyorum."

Gözlerimi kırıştırdım, söylediklerim karşısında şok olmuşum. Greer'in ellerimin altında kıpırdanmasına bakılırsa o da aynı şekilde hissediyordu.

Tim'e dönüp baktığımda, yüzünde küçük, memnun bir gülümsemeyle bizi izliyordu.

"Bu cevabı sevdim," diye mırıldandı. Ön kapı açıldı, Poppy mutfakta bulaşıkları kurulamaya devam ederken Sheila da bize katıldı.

Greer'in elini sıktım ve bana sorgulayan bir bakış attığında başımı salladım.

Bunu yapmak için daha iyi bir zaman ya da daha iyi koşullar bulamazdık.

"Efendim, hanımefendi," dedim Tim ve Sheila'ya, "bunun çok ani görüneceğini biliyorum. Ben asla bir şeyi enine boyuna düşünmeden ya da bir sonraki adımından emin olmadan yapan bir adam değilim." Emdim

derin bir nefes aldı. "Kızınızla tanıştığımdan beri dünyam başıma yıkıldı. Sanırım o da benim için aynı şeyleri hissediyor."

Greer bana yumuşak bir gülümseme verdi. Tim ve Sheila birbirlerine baktıklarında kalbim göğsümde güm güm attı.

Bir sonraki konuşmamda sesim güçlü ve kararlıydı. "Senin ve eşinin onayını alabilirsek Greer'le evlenmek istiyorum."

Ağzı açık kaldı, kaşları alına doğru kalktı. Sheila onun yanındaki sandalyeye çöktü, sanki bacakları yavaşça iflas etmiş gibiydi. "Sen..." Şok olmuş bir şekilde nefes verdi ve karısının gözleriyle kısa bir süre buluştu. "Lanet olsun, gerçekten mi?"

"Greer," diye nefes aldı Sheila.

Greer sessizce güldü. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum." Elini çevirdi ve parmaklarını benimkilerin arasında dolaştırdı. "Ve ne kadar hızlı hareket ettiğimizi de biliyoruz."

Yanımdaki kadın elimi sıkarak meşhur bayrağı devretti.

"İkinizin de bir şeyi bilmesini istiyorum," dedim. "Kızım ve onun bu işe nasıl dahil olduğunu hakkında."

Onlar da hiç ara vermeden dinlediler; yüz ifadeleri sempati, anlayış ve bariz endişe arasında değişiyordu. Bu gerçeğı konuşmanın içine yerleştirmek onların gözlerinin içine bakmama yardımcı oldu.

Sözlerimi bitirdiğimde Sheila bir eliyle ağzını kapatıyordu. Tim yavaş bir nefes verdi.

"Sen iyi bir babasın Beckett," dedi. "Kimse bundan şüphe duymaz. Ve sevgi dolu bir ebeveynin çocukları için ne kadar fedakârlık yapacağını az çok bilirim." Boğazını temizledi. "Bu dünyada dolaşan yedi yetişkinim var ve hepsinde kalbimden parçalar var. Onları geri getiremem, getirebilsem bile bunu istemezdim."

Sheila sessiz bir gözyaşını sildi ve elini kocasının sırtına koydu. "Ama kızımın bir piyon olarak kullanılmasını da istemiyorum," dedi sessizce.

"Değilim," dedi Greer. "Söz veriyorum." Bir an durakladı ve gözümün içine baktı. "Bu sadece zaten bildiğimiz şeyi hızlandırıyor," dedi sessizce. "Onunla evlenmek istediğimi zaten biliyorken, beklemek için iyi bir neden düşünemiyorum."

Gözyaşlarını silme sırası Tim'deydi ama bakışları kızının yüzünden hiç ayrılmadı. Bir damla gözyaşı kırılmış yanağından aşağı süzüldü. "Greer, emin misin?"

Dönüp bana baktı ve yavaşça başını salladı. "Bazen yapılacak en doğru şeyin ne olduğunu bilirsin."

Onu öpmek için mükemmel bir zaman olabilirdi. Ailesinin verandasında, alacakaranlığın yumuşak ışığında. Ben bunu hayal ederken, gözlerim onun ağzına kilitlendi. Titreyerek nefes verdi ve bakışlarımı yüzünden ayırdım.

Tim'in elleri ortasının üzerinde kavuşturulmuştu ve şaşkınlık içinde başını salladı. "Bu gecenin

bu şekilde biteceğini tahmin etmemiştim." Sonra gülümsedi. "Kızıma göz kulak olacak mısın?" diye sordu.

Dudaklarımın bir tarafı orantısız bir gülümsemeyle kalktı. *Eğer yaptığımız tek şey buysa, tek şey*

mümkün olduğunca gerçeğe sadık kalıyoruz.

Böyle düşündüğümde kelimeler kolayca geldi. "Greer'in ona bakmam için bana ihtiyacı var mı bilmiyorum ama ona hayatımda ihtiyacım olduğunu biliyorum. O yanımdayken her şeyi biraz daha kolaylaştırıyor." Boğazımı temizledim. "En iyi sarılmaları o yapar. Zihni de şimdiye kadar gördüğüm en korkunç ve inanılmaz şey."

Greer sıırttı. "Seni korkuttuğumu söyleme şeklin bu mu?" "Sadece biraz," diye itiraf ettim.

Tim mutlu bir ses çıkardı, bir mırıltı, bir rahatlama iç çekişi. Yavaşça ve sadece hafif bir irkilemeyle kendini ayağı kaldırdı ve bunu yaparken elini uzattı.

Ben de ayağı kalktım ve el sıkışırken elini sıkıca kavradım.

Tim'in sesi duygusallıktan kabalaşmıştı. "Ailemize hoş geldin Beckett."

Bölüm 8

Aile yemeğinin geride kalmasıyla birlikte düğün planlama moduna tamamen geçebildik. Ama yine de yüzlerce farklı konuşmanın arasında gezinirken gardımı düşürmemem gerekiyordu. Çünkü hayal ettiğim gibi, ikna edilmesi en zor olan üç aile üyesi olacaktı.

Cameron - çünkü en çok onunla zaman geçirdim ve kusurlu bulduğu herhangi bir mantığa balyozla vurmaktan çekinmezdi (gerçekten iyi bir inşaatçı olmasının bir yan etkisi, herhangi bir fikirdeki zayıf noktaları bulmak için bir tazi burnuna sahip olduğu anlamına geliyordu).

Adaline en yakın olduğum kız kardeşimdi ve yaşlarımız birbirine çok yakın olduğu için aklımdan geçenleri okumak gibi esrarengiz bir yeteneği vardı. Bu durumdaki kurtarıcı lütfum, erkek arkadaşı Emmett'in onu yeni ve iğrenç derecede mükemmel aşklarıyla o kadar meşgul etmesiydi ki, bazı ayrıntıları atlayabilirdim ve o da saçmalık demeyebilirdi.

Annem.

Beni doğuran kadın.

Yüzüme bakıp ne zaman sarılmaya, bir içkiye, çikolataya ya da iyi bir film izleyip ağlamaya ihtiyacım olduğunu anlayabilen biri.

Aynı anne şu anda bir arka bahçe düğünü için sandalye ve koridor düzenlerini çiziyordu.

"Sandalyeleri bu şekilde dizersek, sen ve babam evin içinden gelebilirsiniz ve Beckett seni düğünden önce görmeliyim."

Poppy başını eğdi. "O eski moda şeyleri mi yapıyoruz?" "Hayır."

"Evet," dedi annem aynı anda. O ve

ben bakıştık.

Mavi gözlerinin derinliklerine gömülmüş anne parıltısını gördüğümde ellerimi kaldırdım. Bu savaşıma degecek bir mücadele değildi.

Gözlerindeki bakışa bakılırsa kaybederdim. Hem de acı çekerek kaybederdim.

"Tamam," dedim. "Önceden bakmak yok." Durakladım. "Düğünden önce fotoğraf çekip resepsiyonun hemen başlamasını engelleyecek olsa da, neyse," diye mırıldandım içimden.

Annem beni görmezden geldi, önümüzde duran kâğıda parmağıyla vururken yüzünü memnun bir gülümseme kapladı. "Evet. İşte bu. Kardeşleriniz ağaçlardan bahçe ışıklarını sarkıtabilir ve bu direkleri

babamın ahırda sandalyelerin arkasına sabitleyeceği masaları var. Resepsiyon için birkaç uzun masa kiralayacağım."

Poppy önündeki tabaktan bir parça yaban mersinli kek kaptı. "Garip olan ne biliyor musun? Adaline birkaç haftadır Emmett'le birlikte Florida'da ve sizin tüm ilişkinizi kaçırdı."

Gözlerimi kısmıştım. Belki de listeme Poppy'yi de eklemeliydim. "Bir şey mi demek istiyorsun?"

Sırıttı. "Hayır. Sadece geri döndüğünde öleceğini ve bir şeyi ilk benim bildiğimi kafasına sokmak için sabırsızlanıyorum. Bu asla olmaz."

Annem iç çekti.

Poppy çöreğini bitirdi. "Öyleyse neden evlenmek için annesinin gitmesini bekleyemiyorsun? Ben de bunu anlamıyorum. Koridordan ilk sen inerek onun şanını çalmış olmuyor musun?"

Poppy'yi masanın altından tekmelemeye devam etmek aşırıya kaçmak mıydı? Belki de onu her zaman bacağımanın erişebileceği bir yerde tutmalıyım, böylece can sıkıcı derecede mantıklı bir soru sorduğu her seferinde baldırına çivi çakabilirdim.

"Onun şanını çalmıyoruz," dedim, küçük kız kardeşlerini susturma dürtüsünü hiç hissetmeyen sabırlı bir abla görüntüsüyle. "Josie törene sadece Olive için gelecek ve sonra eve dönecekler. Beckett ve ben, Josie ve Micah'nın törenlerine davet edecekleri tüm konukları davet edecek değiliz. Sadece bizim ailemiz ve hepsi bu."

"Ve senin birdenbire ortaya çıkmanı garip bulmuyor mu?"

Poppy'nin ona yönelttiğim ölümcül bakışı fark etmemiş olması şaşırtıcıydı. Yine de ses tonumu eşit tuttum. "Josie ve Beckett onun özel hayatı hakkında hiç konuşmazlardı, o yüzden benim hakkımda bir şey bilmemesine şaşırmadı. İlişkilerinde sağlıklı sınırları vardı ve o... özel biri."

"O çok ciddi," dedi Poppy. "Seni hep senin gibi dışa dönük biriyle hayal etmişim."

"O bir centilmen," diye araya girdi annem. "Ve en iyi ilişkilerden bazıları kişilikler arasındaki dengenin bulunmasıyla ortaya çıkar."

Bunun gerçekliği beynimin arkasında bir şeye takıldı, daha önce bu dengeyi hiç hissetmemiştim, her zaman enerjime uyan erkekleri arıyordum.

Tim ayaklarını sürüyerek odaya girdi ve geçerken bir muffin kaptı. "Ben ve annen gibi. Ben akıllı başında olanım."

Poppy ve ben gülerken annem dilini şaklattı. Üçümüz de Tim'in dışarı çıkışını izledik. "Gerçekten iyi bir hafta geçiriyor," diye yorum yaptım.

Annem gülümsedi ama gözlerindeki yorgunluğu görebiliyordum. "Öyle. Bu olaydan sonra kendimi kötü bir olaya hazırlıyorum. Kış boyunca bir ay boyunca çok yorulduğunu hissettim. Ama o sadece... bir yolunu buluyor

beni şaşırtmaya devam et."

Ailemiz Tim'in sağlık sorunlarına yabancı değildi. İlk iki kanser vakası, test sonuçları anormal çıkar çıkmaz inatçı bir tedaviyle karşılandı. Her biri ailemizi farklı bir şekilde sarstı ve her kardeşin buna farklı bir duygusal tepkisi oldu.

Üvey kardeşlerim küçükken annelerini kanserden kaybettiler ve babalarını da kaybetme düşüncesi tüm evin temellerine şok dalgaları gönderdi.

Ben ve Adaline, Seattle'da Adaline'den çok uzakta yaşamayan en büyük kardeşimiz Erik ile birlikte

-Tim'i gerçek babamızmış gibi seviyorduk, ancak ebeveynlerimizden birini hastalık nedeniyle kaybetmemiştik, bu yüzden içimize farklı bir şekilde yerleşti. Acımız başka bir şeye sarılmıştı. Aynı derecede önemli, aynı derecede işlenmesi zor.

Annemin elini okşadım. "Eminim düğün için de iyi bir hafta geçirecektir," dedim ona.

Gözleri buğulandı ve keşke onun için gözlerini geri getirebilseydim. Tüm bu anlaşmanın bir parçası da buydu. Her şey, her konuşma, her an, son anmış gibi geliyordu.

Kanserin üçüncü raundu vücudunda yeterince ilerlemişti ve Tim, tüm enerjisini emen sert tedaviler olmadan hayatından geriye kalanların tadını çıkarmak için hızlı bir karar vermişti. Geçirdiğimiz gibi iyi haftalarda, ne kadar hasta olduğunu unutmak kolaydı. Eninde sonunda kötü günler iyi günlerden daha fazla olacak, yorgun günler geri kalan günleri yiyip bitirecekti, ve kanser yayılacaktı.

Sonunda, artık iyi günleri olmayacaktı.

Poppy boğazını temizledi, konunun aniden ağır duygulara dönüşmesi üzerine konuyu değiştirmeye hazırdı. "Törene kimler gelebilecek?"

Önüme bir not defteri aldım ve isimleri saymaya başladım.

"Erik ve Lydia burada olacak," dedim, en büyük ağabeyim ve eşini kastederek. Sonra listeyi yaşlarına göre sıraladım. "Ian iş programı nedeniyle gelemeyecek ve Londra'dan son dakika uçuşları astronomik. Cameron evet diyor. Adaline ve Emmett burada olacak. Parker geliyor, Tanrı'ya şükür." Sonra nefesimin altında ekledim, "Çünkü gelmezse kışına tekmeyi basarım."

"Elinden geleni yapıyor Greer," diye uyardı annem. Bir kaşımı kaldırdım ve o da akıllıca kaşını indirdi.

"Annem ve babam, tabii ki. Sen," dedim Poppy'ye.

"Peki ya aile dostları?" diye sordu kız kardeşim. "İşten arkadaşlar."

Sert bir nefes verdim. "Dürüst olmak gerekirse bunu hiç düşünmemiştim. Kaba olmak için söylemiyorum ama muhtemelen çoğu umursamıyor, bilirsiniz işte."

Annem güldü. Poppy gülümsemeye karşı koydu. "Önemsiyorlar. Yıllardır seninle çalışıyorlar."

Kafamda Wade'in kirli kasketi ve dudaklarından sarkan yanmamış sigarasıyla törene geldiğini hayal ettim. "Gerçekten bildiklerini sanmıyorum."

"Jax bile mi?"

Çok masumca sordu, defterin kenarına bir şeyler karalıyordu, gözleri sıkıca kağıda dikilmişti.

Annem bana bir bakış attı. Dudaklarımı birleştirdim.

"Jax zaman zaman bizimle çalışıyor," dedim yavaşça. "Ama o Cameron'ın arkadaşı. Benim değil." Annem tezgahı sildi. "Jax aynı zamanda..." Durakladı, doğru kelimeyi arıyordu. "Vahşi mi?" Ben ekledim.

"O vahşi değil," dedi Poppy. "Sadece pek dışarı çıkmıyor."

"Ya da konuşmuyor," dedim. "Ya da... insanlar."

Annem kıkırdadı.

Poppy'nin Cameron'ın en yakın arkadaşına olan aşkı ailemiz içinde çok iyi biliniyordu. Ancak Jax'in bu konuda hiçbir fikri yoktu çünkü kendisinin otuz beş, Poppy'nin ise yirmi iki yaşına yeni bastığı düşünülürse, ona yanlış bir izlenim vermektense kolunu kesmeyi tercih ederdi.

"Jax orada olmayacak," dedim ona nazıkçe. "Bu sadece birinci dereceden akrabalar için." Poppy biraz söndü ama karalamaya devam ederken bana küçük bir baş selamı verdi.

"Peki ya iekler?" Annem sordu. "Ne istediğin hakkında konuşmadık, tatlım."

"Mevsiminde olan her şey benim için iyidir," dedim ona. "O sabah pazardan birkaç buket alabiliriz. Dolabımda beyaz bir elbisem var, o da iş görür zaten. Oldukça sade tutuyorum."

Annemin gözleri yüzümde gezindi ve orada gömülü olduğunu gördüğüm sorular karşısında göğsüm sıkıştı. "Ne?" diye sordum. diye sordum. Sormamak için kendimi zor tutuyordum.

"Dğnn önemsediğini biliyorum Greer," dedi yumuşak bir sesle. "Ve Beckett'ın başına gelenler yüzünden bu çok hızlı gerçekleşiyorsa, belki de normalde olduğun kadar fikir sahibi olamayacağını hissediyorsundur."

Poppy homurdandı. "Greer her zaman inatçıdır. Ağzını kapalı tutmasının tek yolu birinin ağzını bantlamasıdır."

Orta parmağımla burnumu kaşıdım ve o sadece gülümsedi.

Evin n kapısı açıldı, Cameron arka bahçedeki çamurdan kurtulmak için botlarını yere vurdu.

"Selam anne. Yiyecek bir şey var mı?"

Gözlerimi devirdim. "Tek düşündüğünüz bu mu?"

"Bu ve her gün seninle çalışırken nasıl hayatta kalacağım, evet." Poppy'nin saçlarını karıştırdı.

"Eğer merak ediyorsan, ikincisinden hâlâ emin değilim."

"Değildim," diye mırıldandım.

Annesini yanağından öptü, bir yaban mersinli rek kaptı ve iki lokmada mideye indirdi. "Bu ne?" diye sordu ağzı dolu bir şekilde.

"Greer'in düğün düzeni," diye yanıtladı Poppy. "Ona Jax'i de davet etmemiz gerektiğini söyledim ama o sadece birinci dereceden akrabalarımızı davet etmemizi istedi."

Cameron güldü. "Jax bir düğün için giyinmektense gözlerini oymayı tercih eder." Yüzü ciddileşti, gözleri benimkilere kilitlendi. "Konu açılmışken, bir dakikan var mı? Sana önümüzdeki birkaç hafta için programını soracaktım..." Kağıtları işaret etti.

Onu dışarı kadar takip ettim, güneş yüzüme vururken kollarımı başımın üzerine uzattım. "Burası çok güzel."

Cameron ön bahçeye baktı, sonra şapkasını kafasından çıkardı. "Konuş benimle."

"Düğüne yakın birkaç gün izin almam gerekecek ama balayına falan çıkmıyoruz, o yüzden gittiğimi fark edeceğinizi bile sanmıyorum."

"Uh-huh. Sadece birkaç gün izin mi?"

"Evet. Stajyer iyi. Müşterileri de tanıyor, yani bana ulaşamazsa onlarla iletişim kurabilir, ki bu pek olası değil." Onun yoğun göz teması altında rahatsız bir şekilde yer değiştirdim. "Cumartesi günü evleneceğiz ve ben Pazartesi günü işe döneceğim."

"Bir hafta sonra," dedi. "Düğününüz." "Evet."

Gözlerini kırpmadan bakıyordu ve Cameron'ın aslında bana izin almakla ilgili bir şey sormadığı hissine kapıldım.

Bunun olması kaçınılmazdı.

Ve biliyordum. Saçmalık demeye çalışan bir kişi olacağını biliyordum.

Ne yazık ki Cameron için, birinin beni gerçekten iyi ve iyi düşünülmüş planım hakkında uyarması, gerçekten sinirli bir boğanın önünde kırmızı bayrak sallamak gibiydi.

"Söyleyecek bir şeyin mi var Cameron?" Ben sordum. "Söyle."

"Neler oluyor Greer?" Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Belki çiçeklere, düğün saçmalıklarına ve nişanlının yontulmuş bir çenesi ve büyük kasları olduğu gerçeğine kapılmışlardır ama ben her *gün* seninleyim ve sen tek kelime bile etmedin."

Sertçe yutkundum çünkü tamam, bu hayal ettiğimden biraz daha agresifti.

Tanrıya şükür, basit bir f-bombası atıp beni geri çekebileceklerini düşünen erkekler tarafından korkutulmadım. Şantiyelerde çok uzun süre çalışmışım.

"Ailemize fazla değer vermiyorsun," dedim. "Basit değiller ve aptalca şeylerden etkilenmiyorlar. Beckett'ı seviyorlar. Onunla tanıştılar. Bizi birlikte gördüler. Bu senin için söyleyebileceğimden çok daha fazlası. Ona bir şans bile vermemişken odaya girip büyük suçlamalarda bulunuyorsun."

Cameron'ın kaşları yavaşça kalktı. "Seni hiçbir şeyle suçlamadım, bu yüzden bu ilginç bir ifade tarzı."

Sikeyim.

Ellerim biraz soğudu ve kalbim göğsümde takla attı. Parmağını havaya kaldırdı. "Bu. Bu yüzü tanıyorum."

Konuşmada üstünlüğü ele geçirmeden önce hızla gözlerimi kırıştıtararak arkamı döndüm. "Belki de kardeşimin bana bağırmasına sinirlendiğim içindir."

Bir kahkaha attı. "Lütfen. Bağırduğım için sinirlendiğinde tek yaptığın karşılık vermek. Beni taşaklarıma tekme atmakla tehdit et. Bunun gibi bir şey."

Yüzü yumuşadı ve bir şekilde bu her şeyi çok daha kötü hale getirdi. Ağabeyim büyük, güçlü ve huysuzdu ve en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Onunla ailemdeki herkesten daha fazla zaman geçirirdim. Ve Adaline'le birlikte yıllar önce ailelerimizin kurduğu bu aileye göz kulak olmak için birbirimize yakın durmaya söz vermiştik.

Beckett'in yanımda olmasını istedim. İkimiz olduğumuzda yaptığımız şeyin gerçekliğiyle yüzleşmek çok daha kolay görünüyordu.

Ama şu anda, gözümün içine bakarak gerçeği öğrenmek isteyen bir kardeşim vardı.

Nasıl bir planımız olursa olsun, nasıl bir gerekçe bulursak bulalım, birisi bana çıplak inançsızlığını getirirken yalan söyleyebileceğimden emin değildim.

Sessiz kalıp ağaçlara baktıkça Cameron'ın şüphelerinde haklı olduğunu daha çok kanıtlıyordum.

Bir elini altın sarısı saçlarında gezdirdi, sonra bir küfür mırıldandı. "Greer," diye ısırdı. "Orada dikilmeye devam edersen en kötüsünü düşüneceğim."

Gözlerimi kısıtım ve kapattım. "Sana söylemek üzere olduğum şeyi kimseye söyleyemezsin," diye fısıldadım. Vücudu taş gibi hareketsiz kaldı.

Yalvaran gözlerle Cameron'a döndüm. "Cameron, hiçbir şey söylemeyeceğine dair bana yemin et."

Cameron dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek az önce ondan istediğim devasa şeyi tarttı. Başını salladı. "Annemin mezarı üzerine."

Omuzlarım rahatlayarak çöktü. "Tamam. Hadi, biraz yürüyelim. Bunun için biraz mahremiyete ihtiyacımız var."

Bölüm 9

Beckett

Greer: Evde misin?

Ben: Evet. Ne var ne yok?

Hemen cevap vermedi ve Olive'in çantalarını Josie'nin onu alması için hazırlamam gerektiğinden, telefonumu mutfak tezgahına bıraktım ve üzerinde fazla düşünmedim.

Beş dakika geçmeden ön kapı çalındı.

Kapıyı açtığımda Greer hızla eve girdi. "Sen... buradasın," dedim.

Mutfakta volta atıyordu, bir eli saçlarını bir arada tutan parlak kırmızı kravatı yırtıyordu ve Greer bir elini omuzlarına düşen karmakarışık dağınıklığın arasından geçirdi. "Biliyorum, aramalıydım ya da başka bir şey yapmalıydım."

Arka güverteye doğru baktım ve Olive'in hâlâ dışarıdaki masada boyama yaptığını doğruladım. "Ne oldu?"

"Kardeşim Cameron biliyor," dedi. Durdu, dudaklarını birbirine doladı ve gözlerini neredeyse komik bir özür dileme derecesinde genişletti.

"Ne demek istiyorsun?"

"O *biliyor*. Annem, kız kardeşim ve ben tören için bazı planlar yaparken beni dışarı çekti ve ne yaptığımızı bana söylemekten çekinmedi." Kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturdu ve odaya yayılan enerjiden tüm vücudunun titreştiğini görebildiğime yemin edebilirim. "Küfür ediyordu ve ben de geri adım atmadım çünkü bana küfretmesinden nefret ediyorum."

"Sana ne söyledi?" Sessiz ve tehlikeli bir sesle sordum.

Greer durdu, ses tonumu fark edince kaşları alnına doğru kalktı. Yüzünde yavaş ve tatlı bir gülümseme belirdi ve bir adım daha yaklaştı. "Çalıştığım her gün şantiyede duymadığım bir şey değil," dedi. "O sadece... savrulmuştu. Ve başka bir şeyler olduğunu biliyordu."

Çenem sıkıştı. "Demek ona söyledin."

"Özür dilerim. Böyle karar vermediğimizi biliyorum ama Cameron beni çok iyi tanıyor. Belki de diğer kardeşlerimden bile daha iyi." Söndü, adaya doğru yığıldı ve yorgun bir elini alnına götürdü. "İş başa düştüğünde ona yalan söyleyemezdim. O benim yüzüme bakan ilk kişiydi."

ve bir şeylerin yolunda gitmediğini söyle."

Bunun sonuçları midemi gerdi.

Cameron aileden başka birine söylerse, müdahale ederler. Töreni durdururlardı. Ben de en başa dönerdim.

Greer babasına istediği şeyi veremeyecekti.

Birdenbire ikisi de aynı derecede korkunç seçenekler gibi geldi. Artık onunla tanışmıştım. Elini sıkarken gözlerinin içine bakmıştım, bu yüzden Tim'i de hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Arka güvertede, Olive'in yeni boyama kitabının üzerine eğilmiş mutlu bir şekilde sallanan bacaklarını görebiliyordum.

"Şimdi ne olacak?" Ben sordum.

Greer taburelerden birini adadan uzaklaştırdı ve kenarına tüneyerek saç bağını birkaç basit hareketle düzelterek saçını düzeltti.

"Bana söylemeyeceğine söz verdi," dedi sonra.

"Ve sen ona inandın mı?"

"Evet." Hiç tereddüt etmedi. "Ona her şeyi anlattım. Sanırım daha kolay geldi."

Onu incelerken bir elimi ağzıma götürdüm.

"Peki ya diğer kardeşlerin?"

"Adaline geçen gün beni aradı," dedi Greer. "Tabii ki şok oldu. Ama ona sen ve Olive'den bahsettiğimde..." Greer durakladı ve başını hafifçe salladı. "Bunu sorgulamayacaktır."

"Seattle'da yaşayan kız kardeş bu mu?"

Greer başıyla onayladı. "Nişanlı ama Emmett'le evlerini inşa ederken uzun bir nişanlılık dönemi geçirmeye karar verdiler." Güldü. "En büyük ironi de bu değil mi? Annemle babamın parmağında yüzük olan bir kızları var ama evlenmek için hiç acelesi yok."

"Soy ağacını ezberlemek için bir akış şemasına ihtiyacım olacak," dedim ona.

"Biliyorum," diye inledi Greer. "Bu delilik. Hiçbir şekilde normal değiliz. Ve daha da garip olan, bu kadar çok çocuğumuzun ve neden böyle olduğumuza dair bu kadar çok hikayemizin olmasının bize ne kadar normal geldiği. Neden birbirimizin işine karışıyoruz ve birbirimizin hayatında neler olup bittiğini merak ediyoruz?"

Ailesinden her bahsettiğinde, sevgi ve şefkat her bir kelimenin her bir hecesini renklendirdiğinde, derimin altında garip bir huzursuzluk hissettim. Kaşıyamadığım bir yerde kaşınan bir şey.

Onu anlamak, dünyasını ve tüm bunların onun için neden anlamlı olduğunu anlamak istiyordum ama gerçek şu ki bunu yapamıyordum.

"Eğer bu konuda kardeşine güveniyorsan, ben de güveniyorum," dedim ona. Başka seçeneğim yoktu.

"Teşekkür ederim," dedi rahatlamış bir nefesle. "Belki bizim tarafımızda birinin olması yardımcı olur." "Bizim tarafımızda mı?" Ben sordum. "Bu bir yarışma değil."

Bunu başını sallayarak kabul etti. "Yanlış kelime seçimi." Greer öne doğru eğildi, sanki

Elimi tuttu ya da ellerini koluma koydu.

Yine de yapmadı ve hiçbir şey yapmadan oturduğu yere geri yerleşti.

Bu basit dokunuşlar, ailesinin dikkatli gözleri altında, benim sessiz ve boş mutfağında olduğundan daha farklı hissettiriyordu.

Sadece bir hafta içinde bu ve daha pek çok şeyin üstesinden gelmemiz gerekecekti.

"Büyük bir aile ile uğraşmak..." Durakladım. "Bu benim aşına olduğum bir şey değil. Bu yüzden sizi yönlendirmek zorundayım."

Greer ellerini yüzünde ovuşturdu. "Sanırım en büyük engel bu olacak. Erik yeterince uzun süre uzak kaldı. Birazcık bir şeye atladığım için gözünü bile kırpmayacaktır..." Elleri yüzünün yanında salladı ve bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildim. "Ian bundan daha uzun süredir Londra'da ama düğün için eve gelemiyor. Ailemizdeki en büyük hıyar olduğu için sorun yaratabilir." Yüzümdeki kuşkulu ifadeye güldü. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Hiç filtresi yok. Ve ailemize girmeye çalışan herkese meydan okuyor." Omuz silkti. "Yeni olan herkese karşı güvensizliği onun sevgi dili sanırım."

Greer'in gözünü korkutmanın neden neredeyse imkânsız olduğunu yavaş yavaş anlamaya başlamıştım.

Bunu bir kadında çekici bulacağım bir özellik olarak hiç düşünmemiştim ama onda bir şey vardı, karşısına kim çıkarsa çıksın kolay kolay geri adım atmayacağını biliyordum.

Bir an için teslimiyet içindeyken nasıl olduğunu merak ettim.

Ellerim yumruk haline geldi ve bu düşüncüyü acımasızca kafamın arkasına ittim. "Bir sürü kardeşin var. Geri çekilmek için çok mu geç?"

Bunu bir şaka olarak söylememiştim ama o öyle anladı ve keyifle güldü.

"Evet." Başını öne eğdi. "Kardeşlerimden gerçekten korkmuyorsun, değil mi? Topu yakalamanızı engellemek için kollarınızı koparmak isteyen defans oyuncularıyla yüzleşiyorsunuz."

Cevabımı dikkatle seçtim. "Cameron'ın bilmesinin seni etkileyeceğinden endişeleniyorum," dedim dürüstçe. "İlerleme kararını etkileyebilir."

Greer beni izliyordu, gözleri yumuşak, anlayışlı bir parıltıya bürünmüştü ve bu parıltı tenimi rahatsız edici bir şekilde kaşındırıyordu.

"Cameron ve ben bugün yürüyüşe çıktık," dedi. "Ona tüm hikayeyi anlattım. O her zaman iyi bir dinleyici olmuştur. Tim annemizle evlendiğinde Cameron, Adaline ve benim yaşlarımız birbirine çok yakındı, üçümüzün arasında on sekiz aydan az zaman vardı." Tezgâhtan Olive'in okulda kullandığı küçük bir kıpır kıpır oyuncağı aldı, gökkuşağı desenli küçük metal halkalar. Greer oyuncağı elinde tutuyor, konuşurken bir yandan da düşüncesizce halkaları itiyordu. "Ve insanların söylemediği şeyleri duymakta gerçekten çok iyi. Sözlerinin altında yatanları."

"Seninkinin altında ne duydu?" Ben sordum.

"Her şeyi iptal etmek için yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu." Bakışları hiç kırılmamıştı. "Eğer sadece ... gitmem gerekirse, ailemizle ilgili herhangi bir sorunla ilgileneceğini söyledi."

Burnumdan bir nefes verdim ve iri yapılı inşaatçının kapıdan içeri girdiğini hayal etmeye çalıştım.

Sahte nişanlımla, bir şeylerin ters gittiğini hemen anlayan endişeli bir erkek kardeşle. Muhtemelen o yürüyüş boyunca taşaklarımda bir daire testere hayal ediyordu.

Greer'e ne dediğini sormadım çünkü onu ne kadar az tanıyor olsam da ona güveniyordum. Bu büyük, önemli şeyde ona güvendim.

Bu yüzden sorarak ona kötülük etmedim. Yumuşak ve pembe dudakları minik bir gülümsemeyle yukarı kalktığında, ne yaptığımı anladığını biliyordum.

"Bana başka bir şey daha sordu," dedi dalgınca. "Bunu maaş çeki için yapmaya istekli, maddi kazanç dışında başka bir motivasyonu olmayan birini bulsaydım, şimdiye kadar vazgeçmiş olur muydum?"

Göğsüm sıkıştı.

"Bana hâlâ senin yüzünden mi bu işte kaldığımı sordu." Gözlerinden hiçbir şey okuyamıyordum. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez yüzü tamamen okunamaz haldeydi. "Kızın için yapmak istediklerinden dolayı."

Görünmez bir mengene kaburgalarımın etrafına sıkıca kilitlendi, tam bir nefes almak için savaşına kadar sıkı ve sıkı.

Bu sefer sessiz kalamadım. "Ne dedin sen?"

Soru, benimkine pek benzemeyen bir sesle, çiğ ve düzensiz bir şekilde çıkmıştı.

Cevap vermek yerine çenesini yukarı kaldırdı ve bana başka bir soru yöneltti.

"Bu senin için neden bu kadar önemli?" diye sordu. "Onu sevdiğini biliyorum. Onunla daha fazla zaman geçirmek istediğini biliyorum ama çoğu erkek eski sevgilisiyle iyi bir ilişkisi varken kızının velayetini almak için bu kadar ileri gitmez."

Oturmadan önce Olive'e bir kez daha baktım. Hâlâ boyasına dalmıştı.

Greer döndü ve onun yanındaki koltuğa oturmam için bana yer açtı.

Bacakları benimkilere uyacak şekilde genişlemişti ve ön kolumu tezgâhın üzerine koyduğumda parmaklarım dirseğinin kenarına değdi. Doğal olarak birbirimize doğru döndük ve bunu neden yaptığımız konusunda benden dürüst olmamı isteyebileceği küçük bir alan yarattık. Ve bunu hak etmişti.

"Baban geçen gece bana ailemi sordu," diye başladım. "Ben de sana vefat ettiklerini söyledim."

Başını salladı. "Gittikleri için üzgünüm."

Gözlerim hâlâ kıpır kıpır tuttuğu yere kaydı. Parmakları hiç ses çıkarmayan, düşüncesiz bir hareketle onu yuvarlıyor ve yuvarlıyordu.

"Beni doğurduklarında annem ve babam daha yaşlıydı. Annem kırk iki yaşındaydı. Babam ise kırk beş. Çocuk sahibi olma umutlarını çoktan yitirmişlerdi, bu yüzden o zamana kadar istedikleri hayatı yaratmışlardı. Sessiz. Basit. Kolay. Ben de öyle olmayı öğrendim çünkü kurdukları hayatı bozacak hiçbir şeyle başa çıkamıyorlardı." Elimi ona doğru hafifçe uzattım, kıpırtıyı onun elinden alıp kendi elime aldım. "Alışık olduğunuz türden bir aileyi deneyimlediğim tek yer futbol sahasıydı. Futbol sahasıydı.

Bunu hayatıma sokmak çok kolaydı. Ben liseyi bitirdiğimde onlar yorgundu. Üniversiteden mezun olduğumda da yorulmuşlardı. Babamın sağlığı yüzünden maçlara hiç gelemediler ama babam iyi olsaydı bile geleceklerini sanmıyorum."

"Seni hiç profesyonellerde oynarken gördüler mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Her zaman teklif ettim. Bir süite bilet ve babam için bir tekerlekli sandalye, ama bu onlar için çok fazlaydı."

Sadece televizyondan izleyeceğiz. Biliyorsun, bütün bu yaygara bizi rahatsız edemez.

Bir çocuğa ihtiyacı olan her şeyi verebilirsiniz -yiyecek, barınak ve giyecek, antrenmanlara götürebilir ve kulüplere yazdırabilirsiniz- ve yine de onlara sizin dünyanız olduklarını göstermemek için her türlü şansa sahipsiniz. Harekete geçebilir, yapmanız gereken her şeyi yapabilirsiniz ve hiç kimse beni, küçük beyinlerinin bununla onlara bakmak için dünyayı ateşe verecek bir ebeveyn arasındaki farkı anlayamayacağına ikna edemez.

Olive için her şeyi yakıp yıkabilirdim. Ve onun bunu hissedebileceğine inanmak zorundaydım.

"Josie iyi bir anne. *Harika* bir anne," dedim ona. "Ama bu yıl, kızım ile kesintisiz zaman geçirmek için sahip olduğum tek şans olabilir. Ne yapmak zorunda kalırsam kalayım, bu fırsatın savaşımadan geçmesine izin veremem."

Greer'in dikkati hiç dağılmadı ve cevabımın her kelimesini önemli bir yere sakladığını görebiliyordum. Nerede sakladığını bilmek istiyordum. Nereye kilitlediğini. Aklındaki hangi soruyu cevapladığını. Bu cevap, kim olduğumun en büyük parçası, onun için *önemliydi*.

Ve bu da benim için önemliydi.

Sessiz bir iç geçirdim, bakışlarım onunkilere kilitlenmişti. Aramızdaki havada sıcak bir şey vızıldıyordu, tam olarak adlandıramadığım hafif bir enerji.

Parmağını kendi parmağıma geçirdim ve çarpık bir gülümsemeyle gökkuşağı rengindeki metal kıpırtıyı ilk boğumunun yanından geçirdim. Bir yüzük olarak korkunç derecede çirkindi. Parmağının zarif uzunluğu için çok büyüktü.

"Gelecek hafta benimle evlenecek misin Greer Wilder?"

Sözlerimdeki samimiyet karşısında nefesi boğazına kaçtı.

Bunu nitelendirmedim. İfadeyi değiştirmedim ya da sahte demedim. Evlilik cüzdanını papazdan nasıl alacağımızı henüz çözememiştik, bu yüzden benim gerçek bir karım, onun da gerçek bir kocası olma ihtimali çok yüksekti.

Cevap vermek yerine, güçlendirici bir nefes aldığını duydum ve sonra yüzümü elleriyle kavradı ve ağzıma tatlı, yakın dudaklı bir öpücük bastırmak için öne eğildi.

Dudaklarına dokunduğumda tenimde oluşan hızlı elektrik sarsıntısıyla bir elimle başının arkasını kavradım, saçlarının ipeği parmaklarımın arasında tatlı ve pürüzsüzdü.

Ama ben öpücüğü derinleştiremeden, vücudumu onunkine yaklaştırmak için taburemi itmenin bilgeliğini tartamadan, o geri çekildi ve alnını benimkine yasladı.

Burnu benimkine değdi.

"Hiçbir şey beni o koridorda yürümekten alıkoyamayacak Beckett," diye fısıldadı. "Söz veriyorum."

Bölüm 10

Düğün günüm çok güzeldi.

Güneşli, sıcak değil ılık ve güzel beyaz elbisemin içinde kendimi her gördüğümde hissettiğim, zihnimi uyuşturan suçluluk duygusunun korkunç kokusunu alıp götüren mükemmel, hafif bir esinti.

"Harika görünüyorsun," dedi kız kardeşim Adaline sırtımdan aşağı dökülen yumuşak buklelerden birini düzeltirken. Saç görevinde o vardı ve süslü bir şey yapmasına izin vermediğim için üzgün olsa da, düğün trenine fazla şüphe çekmeden atladığı için mutluydum.

"Teşekkür ederim," dedim ona. Birkaç parçayı daha kıvrırırken bakışlarımı yüzünden ayırmadım, yumuşatmak için bir fırçayı hafifçe çektim.

"Balayına gitmediğinize hâlâ inanamıyorum," dedi.

"Bunun için daha sonra vaktimiz var," dedim ona. "Normal şartlar altında ikimizin de böyle bir şey planlamayacağını biliyorsun."

Bu, kız kardeşimin bir an için bana bakmasına neden oldu. "Biliyorum. Kızıyla olan şey onu... benzersiz kılıyor."

Sıkı bir yutkunmayla idare ettim. "Düğünlerine kadar Josie'yle birlikte olacak, sonra da o hafta sonu bizde kalacak. Evlendikten kısa bir süre sonra Londra'ya gidecekleri için balayı da yapmayacaklar."

Adaline rötuşlarını incelemek için geri çekildi.

"Mükemmel." "Onun evine ne zaman taşınyorsun?"

Poppy sordu.

"Teknik olarak bugün," diye cevap verdim. "Geçen gün uğradığımda pek çok şeyin üzerinden geçtik. Ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca dairemdeki eşyaları taşımaya devam edeceğim."

Büzüşmemi işaret etti ve ben de dudaklarımı büzerek dudaklarıma yeni bir kat renkli nemlendirici sürmesini sağladım.

Küçük kız kardeşimin uzun tartışmaları ve somurtmalarından sonra, tören için yapışkan dudak parlaticısı ya da derin, zengin bir renk sürmeme savaşını kazandım. Özel hayatımızda tatlı bir öpücüğün ötesine geçemediğimiz bir adamı ailemin önünde öpeceğim için zaten yeterince gergindim.

O tatlı öpücükte bir umut vardı ve bu bir şekilde daha da endişe vericiydi.

Bugünkü performansın gerginliğini azaltmak için dudaklarımı hafifçe bastırdım ve derimin altında korkunç, titreyen bir sinir sürüsünü harekete geçirdi.

Çünkü tek yapmak istediğim eğilmektir. Hiçbir parçam geri çekilmek istemiyordu. Başımı eğmek, dudaklarımı açmak ve dilini benimkinin üzerinde kaydırıp kaydırmayacağını görmek istiyordum.

Ama geri çekildim.

Beckett da geri çekildi. Gözleri yoğun ve şaşkınlık doluydu, ama eğilme, derinleşme, orada başlayan şeyi ilerletme olmadığı için, karısını öpme fikrinin neresinde durduğundan tam olarak emin değildim.

Poppy bana ölçülü bir gülümseme verdi. "Herkes taşınıyor. Artık sadece Cameron ve ben varız. Bir, o kadar eğlenceli değil ve iki, onun gardırobunu yağmalayamam."

Adaline ve ben bakışlarımızı değiş tokuş ettik. Ailemizden ayrılmak hiç kolay değildi ve en küçük kız kardeşimizin zararsız yorumları bunu daha da zorlaştırıyordu. Poppy hala evde yaşıyordu ve eğer ona kalsaydı, tüm büyük kardeşler büyük aile kulübemize yürüme mesafesinde yaşayacaklardı.

Annem ve Tim yıllar önce evlendiklerinde Sisters'ın dışında on beş dönümlük bir arazi satın almışlardı; yedi kişinin dolaşabileceği kadar yatak odası, arazi ve alan vardı.

"Her hafta evde olacağım baba," diye söz verdim ona. "Kıyafetlerimi o kadar kolay çalamayabilirsin ama... kimseyi terk etmiyorum."

"Biliyorum," diye kabul etti. Poppy fırçasını yanaklarımda gezdirdikten sonra beni hazır ilan etti. "Harika görünüyorsun Greer."

Annemle babamın banyosunun kapısı açıldı ve annem içeride üçümüzü gördüğünde çoktan buğulanmaya başlamıştı. "Ah tatlım," dedi. Gözünün altını kaydırды. "Çok güzel görünüyorsun. Beckett kendini kaybedecek."

Neredeyse göğsümden panikle bir kahkaha kopacaktı çünkü umarım kimse çok ciddi damadımın beni görünce duygusal gözyaşlarına boğulmasını beklemiyordu. Büyük olasılıkla, orada dikilmiş, zihinsel olarak bunun yanlış gidebileceği tüm yolları hesaplıyor olacaktı.

Birisi Beckett'ın tepkisini tatlı bir viral videoya kaydetmek için telefonunu eline alsa, fena halde hayal kırıklığına uğrardı. O sabah bana dört kez mesaj atmış ve bakanın evlilik cüzdanını doldurmamasıyla nasıl başa çıkmayı planladığımı sormuştu.

Ben hallederim.

Beckett: Neden bu yanıt beni rahatlatmıyor?

Kötümser olduğun için mi? Ben hallettim.

Beckett: Bu işi nasıl halledeceksiniz? Bir planınız var mı? O bir bakan, ona para ödeyecek halimiz yok.

Ben: Bunu son derece saygılı bir şekilde söylüyorum Beckett, ama sakın olmalısın. Papaz Bill ailemi uzun zamandır tanıyor ve ben bununla başa çıkacağım.

Bunlar müstakbel kocamla koridorun sonunda onun fazla düşünen kıcıyla karşılaşmadan önce

paylaştığımız tatlı, romantik son sözlerdi. Göğsüm beklentiyle titriyordu çünkü bunu yapmamın tek nedeni o gündü.

Kız kardeşlerimin saçım ve makyajım için bana yardım etmelerine izin vermek. Annemin dolabımda asılı duran güzel beyaz elbisemin fermuarını çekmesine izin verdim. Sade ve şık bir silueti vardı ve yumuşak dökümlü yakası beni güzel ve zarif hissettiriyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, nasıl bir gelin olacağımı düşünmek için fazla zaman harcamamıştım. Sadece bir gündü ve bir gün evlilik demek değildi.

Hayal ettiğim şey yanımdaki adamdı, hayat arkadaşım. Tim'in anneminkini dengelediği gibi benim kişiliğimi de tamamlayacak kişi. Her zaman o adamın girişken, komik ve aşırı derecede çekici olacağını hayal ederdim. Kocaman bir kahkahası ve geniş bir gülümsemesi olacaktı ve birlikte o kadar çekici olacaktık ki bu neredeyse mide bulandırıcı olacaktı.

Koridordan nasıl indiğimin, elime hangi çiçekleri tutuşturduğumun, elbisemin kesiminin ayrıntıları aklımdan hiç geçmedi. Muhtemelen o meçhul adamla hiç tanışmadığım içindir.

Artık bir ortağım vardı.

Ortağım tüm bu maskaralık hakkında ikimizin ailesine de yalan söyledi.

Onun evinde ne kadar kalacağıma ve bana ihtiyaçları olduğunda hafta boyunca ailemin yanında ne kadar kalacağıma karar veren ortağım.

Tatlı ve sessiz olan ve benim düşünmediğim milyonlarca detayı düşünen adamdı.

Saat altıda bana mesaj atan adam, ailemin evinin aşağısındaki kilisenin seksen yaşındaki papazını nasıl kandıracağımız konusunda stres yapıyordu.

Market alışverişine çıkmadan önce herhangi bir gıda alerjim olup olmadığını kontrol eden adam, çünkü evinde benim yiyemeyeceğim hiçbir şeyi stoklamak istemiyordu.

Biliyorum.

Düşüncelilik kontrolden çıkmıştı.

Yani annem *Beckett'ın kaybedeceği* gibi şeyler söylediğinde? Muhtemelen haklıydı. Dengede tutmaya çalıştığı onca şey yüzünden aşırı çalışan kafasının zonkladığından hiç şüphem yoktu.

Yorum yapmak yerine aynada ona gülümsedim. "Josie buraya Olive ile mi geldi?" diye sordum.

Başını salladı ve banyo tezgahından küçük kır çiçekleri buketini aldı. "İkiniz için çok mutlu. Olive de çok sevimli. Yine de çok utangaç. Beckett'ı görür görmez kafasını dışarı çıkarıp başka kimseye bakmadı bile," diye ekledi. "Çiçekçi kızınız falan olabilseydi çok güzel olurdu."

Koruyuculuk duygusu karnımda sıcak ve hızlı bir şekilde kükredi, ama onu bastırdım. "Sessiz çocuklar bu ailede biraz yabancı bir kavram," dedim.

Adaline güldü.

Poppy sırtırırken kolunu annemin omuzlarına doladı. "Kendi adına konuş. Ben bir melektim."

Bir kahkaha patlattım. "Oh, lütfen. Sen hepimizin toplamından daha vahşiydin ve biz

kendi başımıza canavar gibiydik. Biz çocukken bu evin yanmaması bir mucize." Buna dördümüz de güldük, annem omuzları titrerken mutluluk gözyaşlarını sildi.

Yatak odasının kapısı tekrar açıldı ve Tim başını içeri uzattı. İçine girdiği mutlu atmosfer karşısında yüzü hemen yumuşadı. İyi bir gün geçiriyordu ve yürüyüşü biraz daha yavaş olsa da, takım elbisesinin altında biraz daha zayıflamış olsa da, bize doğru yürürken gözlerinde bir parlaklık ve adımlarında bir bahar vardı.

Tabureden kalktım ve yüzümü ona döndüm.

Hemen gözleri yaşlarla doldu. "Tanrım, Greer, şu haline bak," dedi, sesi kelimelere takılıyordu, sesinde yoğun bir duygu vardı. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel gelinsin."

Adaline elini benimkine doladı, ben de sıkıca kavradım ve bu dayanağın yüzümdeki makyajı ve duygularımı kontrol altında tutmama yardımcı olmasına izin verdim.

Tim gözlerini silmek için cebinden bir mendil çıkardı. Annem de ona katıldı ve elini koluna doladı, muhtemelen ayaklarının üzerinde sabit durduğundan emin olmak için bir destek gösterisiydi.

Poppy'nin arkamdan kokladığını duydum ama gözlerimi babamdan ayırmadım.

"Beni ağlatmayacaksın, değil mi?" Sessizce söyledim. Mendili tekrar cebine soktuğunda ona yaklaştım ve boğuk bir kahkaha attı.

"Bilmiyorum. Deneyeceğim." Uzun ve yavaş bir nefes verdi, duygularını kontrol altına almak için bariz bir çaba sarf ediyordu. "Damadın aşağıda herkesi büyülüyor. Erik'i bile gülümsetiyor."

En büyük ağabeyim karısı dışında kimseye gülümsemezdi.

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

Annem güldü. "Bu seni şaşırttı mı?"

"Biraz," diye çekindim. "Beckett genellikle oldukça ... çekingendir."

"Yine de seninle evleniyor," diye düşündü Adaline. "Umarım öyle olmayan bir eşe sahip olmaya razıdır." Ona karanlık bir bakış attım.

Tim kıkırdadı ve beni sıkıca kucaklamak için öne doğru yürüdü. "Düğün gününde kız kardeşine iyi davran," dedi Adaline'e. "Ve sıra sana geldiğinde, Greer da sana iyi davranmak zorunda."

Adaline sıırttı. Yüzük parmağında nişanlısı Emmett'in ona verdiği iğrenç güzellikteki yüzük vardı. Birlikte o kadar mükemmellerdi ki ikisini de bu kadar sevmesem kusmak isterdim. Ve doğrusu, bu sıradan arka bahçe düğünü Tim'e istediği anı yaşatacaksa, hayallerindeki düğünü planlamalarına izin verdiğim için mutluydum.

Odada onlarla birlikte dururken, bunun bana da özleyeceğim bir şey verdiğini inkâr edemezdim. Tim'le -gerçek ya da sahte ya da kim ne derse desin- beni gururla evlendirdiği bu anı yaşayacaktım. Bunu hep onunla yaşayacaktım. Hayatımızın gelecek yılı ne getirirse getirsin.

Ben gözyaşlarına boğulmadan önce geri çekildi ve bir elini Adaline'in yanağına koydu. "Umarım ben de senin gününde orada olurum, tatlım."

Ses tonu hemen değişti, annem sessizce burnunu çekerek çenesini göğsüne indirdi. Poppy tezgahın üzerindeki kutudan bir mendil çıkardı ve gözlerinin altını sildi. Adaline Tim'in yanağına hızlı bir öpücük kondurdu.

"şimdi, şimdi," dedi annem, sesi hafifçe titreyerek. "Bunların hiçbirisi değil. Başlamamız gereken bir düğün var."

Tim bana göz kırptı. "Sorun çıkaran hep ben oluyorum."

Gözlerimiz yeterince kuruduğunda, makyajımızı tazelediğimizde ve buketleri elimize aldığımızda aşağıya indik. Adaline ve Poppy koridorda bana eşlik edecek olsalar da Beckett ve ben ağıaçtan sarkan ışıkların oluşturduğu yumuşak kemerlerin altında tek başımıza durmaya karar verdik.

Mutfak penceresinden her şeyin ne kadar güzel göründüğüne bakıp gülümsedim. Küçük bir kalabalık vardı, sadece benim yakın ailem ve Josie, Micah ve Olive. Olive saçlarını yüzünden geriye doğru örmüştü ve eteklerinde uçuşan fırfları olan açık yeşil, sevimli bir elbise giymişti. Saçında küçük bir dal beyaz çiçek vardı.

Papazın yanında ciddiyetle duran ve benim ortaya çıkmamı bekleyen babasına bakarken kalbim sıkıştı.

Beckett iyi görünüyordu.

Koyu gri takım elbisesi ve soluk renkli kravatıyla yakışıklı, uzun boylu ve güçlüydü. Yüzü ciddiye, ama suskunluğuna dair hiçbir ipucu yakalayamadım ve bu da biraz daha hızlı nefes almamı, kaburgalarımın beklentiyle gerilmesini sağladı.

Bunu gerçekten yaptığımızı düşündüm.

Tim beni bakarken yakaladı ve eliyle kolumu sıktı. "Hazır mısın, tatlım?"

Sarsılarak başımı salladım. "*Lanet* olsun baba, evleniyorum," diye fısıldadım. Sözcükler ben onları durduramadan ağızımdan dökölüverdi.

O kadar geniş ve mutlu sırttı ki gözlerinin ve ağızının kenarındaki derin kırışıklıklar ortaya çıktı. Yavaşça uzandım ve başparmağımla gülümseme çizgilerinin izini sürdüm. "Bunları elde etmek için hayatında çok gülümsemiş olmalısın," dedim ona.

Elimi avucunun içine aldı ve parmak eklemlerime tatlı bir öpücük kondurdu.

Eğildi. "Ve bugün bir antrenman yapacaklar, benim güzel kızım. Çünkü böyle bir günde burada seninle birlikte olduğum için dünyanın en mutlu babası benim."

Ağlama.

Ağlama.

Ağlama.

Bir gözyaşı süzöldü, sinsi küçük piç kurusu.

Tim başparmağıyla yakaladı, gülümsemesi yumuşadı. "Bugün sadece mutluluk

gözyaşları dökeceksin, duydun mu beni?" Tekrar başımı salladım. Bu sefer daha güçlü.
"Seni seviyorum," dedim ona.

Gözlerinin parlama sırası Tim'deydi. "Sen, kız kardeşin ve erkek kardeşin bana verilmiş en güzel armağanlarsınız. Bana izin verdiğiniz her yerde babanız olarak devreye girmek benim için her zaman bir onur olmuştur."

Bir gözyaşı daha dökülmek üzereydi ama onu geri çektim. "Benimle o koridorda yürümesini tercih edeceğim başka kimse yok."

Tim beni hızla kucakladı ve geri çekilmeden önce verdiği titrek nefesi hissettim. "Hadi ama, eğer onları çok bekletirsek annen kafamı koparır."

Bir elim dirseğinde, diğer elim çiçekleri kavrarken, ailem oturdukları yerden kalkarken evden çıktık.

Annem gibi kız kardeşlerim de açıkça ağlıyordu. Parker annemin yanında metanetle duruyordu, gözleri babasına kilitlenmişken çenesi gergin ve gözleri kızarmıştı. Annemin uzanıp babamın elini kendi eliyle kavradığını gördüm.

En büyük ağabeyim Erik boğazını temizledi, gözünün altını hızlıca kaydırmak için uzandı ve minyon sarışın karısı ona gülümsedi, kızları kollarında mışıl mışıl uyuyordu.

Çalan bir şarkı vardı, ama onu zar zor duyabiliyordum, zihnim ve kalbim en üst nokta için savaşıyor tüm duygularla o kadar doluydu ki.

Ve hangisinin kazanacağı duygusuyla -keder, üzüntü ve her ikisinin birden bunaltıcılığıyla-savaşıyor gözlerim Beckett'a kilitlendi.

Beni doğrudan o ana bağlamak, tüm o düşünceleri susturmak ve sıkıca tutunabileceğim bir şey sağlamak için yeterliydi.

Derin bir nefesle göğsü genişledi ve ağzının kenarı çarpık bir sırıtışla yukarı doğru çekildi. Gözleri karanlıktı, benimkileri sabit bir şekilde tutuyordu ve her adımını sabitleyen, her birini bir öncekinden daha emin kılan da bu sabitlikti.

Tim ve ben koridorda yavaşça yürüdük ve Beckett ile bağlantıyı kopardığımda, bu sadece yanımda duran adamın yüzünü hatırlamak için kendime bir an tanımak içindi.

Gözyaşlarıma karşı verdiğim her savaşı kaybetmişim.

Çünkü çok mutlu görünüyordu ve o yürüyüşü benimle yapmaktan büyük gurur duyuyordu.

Koridorun sonuna geldiğimizde durakladık ve arkamda annemin sessiz hıçkırıklarını duydum. Tim ellerimi kendi elleriyle kavrarken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Başımı salladı, bakışlarında o kadar büyük bir sevgi vardı ki kucağına yığılmamak için kendimi zor tuttum.

"Buraya kadar kekim," diye fısıldadı. "Artık resmen başkasının soronusun."

Gözyaşlarımın arasından güldüm ve kardeşlerim de güldüğünde, hepsinin onu duyduğunu anladım.

Papaz boğazını temizledi. "Bugün burada Greer ve Beckett'in birbirlerine olan aşklarını ve bağlılıklarını ilan etmelerini kutlamak için toplandık. Bizler de onlarla birlikte ve onlar için, birbirleriyle kuracakları yeni hayata sevinmek üzere toplandık."

Tim'in elleri benimkileri sıkı.

Papaz, "Bu kadının bu adamla evlenmesine kim izin veriyor?" diye

sordu. "Annesi ve ben," dedi Tim, sesi net ve emindi.

Kaburgalarım çok sıkıydı, kalbim sevgi ve minnettarlıkla dolup taşıyordu ve sonsuza kadar bizimle olamayacağı için o kadar üzgündüm ki ayakta zor duruyordum.

Ama yüzündeki gücü geri çektim ve beni, avucu avucumun altına kayarken gözleri şüphe uyandıracak kadar kırmızı olan Beckett'a teslim etmesine izin verdim.

Hiç tanımadığım bu yakışıklı yabancıyla yüzleşirken gözyaşlarım dinmişti. Eli elime sıkıca yapışmıştı, kafamın içinde dönen tüm o kaosu ortasında gerekli bir dayanak noktasıydı.

Papaz aşk ve bağlılık hakkında birkaç söz söylerken gözlerimiz birbirimizde dinledik.

Yeminlerimizi tekrarladık, kelimeler dudaklarımdan geçerken bile zorlukla kaydedildi.

Birbirimizin parmaklarına yüzük taktığımızda benimkiler hafifçe titredi.

Belki yasal olmayacaktı, ama Beckett basit bir altın bandı parmak eklemimin yanından geçirirken, kutsal cehennem gerçek gibi hissettirdi.

"Oregon Eyaleti'nin gücüyle sizi karı koca ilan ediyorum." Gülümsedi. "Gelini öpebilirsin."
Doğru.

Beckett bana küçük, gizli bir gülümseme verdi ve ben de sessiz bir kahkaha attım. Değerli ve nadir bir şeymişim gibi yüzümü iki eliyle kavradı, gözleri dayanılmaz derecede ciddiye ve sonra öne doğru eğilerek dudaklarını dudaklarımdan üzerinde gezdirdi.

Boştaki elim koluna dolandı ve o geri çekilince kendimi öne doğru eğilmiş buldum.

Yine de geri çekilmedi. Gözlerimi aradı, sonra beni tekrar öptü, alt dudağımı emdi ve kaburgalarımın altından şaşkın bir inilti çıkardı.

Biri ıslık çaldı ve ailem alkışlayıp bağırırken alnımı onunkine yaslayarak geri çekildim.

"Başardık," diye fısıldadı.

"Neredeyse," dedim ve sııttım. "Sadece şu evlilik cüzdanını almam gerekiyor," diye fısıldadım kulağının kabuğuna doğru.

Beckett başını arkaya eğip güldü ve ben de nasıl görüldüğümüzü hayal ettim.

Kızaran gelin ve mutlu damat.

Ben bile neredeyse gerçek olduğuna ikna

olmuştum. Neredeyse.

Bölüm 11

Beckett

Evlilik cüzdanı başımın üzerinde giyotin gibi sallanıyordu, ancak Greer gün boyunca bana bu işi halledeceğine dair güvence verdi - törenden sonra birkaç fotoğraf için poz verdiğimizde, annesinin aile için hazırladığı sade, doyurucu öğle yemeği sırasında ve daha sonra tatlı dağıtılırken.

İkimiz de pastadan pek hoşlanmadığımız için uzun, süslü bir düğün pastası yoktu ama Greer'in dışarıdaki uzun yemek masalarındaki elmalı turtalara göz atmasına engel olamadım. Çörekler de vardı ama onlardan birini almak yerine Sheila'ya ilk dilim turtayı benim servis edip edemeyeceğimi sordum.

Sağlıklı bir parça kesti ve gözlerinde bir parıltıyla tabağı bana uzattı. "Eğer o almadan önce bundan bir ısırık alırsan, yeni evli olarak geçireceğin ilk gecedan sağ çıkamayabilirsin."

"Buna cesaret edemem," dedim ona ciddiyetle.

Greer masanın ucuna oturmuş, Josie ile dostça sohbet ederken Micah da Olive'i evin hemen arkasındaki salıncakta itiyordu. Birbirinden inanılmaz derecede farklı olan ve hayatımda iki büyük rolü üstlenen bu iki kadının böylesine kolaylıkla iletişim kurduğunu görmek tuhaftı.

Josie her zaman içine kapanık biri olmuştu ve ikimizin arasında, Olive'in içine kapanık kişiliğinin dürüstlüğünden kaynaklandığına hiç şüphe yoktu.

Elmalı turtayla yaklaştığımda Greer, Josie'yi güldüren bir şey söyledi, ondan daha önce hiç duymadığım türden bir kahkaha - sınırsız ve yüksek sesle.

Josie gözüme takıldı ve elini Greer'inkinin üzerine koydu. "Onu seviyorum," diye ilan etti.

Kolay bir yanıt veremedim çünkü "*Ben de onu seviyorum*" demekte zorlandım. Yepyeni eşim elmalı turtayı görünce bir şeyler çağrıştırmaktan kurtuldum.

"Sen gelmiş geçmiş en iyi kocasın," diye haykırdı.

Tabağı önüne koydum ve otururken elimi sırtında gezdirdim. Dokunuşuma doğru eğildi ve ben de yapılacak en doğru şeymiş gibi hissettiğim için başının tepesine bir öpücük kondurdum.

Josie tüm bu alışverişi gözlerinde bir yumuşaklıkla izledi. "Seni biriyle birlikte görmek çok güzel Beckett." Başını salıncak setine doğru eğdi. "Bence Olive için de iyi olacak."

Greer turta lokmasını yutmaya çalışırken ağzını kapattı, bu kolay iltifat karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Teşekkür ederim," dedi, sesi yemeğinden boğuk çıkıyordu. Nefesimin altında kıkırdadım.

Josie, Micah ile bakıştı ve başını salladı. "Sanırım birazdan yola çıkacağız ama bizi davet ettiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem az. Aileniz inanılmaz," diye haykırdı. Yavaşça nefes aldı ve sessizce konuşmak için eğildi. "Babanla yaşadığın olayların bunu planladığından daha erken gerçekleşmesine neden olduğunu biliyorum ama Micah'la ayrılma konusunda kendimi daha iyi hissetmeme gerçekten yardımcı oldu."

Greer ve ben bakıştık ve masanın altından elini bacağımın üzerine kaydırды. Bu nazik dokunuş ensemdeki tüyleri diken diken etmişti çünkü kimsenin görebileceği bir şey değildi ve o güne ne kadar ağır duygular sığdırmış olsam da bu sessiz destek gösterisi neredeyse kaldırabileceğimden çok daha fazlaydı.

"Mutlu olmanı istiyorum Josie," dedim ona. "Sen ve Micah Londra'da inanılmaz bir yıl geçireceksiniz ve sen yokken Olive'e çok iyi bakacağımızı biliyorsun."

"Biliyorum," diye itiraf etti. "Ve bunu kendi başına da yapabileceğini biliyorum." Durakladı ve başını salladı. "Ondan ayrılmak hâlâ zor, ama onu hafta sonu için bıraktığımda bile bunu düşünüyorum."

"Benim için de zor," dedim ona. Josie ve ben bir gülümsemeyi paylaştık.

Greer turtasından bir ısırık daha aldı, papaz masamıza doğru ilerlediğinde gözleri büyüdü. Adam doksanına yakın görünüyordu ve törenin bir noktasında adımları hatırladığından bile emin değildim. Ama Wilder ailesini otuz yıldır tanıyordu ve Greer töreni onun yapması için ısrar etti.

"Greer, Beckett," dedi. "Birazdan gitmeliyim. Ruhsatın imzalanmasıyla ilgilenelim mi?" Midem ayaklarıma dolandı ama Greer başını salladı, yüzüne rahat bir gülümseme yayıldı.

"Elbette. Cameron'ı şahitlik etmesi için alacağım. Beş dakika içinde evin içinde buluşalım mı?"

Gür gri kaşları havaya kalktı. "Oh, burada halletmek istemiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Üzerine yemek dökülmesinden ya da birinin dökmesinden nefret ederim. İçeri girelim, sessiz bir yer olsun."

Çok iyiydi. Yüzünde en ufak bir ürkeklik yoktu.

Eşit derecede korkutucu ve etkileyiciydi.

Eve doğru yürüdü, buruşuk elinde ruhsatın bulunduğu dosya vardı. Greer yüklü bir an boyunca bakışlarımı tuttu, sonra bağlantıyı kopardı. "Gidelim mi?" diye sordu.

Başımı salladım, hâlâ ruhsat konusu her açıldığında hissettiğim o dengesiz duyguyla savaşıyordum. İkimiz için de evliliğin yasal olmaması önemliydi. Bunu devlete bildiremeyecektik ve Josie Londra'dan döndükten sonra boşanma ya da fesih işlemlerine gerek kalmayacaktı.

Ailelerimize bu işin yürümediğini söyledik ama birbirimize iyi şanslar dilerdik ve onlar da bundan asla haberdar olmazlardı.

Papaz Bill'den o lanet şeyi alabildiğimiz sürece.

Greer, Wilder erkekleri arasındaki nal oyununu yarıda keserken ben geride kaldım. Erik ve Parker kurallar, hile ve doğru puan verme üzerine bağıyorlardı - gruptaki iki profesyonel sporcu oldukları düşünülduğünde şaşırtıcı değildi - ve Cameron, Tim'in bir sandalyede oturduğu yerde babasıyla gülüyordu.

Greer Cameron'ın koluna dokundu ve kulağına bir şeyler söyledi. Bana kısa bir süre okunamayan bir bakış attı ve sonra kız kardeşine başıyla onay verdi.

Elini uzatmış bana doğru yürürken, gerçeği bilen kardeş, diye düşündüm.

Cameron bana Parker'ı hatırlatıyordu; uzun boyu, kaslı yapısı, altın sarısı saçları ve sert yüz hatlarıyla.

"Tebrikler," dedi, elimi kemiklerimi kırmadan olabildiğince sıkıca kavrayarak.

Sahada karşı karşıya geldiğim savunma yan hakemi olmayabilirdi ama hayatı boyunca el emeğiyle çalışması Cameron Wilder'ın hâlâ tam bir canavar olduğu anlamına geliyordu.

"Yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedim ona.

Sadece kaşlarını kaldırdı ve Greer bizi eve doğru götürürken onu takip etti. Küçük kuzenlerinden biri yanımdan hızla geçerken, Greer onun gömleğinin kolunu yakaladı ve onu grubumuzun önünde durdurdu.

Kulağına bir şeyler fısıldadı -çocuk on sekiz yaşından büyük olamazdı ama başını sallarken gözleri neredeyse komik bir şekilde büyüdü ve sonra kaçtı.

"O da neydi?" Cameron sordu.

Greer doğruldu ve elleriyle elbisesinin önünü düzeltti. "Sigorta." "Yüce Tanrım," diye mırıldandım nefesimin altında.

Cameron dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve kız kardeşine sadece dehşete düşmüş bir inanmazlık olarak tanımlayabileceğim bir bakışla baktı. Greer'in yapmak üzere olduğu şey her neyse, bu konuda biraz temkinli davranan tek kişi olmadığım için küçük de olsa bir rahatlama hissettim.

O kadar rahatsız görünmüyordu, saraya adım atmak üzere olan bir kraliçe gibi basamakları süzülerek çıktı, sadece derin bir nefes almak için ön kapıda bir kez durakladı.

"Sizin kışınızı korumak için sahtekârlık mı yapacağım?" Cameron fısıldadı.

Omzunun üzerinden baktı, bir kara kaşı kalkıktı. "Bu sahtekârlık değil Cameron. Törenimize tanıklık ettiğine dair imzanı atıyorsun. Bunda gerçek dışı bir şey yok."

Gözlerini kısmıştı. "Poppy'yi saçını pembeye boyarsa o şekilde uzamaya devam edeceğine ikna ettiğin zamanı hatırlıyor musun?"

Burnunu çekti. "On altı yaşındaydım ve o beni deli ediyordu. Ne demek istiyorsun?"

"Poppy'yi tam saçını kendi *başına* kalıcı olarak boyamak üzereyken yakaladım ve anneme hiç söylemedim."

"Cameron," diye iç geçirdi. "Biliyorum, *biliyorum*, tamam. Şu anda başka ne yapmam gerekiyor?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmuş, kardeşler arası etkileşimi utanmaz bir merakla

izliyordum. Cameron'ın bakış açısının ne olduğunu ben de tam olarak anlayamıyordum ama bildiğim kadarıyla bu çok köklü bir ilişkiydi.

Küçük kız kardeşine göz kulak olduğu bir model.

Cesur, korkusuz ve kararlı Greer'in hayatıma girmesiyle birlikte, muhtemelen hiçbir zaman anlayamayacağım bir geçmişe sahip, sonsuz gibi görünen bir kayınvalide listesine sahip oluyordum.

Papaz pencereden baktı, dostça bir gülümseme ve saatine bir dokunuşla gözümü yakaladı.

"İçeri girmeliyiz," dedim onlara. "Bizi izliyor."

Greer başını salladı, gözleri benimkilere takıldı.

"Hazır mısınız?"

Soruyu hâlâ başını sallamakta olan kardeşine yöneltmedi. Bana sordu.

Çünkü günün sonunda, bu Greer ve benimle ilgiliydi. Nedenler, nasıllar ve gerekçeler bize aitti. Başka hiç kimse bunları bizim için sahiplenemezdi. Onlardan da bunu istemiyorduk zaten.

Cameron'a kibarca başımı sallayarak Greer'in arkasına geçip kapıyı açık tuttum ve diğer elimi sırtına yerleştirdim. Elbisesi pürüzsüz ve yumuşaktı, avucumun altında ipeksi bir his uyandırıyor. Bunun altında ise teni sıcak ve sıkıydı.

Papaz bizi nazik bir gülümsemeyle karşıladı. "İşte geldik. Şunu imzalayalım, ben de icabına bakılmasını sağlayayım."

Greer, adanın uzunluğu boyunca ona doğru uzattığı kalemi aldı. İmzasının gerekli olduğu yere parmağıyla dokundu ve kalemi çizgi boyunca karalamadan önce derin bir nefes alarak göğüs kafesinin genişlemesini izledim - bir şekilde ona çok yakışan dramatik bir imza.

"Ah, işte oldu." Bana başka bir kalem uzatırken gözleri parlıyordu. "Sıra sende Beckett."

Boğazımda bir sinir düğümü sıkıştı ve yutkunmaya çalıştım. Kalemin ucu kâğıdın üzerinde geziniyor, kalın siyah çizginin üzerindeki boşluk kafamın içinde gittikçe büyüyordu. Greer tereddüt ettiğimi hissetti ve bir eliyle sırtımı sıvazladı.

Nefes alışım düzleşti. Kalp atışlarım sakinleşti.

Kalem kâğıdın üzerinde kayıyor, kendi imzamın düzgün ve düzenli çizgileri onunkinin yanında küçük ve kompakt görünüyordu.

Papaz, "Tuhaf bir şekilde sinir bozucu, değil mi?" diye sordu. "Neredeyse tüm çiftlerim tören bitmiş olsa bile bu kısmı biraz ürkütücü buluyor."

Bir kahkaha attı, ona baktığımda yanaklarının rengi açılmıştı. "Biraz," diye itiraf etti. "Neden olduğundan emin değilim."

"Bunu resmileştiren şey bu, canım. Bu kâğıt olmadan sadece güzel bir parti olur."

Kelimeler odaya bomba gibi düştü ve Cameron boğazını temizledi. "Nereyi imzalayacağım?"

"Tam burada." Kâğıda tekrar dokundu. "Ama bir tanığa daha ihtiyacımız var Greer."

Kadın iç çekti. "Elbette, üzgünüm."

Tam bunu söylediği sırada evin ön kapısı açıldı ve genç kuzen kafasını içeri uzattı. "Bölüyor muyum?" diye sordu.

Cameron ve ben bakiştık.

"Mükemmel zamanlama Jay," dedi Greer ipek gibi. "Hemen tanık olarak imzalayabilir misin?" Papazın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Kız kardeşinin yapmasını istemiyor musun?"

Kuzeninin sırtına kibar sayılamayacak kadar sert bir şaplak attı. "Hayır. O gayet iyi."

Çocuk imzasını bitirdi. "Papaz Bill, dışarıda biri şeytan çıkarma ayinleri hakkında sorular sormaya başladı."

Kelimeleri öyle gergin bir telaşla söyledi ki hepimiz durakladık, kimse kıpırdamadı, tüm evde tek bir ses bile duyulmadı.

"Şimdi ne olacak?" Papaz Bill başını yana eğerek sordu.

"Bu insanların yaptığı bir şey mi? Şimdi mi, ileride başvurmak için mi yoksa gerçek bir şeytani ele geçirme mi söz konusu bilmiyorum" -yutkundu, yüzü kızardı ve lekелendi- "şeytani ele geçirme oluyor. Belki de her ihtimale karşı yanına biraz kutsal su almalısın."

Cameron elini yüzünde gezdirdi. Greer dudaklarını birbirine dolayarak gülmek için kendini zor tuttu. Öte yandan benim hafıftan midem bulanıyordu.

Paster Bill Birkaç kez göz kırptı. "Peki ...Bentüründen papaz değilim, mezhepsel olmayan bir kilisedenim, evlat, ama belki de neler olup bittiğini görmem gerektiğini düşünüyorum."

Jay çılgınca başını salladı. "Şu anda, sanırım."

Papaz Bill'i kapıya doğru yönlendirdi ve ikisi ön bahçede gözden kaybolurken Greer elini gizlice evlilik cüzdanına götürüp ona doğru kaydırıldı.

"Ne oluyor lan?" diye nefes aldı Cameron. "Ona böyle yapmasını mı söyledin?"

Greer şaşkın bir kahkaha attı. "*Hayır*. Sadece Papaz Bill'i iki dakikalığına dışarı çıkarmak için bir şeyler uydurmasını söyledim. Bunu başarabilirse ona yüz dolar ödeyeceğimi söyledim."

Mutfak taburelerinden birinin üzerine çöktüm. "Bu bir kabus."

"Kutsal su," dedi soluksuz kahkahasının arasında. "Ah, Papaz Bill'in yüzü. Bir daha asla buraya gelmeyecek."

"Şimdi ne olacak?" Cameron sordu.

Greer doğruldu. "Şimdi Beckett ve ben o gidene kadar yatak odamda saklanacağız." Öne doğru eğildim. "Biz... ne?"

Hassas bir şekilde evlilik cüzdanını ikiye katladı ve buzdolabının yanında duran çantasına yerleştirdi. "Yeni kocam ve ben yukarı çıkıyoruz. Cameron, Papaz Bill'e evlilik cüzdanıyla ilgileneceğimizi ve tüm düğün konukları hayali şeytan çıkarma ayininden kurtulduktan sonra gitmekte özgür olduğunu söyleyecek."

Cameron'ın çenesi uğursuzca titredi. "Peki bunu neden yapayım?"

Greer onun sesinde bir şeyler duydu ve ben de onun normalde yılmayan yüzündeki ilk sinir titreşimini gördüm.

"Çünkü bu kız kardeşin için önemli," dedim. Sesim sessiz ve sabitti ve oturduğum yerde kaldım. Cameron'ın gözleri şaşmaz bir şekilde benimkilere kilitlendi ve ben gözümü bile kırpmadım.

tabure. Başka bir adamın bir meydan okuma duyduğunda bunu anlaması yeterince kolaydı.

Ve hiç kuşkunuz olmasın, yardımcı olacağını düşünseydim ayakta durur, onunla teke tek karşılaşırdım. Ama faydası olmazdı. Tek yapacağı zaten stresli olan durumu daha da gerginleştirmek olurdu.

"Senden benim için herhangi bir iyilik yapmanı isteyecek kadar aptal değilim," diye devam ettim. "Ama Greer için bu işi gerçek bir sahtekârlığın dışında tutmamız çok önemli. Yani ikimizi de yasal olarak bağlayıcı bir evliliğe sokmak istemiyorsan - Oregon eyaleti tarafından tanınan ve bir gün geri almak zorunda kalacağımız bir şey - o zaman onun istediğini yapmanı ve onu daha kötü hissettirmemeni öneririm."

Cameron önce bakışmayı kesti ve ayaklarına baktı. Derin bir nefes verdi, parmakları hızla bacağının kenarına vuruyordu, ta ki sonunda başını sallayana kadar.

Greer ona doğru ilerledi ve kollarını ortasına doladı. Cameron sarılmaya hemen karşılık verdi ve Greer'in koyu renk saçlarının tepesine dalgın bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı. "Ne kadar istediğimizi biliyorum."

"Bana borçlusun," dedi ona. "Papaza gidip senin ve sahte kocanın yukarıda *seks* yaptığınız yalanını söyleyeceğim, böylece evliliğinizi yasallaştırmamak için evrakları çalabileceksin. Bunun için yanacağım, bundan hiç kuşkun olmasın."

Greer gülümsemeye karşı koydu.

Ama yumuşadı. "Ama bu kadar çılgınca bir şeyi sadece kız kardeşlerimden biri için yaparım," diye ekledi. "Kardeşlerin için değil mi?" İnanılmaz bir merakla sordum.

"Hayatta olmaz. O pislikler kendi başlarına."

Greer sırttı, sol yanağında bir gamze belirdi.

Cameron bizi yalnız bırakırken, az önce yemin ettiğim kadına bakmaktan kendimi alamadım.

Güzeldi - muhtemelen asla alışamayacağım türden bir güzellik. Ve derisinin altında hapsolmuş tüm enerji, etrafındaki havayı titreştiriyor gibi görünmesi, dehşet vericiydi.

Greer elini uzattı. "Gidip bakandan saklanalım mı?" "Başka seçeneğim var mı?"

Greer'in kahkahaları eşliğinde bizi odadan çıkarırken aklımda tek bir şey dönüp duruyordu: Az önce ne halt ettim ben?

Bölüm 12

Tüm bunları kendimin genç versiyonuna açıkladığımı hayal etmeye çalıştım. Duvarlarına pis müzisyenlerin, terli, kaslı sporcuların ve seksi pop yıldızlarının posterlerini asan kıza. Greer'in o versiyonu profesyonel bir futbolcuyla evli olduğumu duysa aklını kaçırdı. "Evet" diyen ve parmağımıza yüzüğü takan adamın 65 yaşında olduğunu söylesem gözlerinde yıldızlar belirirdi - çünkü sınıfınızdaki tüm erkeklerden daha uzun olduğunuzda, bu piyangoyu kazanmakla eşdeğerdi.

Orada olduğum ilk gün, benden birkaç saat önce kalkmış olmasına rağmen benim için bir fincan bırakmak gibi sessiz düşünceli şeyler yaptığını ve iyi bir sert kahve yaptığını söylesem bayılırdı. güne başlamayı severdim.

Koyu renk saçları, koyu renk gözleri, hoş bir gülümsemesi olduğunu ve düzgünce dizilmiş karın kaslarının her iki yanında V şeklinde aşağı doğru inen o derin kaslara sahip olduğunu söylesem, insanlık dışı desibel seviyelerinde ciyaklardı.

Evin içinde üstsüz dolaştığından değil ama bahçe işleriyle uğraşırken sadece atletik şort giyme eğilimindeydi ve evin çok fazla penceresi vardı ve ben de sadece insandım, *tamam* mı?

Ve eğer genç Greer'a evlilik hayatımızın ilk iki gecesini bu birinci sınıf adamla *bej* bir yorganın olduğu bir misafir odasında geçirdiğimi anlatmaya çalışsaydım -hem de tek başıma- nerede yanlış yaptığımı merak ederdi.

Ben de aynı şeyi merak etmekten kendimi alamadım.

İlk birkaç gece oldukça iyi bir şekilde bir arada yaşamıştık. Yeni oda arkadaşım Olive'in yokluğunda kendini çok meşgul tuttu, o kadar meşguldü ki, evindeki yeni varlığım göz önüne alındığında bunun kasıtlı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Gerçi gerekliydi.

Josie o kadar yakın oturuyordu ki, Olive'le birlikte uğradığında ya da daha erken geldiğinde veya onun evinden bir şey almaları gerektiğinde, orada kaldığımın belli olması gerekiyordu. Gelecek ay dairemin kira kontratı bitiyordu, bu yüzden tüm hayatımı toparlamak için büyük bir acelem olmasa da Coleman'ların evinde yatıya kalmak yeni işimin bir gereği idi.

Gerinirken omuzlarımdaki ve kollarımdaki ağrı bana bağırdığında yüzümü buruşturdum.

Kimse birkaç günlüğüne işe dönmemi beklemediğinden ve balayım da beni meşgul edecek çok az yatak odası aktivitesi olduğundan, Olive'in odası üzerinde çalışmaya karar verdim.

Beckett ve Micah törenden önce benim isteğim üzerine mobilyaları kaldırmışlardı çünkü o evde listemdeki ilk yerin onun alanı olduğunu biliyordum.

Boyanın ilk katı bitmişti - üç duvarda yumuşak, rüya gibi bir pembe - ve kahvaltıdan sonra ikinci katı bitirecektim, ardından sıcak bir duş alacaktım ve muhtemelen tavsiye edilenden çok daha fazla ibuprofen alacaktım, ama vücudum onca yuvarlanmadan dolayı *ağrıyordu*.

Duvar kâğıdı ustam ertesi gün gelecek ve kraliçe yatağı taşıyacağım duvara muhteşem bir çiçek deseni yerleştirecekti. Ondan sonraki her şey, tüm eğlenceli şeyleri sahnelemekle ilgiliydi.

Beckett ona yardım etmesine izin verilmediğini söylediğimde sadece küçük bir itirazda bulundu, ancak bitmiş ürünü ortaya çıkarmaya hazır olduğumda onun da Olive kadar şaşırmasını gerçekten istedim.

Josie seçtiğim her şeye bayıldı, bir noktada ona fikirlerimin yer aldığı panoyu gösterdiğimde gözyaşlarına boğuldu. Beckett kızının odası için hiçbir masraftan kaçınmadığından, alışveriş parmağım bu rüya gibi küçük alan için kesinlikle her şeyi satın almak için bir egzersiz yaptı.

Kutuların ilki düğünümüzden bir gün önce geldi ve evdeki ikinci günümde, üç duraklı garajda büyüyen yığına kutu üstüne kutu eklerken bana uzun, sözsüz bir bakış attı.

O henüz fark etmemiş olabilir ama ben bir yılımı ve biraz da para üstünü bu evi Olive ve onun için büyülü bir yere, sıcak, samimi ve hayat dolu bir yere dönüştürmek için seve seve harcayabilirim.

Basit bir ev yerine, bir yuva olacaktı. Dört duvar ve sadece en temel işlevlere hizmet eden bir çatı yerine, içinde olmayı sevecekleri bir yer.

Olive yokken evde olmak zaten biraz garipti ve tüm bunları neden yaptığını hatırlatıyordu.

Satın aldığı ev büyüktü - içinde büyümek için tasarlanmış bir yerdi, keşfetmek ve maceraya atılmak için bolca arazisi vardı ve zamanının yüzde sekseninde burada tek başınaydı.

Ya da ben karışıma girmeden önce öyleydi.

Kısa pamuklu bornozumu belime bağladıktan sonra uykulu gözlerle aşağıya indiğimde sessiz bir evle karşılaştım.

Tezgâhın üzerinde, en sevdiğim mavi kahve fincanının kenarının altına sıkıştırılmış, Beckett'in düzenli el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

Tesislerde antrenman yapmaya gittim, akşam yemeği gibi dönerim. Şehirden bir şey almamı istersen mesaj at.

Çiçekli bir yazı yoktu. Adından önce XOXO yoktu.

Ama büyük bir kahve fincanının köşesine sıkıştırılmış, içinde gereğinden fazla güzel kokulu demlik bulunan cezvenin yanındaki o küçük notta göğsümde filizlenen küçük bir tohum vardı.

Belki de uygunsuz bir şeyin ilk belirtilerini hissetmemi sağlayan bu abartısız dikkatti. Ama onu büyümeden ezmek ya da manik bir şekilde çekip çıkarmak yerine

Fidenin olduğu yerde kalmasına izin verdim ve fincanı kahveyle doldurup minnettar bir koku aldım.

Kahveden sonra kileri aradım ve onun çok sağlıklı, çok sıkıcı seçeneklerinin yanında yeni bir kutu yulaf ezmesi bulduğumda sııttım. Bir gün önce orada değildi.

Çıkardım ve güldüm.

Elma ve tarçın.

Üzerinde başka bir not vardı.

Artık kahvaltıda elmalı turta yiyebilirsiniz.

Kahvaltı boyunca ve odanın ikinci katını boyarken yüzümdeki gülümseme hiç kaybolmadı. Duş alıp saçlarımı yıkayarak pembe lekelerden arındırdıktan sonra göldeki şantiye ziyareti için hazırlanırken, Genç Greer'ın bunu açıklamak için elimden geleni yapsam bile buna asla inanmayacağını biliyordum.

Detroit Gölü'ndeki ev hareketliydi, iş kamyonları arazinin kenarında yer kapmak için yarışyordu, bu yüzden iş karavanına biraz yürümek zorunda kaldım.

Cameron, Wade ve en iyi arkadaşı Jax ile birlikte masanın başında durmuş, evin planlarını inceliyordu.

Birkaç homurtu ve bir selam aldım ve numunelerimi çalıştığım masaya boşaltırken Wade'in bana düşünceli bir bakış attığını fark ettim. Ağzının kenarından yanmayan sigarası sarkıyordu.

"Söyle gitsin," dedim

ona. "Sen evlendin."

Hoyratça söylenen cümlede soru yoktu, bu da ustabaşımız için beni şaşırtmadı. Cameron ve arkadaşı Jax sessiz bir bakış attılar ve ben de ağırlığımı tek bacağıma vererek kollarımı karnımın üzerinde kavuşturdum. "Gördüğüm kadarıyla iyi haber çabuk yayılıyor. Bana hediye aldın mı?"

"Hayır." Yüzünün yan tarafını kaşıdı. "Yapabilirdim."

Kaşlarım kalktı.

Cameron bakışlarını Wade'e dikti. "Ne yaptı?" diye sordu.

"Seninle evlendi," dedi.

Jax kahvesini yudumlarken boğuldu. Cameron elindeki ölçüm bandını düşürdü. Midem dibe vurdu çünkü ağabeyim ustabaşımıza ne yaptığımızı söylerse boğazına yumruğu indirirdim.

"I..." Sesim kesildi. Kelimeler ağzımdan kaçtı, en azından kibar kelimeler, çünkü Wade babam olacak yaşıydı ve bana karşı en ufak bir uygunsuz davranışta bulunmamıştı.

Ofladı, sesinde ağır bir bıkkınlık vardı. "Yani, töreni senin için yapabilirdim. Eğer acelen varsa."

Başımı yana eğdim. "Ne?"

Ağırlığını ayaklarının arasında kaydırđı, belli ki rahatsızdı. "Ben şu internet papazlarından biriyim."

Çenem açıldı.

"*Değilsin*," dedi Cameron.

Jax gülümsüyor olabilirdi ama yüzü kupasının arkasına gizlenmişti ve aslında onu gülümserken gördüğümünden de emin değildim.

Wade göğsünü kabarttı. "Öyleyim. Kuzenim arka bahçesinde evlendi ve nikâhı benim kıyıp kıyamayacağımı sordu. Kırk dolar ödedi ve bilgisayarında bir şeyler doldurdu." Yüzü pembenin en hafif tonuyla kızardı ve ben kahkahalarımı uzak tutmak için mücadele ettim. "Bunu senin için yapabilirdim. Bir arkadaş olarak."

Onu korkutmamak için yavaşça hareket ederek elimi koluna koydum ve eğilip kırılaşmış yanağından öptüm. "Teşekkür ederim Wade," dedim. "Eminim harika olurdun."

Göz teması kurmakta zorlandı, boğazını temizledi ve karavandan neredeyse koşarak çıkarken bir tebrik mırıldandı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım. "Bu adamlar beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorlar."

"Düşünsene," dedi Cameron, "eğer bunu Wade yapmış olsaydı, gerçek bir Tanrı adamından lisans çalmak zorunda kalmazdın ve ona sadece ne yaptığını ve neden yaptığını söyleyebilirdin."

Gözlerimi devirdim. "Bunu sır olarak saklama sözünün Jax'i kapsamadığını bilmek güzel." Söz konusu adam bana anlaşılmaz bir bakış attı.

"Biliyorum," dedim. "Umurunda değil ve kimseye de söylemeyeceksin." "Hayır."

Tüm söylediği buydu. Cameron bu kısa cevap karşısında gülümsedi.

"Hani biri size bir sır verdiğinde eşinize söylemek için sözsüz bir izin alırsınız ya?" Cameron söyledi.

"İşler böyle mi yürüyor?" Ben sordum.

Beni görmezden geldi. "Jax benim söyleyeceğim eşim." "Teşekkürler," dedi Jax kuru bir sesle.

Bilgece başımı salladım. "Hayatında bir kadın olmadığını düşünürsek, bu noktayı kabul edeceğim."

Cameron iç çekti. "Bir kadın için zamanım yok. Çok fazla çalışıyorum."

"Son iki yıldır size bir ofis müdürüne ihtiyacımız olduğunu söylüyorum. Belki de stajyerim dışında idari işlere yardımcı olacak başka biri olsaydı, randevulara ayıracak vaktin olurdu."

"Biliyorum, biliyorum." Eliyle planları işaret etti. "İşten bahsetmişken, sakıncası yoksa bunu halletmemiz gerekiyor."

Onları yalnız bıraktım, dizüstü bilgisayarımı açıp çalışmaya başlarken konuşmalarını dinledim. Birkaç telefona cevap verdim, e-postalara yaklaşık bir saat harcadım, potansiyel müşteriler için birkaç tasarım render'ını düzelttim ve Cameron'ın ışık yerleşimi ile ilgili bir sorusu olduğunda siteyi gezdim.

Üçümüz geniş odanın ortasında durduk ve yemek masasının devasa aydınlatma armatürünü

asacağımız yere göre yerleştirilmesi için bazı seçenekleri ölçtük.

"Bu şekilde bakarsanız, odanın doğal akışını engelleyebilir," dedim.

Cameron, "Ancak ışık yerleşimi, adanın üzerinde bulunan sarkıtlarla daha anlamlı hale gelecek" dedi.

"Ne düşünüyorsun, Jax?" Ben sordum.

Sık sık yaptığı gibi tartışmalarımız sırasında sessiz kalmıştı, ama odayı daha geriden görmek için geri çekildi, mekânı hayal ederken gözleri kısıldı.

Sırtı ön kapıya dönüktü ve çok büyük olduğu için kapı arkasından açıldığında kimin içeri girdiğini göremedim.

"Oh!"

Poppy'nin ünlem sesiyle Jax döndü. Gözleri kocaman açılmıştı, onu görünce şaşırdığı belliydi ve bu şaşkınlıkla bir sonraki adımını nereye attığına dikkat etmedi. Ayak parmağı en yakındaki hava kompresörüne bağlı bir hortum bobinine takıldı ve öne doğru eğildi.

Jax'in eli öne doğru fırladı ve yüzüstü bitmemiş evin içine düşmeden önce onu kolunun altından yakaladı.

Kızın yüzü kıpkırmızıydı, onunki ise öfkeli bir yüz ifadesiyle çatılmıştı ve küçük kız kardeşimin Cameron'ın en iyi arkadaşına olan aşkı acı verici bir şekilde ortadayken iç geçirdim.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

Cameron onaylar gibi bir ses çıkardı. "Biliyorum. Ona bunu aşmasını söyledim çünkü adam ondan on yaş büyük ve... hıyarın teki."

Ona bir göz attım. "O senin en iyi arkadaşın."

"En iyi arkadaşım ara sıra hıyarın teki oluyor ve neyse ki genç kadınlara ilgi duymuyor çünkü o *zaman* sorun olurdu."

Gülümsememi bastırdım.

Poppy tekrar ayağa kalktığında Jax elini çekti ve Poppy ona teşekkür etmek için yapmacık bir gülümseme verdi. Jax arkasına bile bakmadan ondan uzaklaştı.

"Baba," dedim, her şeyin üzerinde asılı duran ağır garip bulutu böldüğüm için mutluydum, "bugün geleceğini bilmiyordum."

Jax geçtikten sonra ona anlamlı anlamlı baktım ve o da bana sert bir bakış attı. "Ben de sizi görmeyi beklemiyordum, yepyeni Bayan Coleman."

İsim sarsıcıydı çünkü bir an için kime hitap ettiğini düşünmek zorunda kaldım. Zayıf bir kahkaha attım. "Doğru."

"*Günlerce* yatakta kalacağını düşünmüştüm,"

dedi. "Poppy," diye inledi Cameron.

Bej misafir odasındaki bej yorganımı hayal ederek bir kahkaha attım. "Bunun için yapılacak çok şey var, benim sevgili küçük kardeşim. Beckett bugün takım tesislerinde ve ben de Olive'in odası için son birkaç şey almayı umuyordum."

"Takım tesislerinde olmamana şaşırdım," dedi dalgın dalgın odaya bakarak. "Bekle, o şey yarın."

Gözlerimi kırptım. "Ne şeyi?"

Poppy'nin alını kırıştı. "Sana söylemedi mi? Bu hafta tüm sosyal medya bunu yazdı. Sen nasıl görmedin?"

"Evlenmekle biraz meşguldüm. Sen neden bahsediyorsun?"

"Eşlerin ve kız arkadaşların gelip sevgililerine karşı oynadıkları hayır işi."

Kaşlarım havaya kalktı çünkü aslında neden bahsettiğini biliyordum. Bir yıl önce, Parker Portland'a transfer olduktan hemen sonra görmüştüm. Eğlenceli görünüyordu ve bazı oyuncuların vakıfları için büyük miktarda para toplamıştı.

"Şu şey," dedim nefesimin altında. "Yarın mı?" Başını salladı.

Cameron'a yalvaran bir bakış attım. "Okulu asmam konusunda ne düşünüyorsun?"

"Bu konuyu önce kocanıza sormanız gerekmiyor mu? Tüm bu evlilik olayını duyduğumda işler beklediğim gibi gidiyor."

Çok kibarca gülümsedim. "Şu anda hangi parmağımı tuttuğumu bir düşün Cameron."

Homurdanarak tekrar aydınlatma armatürü meselesine döndü. "İsteddiğiniz şekilde yerleştirebiliriz," dedi. "Ve evet, işten kaytarabilirsin."

"Mükemmel. Şimdi... Olive'in odası için biraz daha eşya almam gerekiyor." Gözleri parladı. "Ooh, yardım edebilir miyim?"

Evden çıkarken kolumu omzuna attım. "Evet. Projede bütçe yok, ki bu her zaman daha eğlencelidir. Odayı boyamayı daha önce bitirdim."

İç çekti. "Yani gerçekten hafta sonunu yatakta geçirmedi mi? Bu çok hayal kırıcı."

"Neşelen, Poppy. Aşağı indiğimde sıcak kahvem vardı ve bana bir kutu elmalı turta yulaf ezmesi aldı, böylece onun sağlıklı bokunu yemek zorunda kalmadım."

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" diye sordu. "Gerçekten bilmiyorum."

"Evine gelip Olive'in odasını hazırlamana yardım edebilir miyim? Onun evini gerçekten görmek istiyorum." Bana yalvaran bir bakış attı. "O benim yeni kayınbiraderim. Bu da onu üvey yeğenim yapar, değil mi?"

Histerik kahkahalar boğazımın dibinde bir yere takıldı ve yutmaya çalışırken bir şekilde başımı sallamayı başardım.

"Hı-hı," diye geçiştirdim. "Tüm bunları ne zaman yapacağımdan emin değilim, ama gelmen için bir zaman ayarlayacağız, söz veriyorum."

"Çok tatlıydı," diye mırıldandı Poppy. "Ve eğer hiç ailesi yoksa, o zaman en sevilen teyze olmak için ben varım."

Midem biraz soğudu ve kalbim huzursuzca çalkalandı.

Önce davran, sonra düşün, o İtalyan restoranında aptal randevularım için oturduğumda olduğu kadar komik görünmüyordu.

Her yeni dönemeçte, ne yaptığımıza dair somut ve ağır hatırlatmalar alıyordum.

olası serpintiler. Tüm bunların bir gün yüzüme patlayacağı düşüncesiyle sınırlarımın titremesine engel olamıyordum.

Ve sonuç olarak kim çapraz ateşte kalacaktı.

Bölüm 13

Beckett

"Coleman'ın karısının onunla işi çoktan bitti." Gıdaklayan bir dilin sesi kulaklarıma çarptı ve sessizce nefes verdim.

"Telefon numarasını istedim," dedi bir başkası. Onları duymazdan geldim, bacaklarımı esneterek oyun için ısındığımdan emin oldum. "Bana *meşgul* olduğunu söyledi."

Kelimeyi asit damlıyormuş gibi söyledi ve ben de Reyes ile karısına baktım, ikisi de yüzümdeki ifadeye güldü.

"Greer'in bir işi var Melinda," dedim sabırla. "Artık evli olmamız her şeyi bırakıp her etkinlikte burada olabileceği anlamına gelmiyor."

Etrafımızda oyuncular ve yakınları yardım maçı için ısınıyorlardı. Geleneksel bayrak futbolu maçını yaklaşık dört yıl önce başlatmıştık ve hem taraftarlar hem de aileler tarafından çok beğenilmişti. Antrenman tesislerini birkaç bilet sahibine açtık, saha kenarını birkaç yüz taraftar ve oyuncuların eşleri ya da kız arkadaşlarıyla karşı karşıya gelmelerini izlemekten hoşlanan spor gazetecileriyle doldurduk.

Ve oyun kurucumun karısı bütün hafta boyunca Greer'in iletişim bilgilerini isteyip durdu. Parker bile ellerini kaldırdı ve telefon numarasını vermediğimde bu işin dışında kalacağını söyledi.

Christian başını salladı. "Sana yapmanı söylediğim şeyi yaptın mı?"

Yüzüm ısınmıştı, ben de sırtımı esnetmek için ondan uzaklaştım. "Evet." "Ne şeyi?" Melinda sordu.

"Kahve," dedi.

İçini çekti ve neredeyse anında kocasının içinde eridi. "Benim için kahve yapmana bayılıyorum."

Bir kolunu onun omzuna doladı ve başının üstünü öptü. "İstediyini biliyorum. Bu yüzden yapıyorum o."

Ne kadar basit bir şey.

Christian ağırlık odasında onun bizim hızlı düğünümüzden sonra taşınacağını duyduğunda onun bir numaralı evlilik tavsiyesi.

Yatmadan önce sevdiği kahveyi hazırlayın. En sevdiği bardağı koy. Seni bekliyor olacak.

Uyandığında.

"Ciddi misin?" Ona sordum. "Tavsiyen bu mu?"

"Evet." Yüzü şaşırtıcı derecede ciddiydi. "Her gün, senin onu düşündüğünü bilerek uyanıyor. Böyle bir işi yaparken bu çok önemli. Sezon boyunca bizimle istedikleri kadar vakit geçiremiyorlar ama karımın onu düşünerek yattığını ve uyandığını bildiğine inansen iyi edersin."

Ben de öyle yaptım.

İlk birkaç gün kibar ev arkadaşlarından başka bir şey olmamış olsak da, Olive'in odasında çalışırken birbirimize sadece göz ucuyla bakmış olsak da, Greer'in evimde dolaştığının farkında olmak ağır bir şeydi.

Doğrusu, ona yardım etkinliğinden bahsetmeyi düşünmemiştim bile. O benim gerçek karım değildi ve hayatımın bu bölümünde de yer alması işleri daha da karmaşık hale getirecekti.

Ve odanın etrafındaki tüm kameralara rağmen, profesyonel oyuncuların çoğu hayatlarını sergileyerek yaşamıyor, düzenli olarak dedikodu ve ünlü sohbetleri için tüketilmiyordu. Bekârlık durumum hakkında yorum yapılsa bile bunu asla bilemezdim.

Melinda tekrar, "Numarasını istedim çünkü onu ilk beşimizde görmek istiyorum," dedi. Başının üstündeki at kuyruğunu sıkılaştırdı, yanaklarında Voyagers logolu küçük geçici dövmelemler vardı. "Oynayan erkek kardeşleri var ve uzun boylu, bu yüzden kazanmamıza yardımcı olur."

"Eğer kazanırsan." Christian homurdandı.

Onların rahat şakalaşmaları karşısında gülümsedim ama Greer'in yanımda olmasının nasıl bir şey olacağını hayal etmemek mümkün değildi.

Bakışlarımı Christian ve Melinda'dan çekip genel kaosa, mutlu gürültü vızıltısına baktım. Saha kenarındaki birkaç çocuk gözüme çarptı; içlerinden biri benim formamı giyiyordu. Kasketimi geriye doğru çevirip onların beklediği yere doğru yürüdüm.

"Bugün iyi bir oyun için hazır mısınız?" Ben sordum.

Hepsi aynı anda konuşarak bana en sevdikleri oyunlardan ve en sevdikleri maçlardan bahsettiler ve formaları ve programları imzalayıp imzalamayacağımı sordular. Güldüm ve bana doğru uzattıkları her şeyin üzerine imzamı attım.

Birkaç fotoğraf çektik ve Parker göz ucuyla yanıma yaklaştığında heyecanları on derece daha arttı.

Gülümsedim. "Seni benden daha çok seviyorlar Wilder."

Çocuklar gülüştüler ve imzalaması için aynı şeyleri ona ittiler.

"Elbette biliyorlar," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Gerçekten akıllılar."

İmza atarken başını geriye, tarlanın girişine doğru eğdi. "Yine de gitmen gerektiğini düşündüm."

"Neden?"

Kaşları yavaşça yukarı kalktı. "*Karınız* az önce geldi."

Başım kapıya doğru gitti ve işte oradaydı. Greer *oynamaya* hazırды.

Üzerinde siyah bir tayt, göğsünü saran bir Voyagers atleti vardı, saçları yüzünden geriye doğru örülmüştü, örgünün uçlarından mavimsi yeşil bir kurdele geçirilmişti ve etrafına bakarken gözlerinde ona karşı sıraya girecek herkesi korkutması gereken bir parıltı vardı.

Ben.

Bu *beni* korkuttu.

"Ona bundan bahsetmedim," dedim nefesimin altında. "Çalışması gerektiğini düşündüm."

Parker iç çekti. "Evet, kız kardeşlerimin ben istesem de istemesem de her şeyi öğrenmek gibi sinir bozucu bir huyu var."

Tüm bunları başlatan aile olayını düşündüm ve gülmekten kendimi alamadım.

Parker'ın sırtını dürterek, yüzünde dingin, sonsuz sabırlı bir gülümsemeyle beklediği yere doğru yürüdüm. Ellerini arkasında birleştirmişti ve ben onun önündeyken yüzümün yan tarafını kaşıdım.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedim.

Gözleri yine o parıltılı şeyi yaptı. Bu sefer o kadar korkutucu değildi. "Görünüşe göre değil."

Sahanın farklı bir tarafında ısınma hareketleri yapan diğer eşlere ve kız arkadaşlara bakarak yüzümü buruşturdum. "Hayatımda böyle şeyler için bana katılabilecek insanların olmasına pek alışık değilim. Sanırım bunu hiç düşünmedim."

Greer gülümsedi. "Bence birbirimizi biraz rahat bırakabiliriz," dedi kolayca. "Bir eşle bir haftadan az bir süre geçirmek ikimizin de alışması gereken bazı şeyler olduğu anlamına geliyor."

Derin bir nefes verdim. "Gerçekten de öyle."

Gözleri benimkilerin üzerinde gezindi. "Yine de benim için kahve hazırlamayı düşünmeyi başardın."

İkimize de yetecek kadar yaptığınız için teşekkür ederim."

Ayakkabılarıma bakarak boğazımı temizledim. "Evet, sorun değil."

Bunu şimdi itiraf etmemin imkânı yoktu.

Greer eğildi ve temiz, taze ve yumuşak bir şeyin kokusunu aldığımda midem sıkıştı. "Peki... buradaki düzen nedir? Takımımı ben mi seçeceğim?"

Çok derin nefes almamaya çalışarak başımı salladım. "Hücum SO'ları savunma oyuncularıyla birlikte oynar. Savunma SO'ları hücum oyuncularıyla birlikte oynar."

"SO'lar mı?" diye sordu.

"Önemli diğerleri," dedim

ona.

"Ahh." Kolunu başının üzerine uzattı ve inledi. "Mükemmel. Bu da demek oluyor ki evliliğimize kışını tekmeleyerek başlayacağız."

Kaşlarım yavaşça kalktı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Greer vals yaparak yanımdan geçerken omzu benimkine değdi ve omzunun üzerinden bana

yakıcı bir bakış fırlattı. "Hiç sanmıyorum Coleman. Bunu biliyorum."

Sert bir nefes aldım ve sıraya girmek için onu takip ederken karımın kışına bakmamak için kendimi zor tuttum.

Bölüm 14

Beckett

"Lütfen sana yardım etmeme izin ver," dedim, gözlerimi kapattım çünkü benden istediği buydu.

"Hayır." Homurdandı. Merdivenlerden buzul hızıyla kayan bir şeyin sesi çenemi sıkmama neden oldu. "Sürprizi mahvetmek istemiyorum." Bir homurtu daha. "Ahh, işte. Anladım," dedi dişlerini sıkarak.

Greer Wilder'ın yerinde durmayı bilmediğini anlamam uzun sürmedi. Ön kapımdan içeri girip eşyalarını misafir odasına bıraktığı anda işe koyuldu.

Beş gün boyunca, bir bayrak futbolu maçında kıcıımı tekmelemesi dışında, neredeyse hiç durmadan çalıştı. Olive'in odasında. Kilerimi düzenliyordu. Buzdolabını temizliyordu. Artık orada kutular vardı. Etrafta dönen kutular ve dairesel tepsiler... Hiçbirini anlamıyordum ama bitirdiğinde sonuçtan memnun görünüyordu.

Televizyonu açacak kadar uzun süre otursa bile, dizüstü bilgisayarını dışarıdaydı, kanepede yanında inşaat planları ya da önündeki sehpanın üzerinde iPad'inde gizemli küçük şeyler çizerken referans aldığı örnek yığınları vardı.

Olive'in odası neredeyse tamamlanmıştı ve bütün gününü Olive'in o akşamki dönüşü için hazırlanmakla geçirmişti. Josie -yeni evlilere mahremiyet sağladığını düşünerek- Cuma gecesi teslim için onu normalden daha geç getirmekte ısrar etti.

Dönüşün yaklaşmasıyla birlikte Greer çılgınca son rötuşları yapmaya çalışıyordu. Yepyeni oda arkadaşına son bakışım şaşırtıcı olmuştu. Saçlarının uçlarında ve beyaz kaslı atletinin her yerinde hâlâ pembe boya benekleri vardı. Kısa kot şortu duvar renginden payına düşeni fazlasıyla almıştı ve kibarca duvara boya bulaşıp bulaşmadığını sorduğumda çok pis bir bakışla karşılaşmıştım.

"Yatağı yerleştirdikten sonra küçük bir rötuş yapıyordum," diye cevap verdi ilkel bir şekilde, "firçayı düşürdüm ve sonra ellerimde boya olduğunu unuttum, tamam mı?"

Karyola ve yatağın benim yardımım olmadan odaya nasıl girdiğini sorduğumda, duvar kağıdı ustasının işi bittikten sonra taşınmasına yardım ettiğini söyledi.

Duvar kâğıdından bahsedilince gözlerimi hafifçe kısmıştım ama elini kaldırdı. "Josie ruh hali panomu gördükten sonra dizginleri elime alabileceğimi söylemiştin. Artık geri adım atmak yok bayım."

Ve haklıydı. Artık geri adım atmak yoktu.

Elim hâlâ gözlerimi kapatırken, bir homurtu daha çıkarmasını ve ardından muzaffer bir çığlık atmasını çaresizce dinledim.

"Oh iyi, komodini tek başına taşıırken sırtını dışarı atmadın değil mi?" diye sordum.

"Sana yapabileceğimi söylemiştim," diye seslendi merdivenlerin tepesinden. "Bana otuz dakika ver, sonra onun için hazır olacak. Sadece yatağı yapmam ve komodini yerleştirmem gerekiyor."

Garajdaki kutu yığını, içim kıpır kıpır olsa koca bir ev inşa edebilirdi.

O bu kadar yoğun çalışırken oturup kalmaktan nefret etsem de, kızım için özel bir alan yaratmak için harcadığı açık ve bariz çabadan duyduğum küçük hazzı inkar edemezdim.

Doğru seçim yaptığımı yüzüncü kez düşündüm.

İnatçıydı.

Otururken bile enerjiden çatırdıyordu.

Hareketsiz olduğu tek zamanın uyuduğu zamanlar olduğunu öğrendim. Bir keresinde üst kattaki banyodan bir şey almak için misafir odasının önünden sessizce geçerken onu bir anlığına görmüştüm. Yan yatmış kıvrılmış uyuyordu, saçları başının üstünde pembe kadifemsi bir şeyle toplanmıştı, yüzü pürüzsüz ve huzurluydu.

Bütün hafta çok meşgul olmama ve Greer'le fazla vakit geçirmeme izin vermemesine rağmen, yine de birileri evimin içine siyah saçlı bir kasırga salmış gibi hissediyordum.

Her yerde ondan bir iz vardı.

Yıkıcı ya da istenmeyen bir şey değildi ama Olive dikkatimi dağıtmak için etrafta yokken onun varlığını görmezden gelme şansım kesinlikle yoktu.

Kanepenin koluna yeni bir battaniye örtülmüştü, çok soğuk bir kış gecesi dışında asla dokunmayacağım yumuşak ve tüylü bir şey. Koltukların ucuna yerleştirilmiş birkaç kırlent, zaten sahip olduğum mobilyalarla uyumlu sessiz dokular ve renkler. Ve kitap okumayı sevdiğim koltuğun yanına sıkıştırdığı bir lamba.

Olive'in odasından *boğuk* bir "*oh be*" sesi duydum ve gülümsemeye çalıştım. "İyi misin?" diye seslendim.

"Evet. Olduğun yerde kal. Sadece..." Boğuk bir ses çıkardı. "Çarşafı kavga ediyorum."

O günün erken saatlerinde hücum koordinatörümüzle bir toplantıda oturmuş, geleceğe yönelik planları konuşuyorduk.

İleride ne olacağını tahmin edemediğimiz bir şey için şimdi nasıl çalıştığımızı.

Oyunlarımızın nasıl sonuçlanacağını bilmiyorduk.

Takımımızın başına hangi sakatlıkların gelebileceğini ya da şu an ile sezonun herhangi bir maçının başlama vuruşu arasında hangi koşulların değişebileceğini bilmiyorduk.

Ama olmak istediğimiz şeyin en iyi versiyonu olmamıza yardımcı olan seçimler yaptık.

Gariptir ki, onun peptalk mademethink Greer.

Made hakkında alışılmadık durumumuz hakkında düşünmek.

Seçimler yapmıştık, temelleri atan konuşmalar yapmıştık ve şimdi önümüze ne çıkarsa çıksın elimizden gelenin en iyisini yaptığımızı güvenmek zorundaydık.

Babasıyla.

Olive ile.

Bu benim keyif aldığım türden bir işti, her şeyin nasıl ters gidebileceğini düşünmek cazip geldiğinde zihnimi rahatlatan bir çabaydı.

Greer basamaklardan zıplayarak indi ve dramatik bir i çekişle koltuğa yığıldı. "Bitti," diye nefes aldı, gözleri bariz bir rahatlamayla kapalıydı.

"Saında hâlâ boya var," diye işaret ettim.

At kuyruğunun ucunu çekti. "Ah, biliyorum. Eninde sonunda anlayacağım." Gözleri parlıyor, yanakları kızarıyordu. "Olive ne zaman burada olacak? şimdi mi görmek istersin yoksa o gelene kadar beklemek mi?"

Cevabımı tartıyordum ki bacaklarını uzattı, kanepedeki koltuğundan öne doğru eğilerek ellerini ayak parmaklarına doladı.

"Aman Tanrım, bacaklarım çok ağrıyor," diye inledi.

Gözlerim onun kot şortunun altındaki inanılmaz uzunluktaki çıplak tenine takıldı. "Ben..." Sesim kesildi.

Greer başını kaldırdı. O açıdan, atletinin altını görebiliyordum. Sütyeni beyazdı. Göğsünün altından kesilmişti.

Gz kııptım.

"Ben, ben beklerim," dedim burnumun kenarını sıkarak. "İyi misin?" diye sordu, sesinden gülümsediği belliydi.

"Evet."

Hayatınızda bir şeyin eksikliğine nasıl alıştığınız inanılmazdı.

Josie'den beri, ilgimi çeken bir kadınla sadece birkaç gece geçirmiştim. Ama o kıvılcımlar hep çabuk snerdi.

Hiçbir şey ve hiç kimse bir geceden sonra ilgimi çekmemişti. Ve ben tek gecelik ilişki adamı değildim. Hiç olmadım.

Bağlılık, sadakat ya da güven olmadan seks bana hiçbir zaman çekici gelmemişti. Tekrar birine aşık olmak istiyordum ama kimse beynimin o kısmını aydınlatmamıştı.

Gmleklerin altındaki kıvrımları inceliyor ve ellerimde nasıl hissedeceklerini merak ediyordum.

Beynimin uzun bacakları incelemekten kendimi alamadığım o kısım; belimi nasıl saracaklarını merak ediyorum.

Başını yana çevirip kaslarını germesini, saçlarının ipeksi dklşnn ensesinde gezinmesini izlerken, çalışmamdan habersiz, Greer'in tam olarak bunu başardığını biliyordum.

Işık yerine bir uyarı sireni vardı.

Tehlike. Dikkatli yaklaşın.

Vahşi yaratık yanınıza gelirse ona dokunmayın.

Greer ayağa kalktı, bir başka iniltiyle sırtını hafifçe kamburlaştırarak mutfağa doğru ilerledi, buzdolabından bir içecek alırken kalçaları bilinçsizce sallanıyordu.

Gözlerimi kısıtım.

Çünkü lanet olsun, bu hiç iyi değildi.

Bana açıkça ve defalarca onun tipi olmadığını söylemişti. Ben de ona aynısını söyledim.

Yine de orada oturmuş, sahte karımın arkasından yaklaşıp ellerimi o kısa şortun altına sokarsam ne yapacağımı merak ediyordum.

Farklı bir ses çıkarıp çıkarmayacağını, sırtını farklı bir şekilde eğip eğmeyeceğini merak ettim.

Kapı çalındı ve sert bir hava üfledim. Josie ve Olive'i karşılamak için ayağa kalkmadan önce kucağıma hafifçe bakarak cebir hakkında düşünmek için kısa bir çaba sarf ettim.

Kapı açıldı, Josie'nin gülümseyen yüzü içeri girdi. "İçeri girebilir miyiz?"

Kaşlarım çatıldı. "Tabii ki."

Greer'e dolu bir bakış fırlattı. "Sadece kontrol ediyorum."

Greer boğazını nazikçe temizledi, yanakları pembeye çalan bir renk almıştı. "Güvendesiniz," dedi.

Olive sekerek eve girdi ve onu karşılamak için eğildim, doğruca kollarıma atladığında kalbim eridi. "Hey, tatlı bezelyem," dedim ve saçlarına bir öpücük kondurdum. "Annen ve Micah ile iyi bir hafta geçirdin mi?"

Başını salladı, parıltılar ve küçük kelebeklerle kaplı yeni bir saç bandını işaret etti. "Bak ne aldım," diye fısıldadı.

"Çok güzel," dedim ona.

Olive gülümsedi. Gözleri Greer'a kaydı ve bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için biraz nefesimi tuttum. "Gidip ona göstermek ister misin?" Sessizce sordum.

Olive'in bakışları benimkilerle kilitlendi ve utangaç bir şekilde başını salladı.

Josie ve ben Olive'in ayaklarının ucunda hafif adımlarla mutfağa doğru ilerleyişini sessizce izledik. Greer ifadesini nötr tuttu ve Olive yaklaşıırken içkisini bıraktı. Sonra o da benim yaptığım gibi çömeldi.

Olive birkaç adım ötede durdu, bir ileri bir geri döndükten sonra minik bir gülümsemeyle saç bandına dokundu.

"Bunu senin için annen mi seçti?" Greer ellerini dizlerinin arasına sıkıştırarak sordu. Gözleri sıcak ve sabit bir şekilde kızımın yüzündeydi.

Olive başını salladı.

"Görebilir miyim?" diye sordu.

Olive tekrar başını salladı, birkaç adım daha yaklaştı ve başını öne eğdi.

"Bayıldım," dedi Greer. "Keşke bana da uyacak bir tane yapsalar."

Olive gülümsedi ve utangaç bir şekilde elini uzatıp Greer'in saçlarının ucuna, tam da pembe

Boya uçları lekeledi.

Greer'in gözleri benimkilerle buluştu ve sırttı. "Pembeyi sever misin?" diye sordu Olive'e.

Kızım biraz daha güçlü bir şekilde tekrar başını salladı.

"Bunu duyduğuma çok sevindim," diye devam etti Greer. "Üst kattaki yatak odana o renkten biraz koysam olur mu?" diye sordu sessizce, Olive'in parmaklarının hâlâ kurumuş boyaya sürtündüğü saçlarına hafifçe parmağıyla dokunarak.

Olive'in gözleri büyüdü ve ağzından hızlı bir soluk çıktı. "Evet," diye nefes aldı. "Gidip bakabilir miyim?" "Git bak," dedim ona. "Ama biz seninle gelene kadar kapıyı açma."

Olive saçları arkasında uçuşarak merdivenleri hızla çıktı ve üçümüz gülüştük.

"Görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Josie Greer'e.

"Ben de," diye ekledim.

Josie'nin kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Sen yardım etmedin mi?" Başımı Greer'e doğru eğdim. "Bana izin vermedi." Greer gülümsedi. "Ben biraz inatçıyım."

Merdivenleri çıkarken Josie kolunu Greer'in koluna doladı. "Sanırım onunla evliysen öyle olmalısın," dedi.

Greer bir kahkaha patlattı.

Merdivenlerin başında Olive neredeyse yerinde zıplıyordu, eli kapı kolundaydı ve bizi bekliyordu.

Greer ona, "Devam et," dedi.

Olive derin bir nefes aldı ve kapıyı iterek açtı.

Josie'nin nefesi kesildi, eliyle hemen ağzını kapattı. "Greer," diye sessizce nefes verdi.

Olive yavaşça odaya girdi, gözleri hiç görmediğim kadar genişti, ağzı açık kalmıştı.

Duvarların üçü yumuşak pembe renkteydi ve yatağın arkasındaki duvarı pembe, beyaz ve mercan çiçeklerinden oluşan cesur bir desen kaplıyordu.

Kabarık beyaz nevresimler ve duvardan daha açık tonda, tüylü pastel pembe yastıklar yatağı kaplıyordu. Kepçe şeklinde büyük bir okuma koltuğu, küçük yuvarlak bir masa ve yanında uzun altın bir lamba vardı.

Yatağın karşı duvarında uzun, şık, beyaz bir masa, renkli kalemler, boya kalemleri ve keçeli kalemlerle dolu, özenle düzenlenmiş şeffaf kutular vardı. Ve sanki duvardan dışarı doğru büyümüş gibi, arka bahçeye bakan pencerelere doğru uçan büyük beyaz, dantel kanatlı kelebeklerden oluşan zarif bir kemer vardı. Tüm beyaz kanatların uçuş yolunun tam ortasında Greer'e gösterdiğim resmin kanvas baskısı vardı, bu yüzden tüm narin uçan yaratıklar Olive'in etrafını sarmış gibi görünüyordu.

Gözlerim, hepimizin şaşkın sessizliğinin ardından ellerini ovuşturan Greer'a kaydı.

"Bu inanılmaz," dedim ona, duygusallıktan boğuklaşmış bir sesle.

Sessiz bir rahatlama soluğu aldı ama sonra bakışlarını, her şeyi zorlukla kavıyormuş gibi yavaş bir daire çizen kızıma geri çevirdi.

"Bütün bunları nasıl *yaptın*?" Josie sordu.

Greer memnun bir gülümsemeyle odaya baktı. "Bana iyilik borcu olan bazı harika satıcılar ve bir sürü öncelikli sevkiyat."

"Bu benim mi?" Olive söyledi. Sesi titriyordu ve gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Evet, tatlı bezelye," dedim ona. Göğsüm gergindi, beklenmedik duygu duvarından dolayı ağırlaşmıştı. "Greer bunu senin için yaptı. Bütün hafta bunun üzerinde çalıştı."

Josie kolunu benimkine doladı ve sessiz bir hırıltı çıkardığını duydum.

Greer, Olive'in yanına çömeldi ve ellerinin seğirmesinden elini kızımın sırtına koymak istediğini anlayabiliyordum ama yapmadı.

"Beğendin mi?" diye sordu.

Olive cevap vermedi. Titrek bir nefes verdi, sonra Greer'e döndü ve kollarını onun boynuna dolayarak sıkıca sarıldı. Sonra Greer'in boynuna doğru başını salladı.

"İçimde kelebekler uçtu," dedi.

Greer'in yüzünden bir damla gözyaşı kontrolsüzce süzüldüğünde gözlerim yandı. Kucaklamaya dikkatle karşılık verdi ve kocaman, omuzlarını düşüren bir nefes verdi. "Ben yaptım."

Göğsümdeki boşluğun altından yeni bir tür farkındalık kayıyor, sıcak ve yavaşça açılıyordu. Şehvetten çok daha tehlikeliydi.

Bacaklar, kavisli sırtlar ve kısa şortlar hakkındaki düşüncelerden çok daha patlayıcı. Kendime doğru seçimi yaptığımı hatırlattım.

Ancak bu yeni farkındalıkla, bu yeni düşüncelerle atacağımız yanlış bir adım, inşa ettiğimiz her şeyi yerle bir edecekti.

Bölüm 15

Olive'in yeni odasında bir sorun vardı. Josie gittikten sonra çözmek üç saatimi aldı.

Aşağıda kanepede oturmuş iPad'imde çizim yapıyordum, bir müşteri için bazı renderlarla oynuyordum ki ampul yandı.

Ara sıra merdivenlerden süzülen seslerle -genellikle Beckett'ın alçak, gürleyen sesi, kahkahasının sıcak patlamalarıyla noktalanıyordu.

Ne zaman duysam kalemim yavaşlardı çünkü onu gülerken pek sık göremezdim ve Olive'in ne söylediğini merak ederdim.

O odadaki sorun, kanepede geçirdiğim yalnız üç saat boyunca keşfettiğim gibi, ikisinin de oradan ayrılmak istememesiydi.

Hoş karşılanıp karşılanmamam bu kadar karmaşık görünmemeliydi, ama onlarla oraya gitmemem için tüm nedenleri tekrar tekrar gözden geçirdim.

Teoride, ben onun üvey annesiydim. Babasına ortak olacak biriydim ama Beckett'ın hayatına ona annelik yapmam için davet edilmedim.

Bir annesi vardı, ve söyleyebileceğim kadarıyla gerçekten iyi bir anneydi.

Gerçekte, ben babasının ev arkadaşıydım. Bir şeyler ters giderse bir yedek ve acil durumlar için evde fazladan bir yetişkin.

Bu ev arkadaşı etiketine bürünmek rahatsız ediciydi. Artık onlardan ayrı olduğum için bu etiket hoşuma gitmiyordu.

Olive gittiğinde her şey farklıydı. Evde geçirdiğimiz zamanın sınırlarını korumak daha kolaydı.

Yapabileceğim somut bir şey olduğu için bütün hafta kendimi o odayla meşgul etmişim ama şimdi bittiğine göre evdeki rolüm inanılmaz derecede belirsizdi.

Beckett yine güldü ve ben de elimdeki kalemi bacağımın kenarına vurdum.

Telefonum yanımda çaldı ve Josie'den gelen mesajı görünce gülümsedim.

Josie: Yatak odası için sana tekrar teşekkür etmek istiyorum. Önümüzdeki yıl onu ne kadar seveceğini düşünüp duruyorum ve Beckett bu kadar düşünceli birini bulduğu için çok minnettarım.

Suçluluk duygusu, metnin getirmiş olabileceği tüm mutlu duyguları parçaladı ve zaten zayıf olan ruh halimin kenarlarını parçaladı.

Hissettiklerim çok büyüdüğünde yalnız kalmaktan nefret ederdim. Bu anlar eve gittiğim, ailemin evindeki gürültü ve kaosun kalbimi dengelemesine izin verdiğim ve eksik hissettiğim her şeyi doldurduğum anlardı. Göğsüm daraldı ve ağrıdı ve dikkatlice bir cevap yazdım.

Ben: Rica ederim. Sen gittiğinden beri orada çizim ve boyama yapıyor. Onu oradan asla çıkaramayabiliriz!

Lo! Hiç şaşırmadım. Ama aklıma gelmişken, Beckett'a bu hafta bazı kabuslar gördüğünü söylemeyi unuttum. Sanırım köşeden ayrılışımızla ilgili. Ama bu gece sizinle birlikte yatağa girerse şaşırmayın!

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Merdivenlerin hemen altındaki ana yatak odasına baktım. Düğünden beri kesinlikle uyumadığım yatak odasına.

Josie'ye Beckett'a haber vereceğime dair hızlı bir cevap gönderdikten sonra telefonumu cebime soktum ve merdivenlerden çıktım.

Olive babasıyla mutlu bir şekilde sohbet ediyordu ve ben de onu dinlemek için görüş alanımın dışında bekledim, tamamen rahatladığında, kendisi olmak için tamamen güvende hissettiğinde onu duymak için dayanılmaz bir merak içindeydim.

"On beş küçük kelebek ve altı büyük kelebek var," dedi. "Hepsini saydım. Ve yatağın arkasındaki tüm çiçekler kendi bahçem gibi."

"Lütfen duvarı sulamayın. Korkunç bir karmaşa yaratır."

Kıkırdadı. "Duvarları sulayamazsın, baba."

"Öyle mi?" dedi. "Bahçe işlerinde hiçbir zaman iyi olmadım, tatlım." Olive sessizdi. "Sen de çok iyi resim yapamazsın."

Sıcak ve zengin bir kahkaha attı ve ayak parmaklarım tüylü terliklerimin içinde kıvrıldı. "Futbol topuyla harika oynuyorum, değil mi?"

"Mm-hmm."

Duvara yaslandım, kalemin kâğıt üzerindeki çiziklerini dinledim, tatlı sahneyi hayal ederken gözlerimi kapattım. Ama kafamı köşeden çıkardığım anda, onu yarıda kesecektim.

Bunu bu yüzden yapmıştık.

Her hafta sonu yerine onunla yüzlerce ve yüzlerce gece geçirecek, kaybettiği zamanı telafi etmek için çabalayacaktı.

O küçük tatlı sesiyle, "Çizim konusunda gerçekten iyiyim," dedi.

"Bunu annenden almışsın," diye cevap verdi Beckett. "O her zaman sanatçıydı."

Josie'yle aralarındaki ilişkinin bu kadar sağlıklı olması dayanılmaz derecede çekiciydi. Onun hakkında iyi konuşuyor ve ona saygı duyuyordu. Ve sadece kızının onu duyabildiği anlarda, övgü dolu şeyler söylüyordu.

Benim tipim değil.

Benim tipim değil, diye kendime hatırlattım.

Bazen hatırlamak şok edici derecede zor oluyordu. Onu küçük çocuklar için imza atarken izlemek.

Yardım maçında bayraklarını yırttığımda kocaman göğsünden derin bir kahkaha atarak yere düştü.

Rahatladığında, kendisi gibi rahat hissettiğinde ve her şeyi bu kadar sıkı tutmadığında, ondan başka bir yere bakmak imkansızdı.

Yavaşça ilerleyerek kapı çerçevesinin arkasına baktım. Olive haliya yüzüstü uzanmış, bir dirseğini yere koymuş, kalın bir kitabın üzerindeki büyük bir kâğıt parçasını boyuyordu. Ayaklarını bileklerinden çaprazlamış, kağıda konsantre olmuş bir şekilde ileri geri hareket ediyordu.

Beckett da yere oturmuş, sırtını yatağa dayamış ve uzun bacaklarını Olive'in yanına uzatmıştı.

Beckett, "Greer da iyi çizim yapıyor," diye ekledi. Kendi kâğıdını o kadar yakından izliyordu ki beni henüz fark etmemişti.

Olive'in renkli kalemı yavaşladı ve düşünceli bir şekilde dudaklarını büktü. "Belki de bizimle boyamak istiyordur."

Beckett ona baktı ve yüzünü inceledi. "Bunu ister miydin?" Kız

hemen başını salladı. "Greer'i severim. Güzel gözleri var."

Beckett gülümsedi. "Bence onun da güzel gözleri var."

Yanaklarım sıcacık kızardı ve tam kapıdan geri çekilmek üzereydim ki Olive başını salladı, renkli kalemin farklı bir tonunu seçti. "Hayır. Güzel değil. Gözlerinden onun güzelliğini görebiliyorum."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, sanki büyük bir sevinç nabızı damarlarımdan tam olarak geçemiyordu.

Beckett kalemini yavaşça indirdi ve kızına kuşkuyla baktı. "Yani onun iyi bir insan olduğunu gözlerinden mi anlıyorsun?"

Olive başını salladı. "Ben de Parker'ı bu yüzden seviyorum. Onun da iyi olduğunu görebiliyorum."

Burnumun kenarı uğursuz bir şekilde karıncalandı, gözlerimin arkasına doğru bir yanma hissi bastırdı ve bu boku geri istedim. O gece bana sarıldığı için zaten bir kez ağlamıştım ve bu seriyi canlı tutmaya çalışmıyordum.

Yine de sarıldığıma değdi, çünkü şimdiye kadar yaptığım hiçbir şey onun sıska kollarının boynuma dolanması kadar zor kazanılmış hissettirmemişti.

Ağırlığımı diğer ayağıma kaydardım ve Beckett göz ucuyla hareketi yakaladı. Utanmadan kulak misafiri olmamışım gibi odaya girerek gülümsedim. "İkiniz burada çok çalışmışsınız." Dikkatli bir şekilde yatağının ucuna tüneyerek bacaklarımın

Beckett'ın koluna sürtündü. "Görebilir miyim?"

Olive bana utangaç bir gülümseme verdi ve kâğıdını yaklaştırdı.

"Bunlar dahlias mı?" Kaşlarım alnımda yükselirken sordum çünkü etkilenmiştim.

Başını salladı.

"Bunlar gerçekten çok güzel Olive," dedim ona. "Umarım baban seni resim derslerine göndermeyi planlıyordur çünkü çok yeteneklisin."

Olive söz konusu adama doğru sorgulayan bir bakış fırlattı ve adamın ona nasıl baktığını fark ettiğimde tüm vücudum yumuşadı.

Beckett başıyla onayladı. "Bence bu iyi bir fikir, tatlı bezelyem. Annene soracağım ve bu yaz bunu yapıp yapamayacağımıza bakacağım."

Memnun gülümsemesi biraz gizliydi çünkü hemen bahçesindeki işine geri döndü. "Sana bir numara gösterebilir miyim?" Ona sordum.

Başıyla onayladığında yere doğru ilerledim, bacak bacak üstüne attım ve ince uçlu keçeli kalem kabına uzandım. Beckett'a bakarak çenemi onun kâğıdına doğru eğdim. "Orada fazladan var mı?"

Bacaklarının diğer tarafındaki küçük bir yığından çekerek, çizim yüzeyi olarak kullandığı büyük ciltli resim kitabını bana uzattı.

Olive yaklaştı.

"Yaprakların çok güzel," dedim ona. "Ama sana yaprakları yapmanın gerçekten kolay bir yolunu gösterebilirim." Bahar yeşili keçeli kalemi sap için kâğıt üzerinde gezdirdim ve birkaç hızlı hareketle yaprakları ekledim. "Bunun gibi küçük işaretler yaparsan, gördün mü? Yaprığın şeklini alırsın ve sonra da onları birleştirebilirsin. Diğer şekilde çizmeye çalışmaktan daha kolay."

Bana tekrar baktığında Olive'in yüzündeki ifade saf bir hayranlık ve huşudan başka bir şey değildi.

"Çok iyisin," diye nefes aldı.

Bir kahkaha attım. "İş için çok fazla çizim yapmam gerekiyor," dedim ona, alçak ve komplocu bir sesle. "Genelde yatak odaları, mutfaklar falan yapıyorum ama arada bir ev bittiğinde nasıl görüneceğine dair dış mekan resimleri de çiziyorum." Yavaşça kalemi kapattım ve ona geri verdim. "Çiçekler de dahil. Neden bir denemiyorsun?"

Dilini dişlerinin arasına sıkıştırıp ona gösterdiğim şeyi denerken, yanımdaki iri, sessiz adam izlemek için yavaşça öne doğru kaydı. Omzu omzuma değdi ve vücut sabununun kokusunu hissettim.

Temiz ve berraktı ve gözlerimi kapatıp ona doğru eğilme içgüdüleriyle savaştım.

Olive bana ilk denemesini gösterdiğinde gülümsedim. "Bayıldım."

Dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı, sonra benim duruşumu taklit etmek için doğrulup oturdu. "Bana biraz daha gösterebilir misin?" diye sordu.

Beckett ve ben dolu dolu baktık.

Resmen Olive Coleman'ın güven çemberine girmiştım.

Sakin ol.

Küçük bir baş sallama hareketi yaptım. "Çok isterim."

Rahatlayarak nefes verdi, omuzları düştü.

Kalbimin tam ortasından çatlamasına neden olan o küçük bakıştı çünkü neredeyse otuz yaşında bir şey olarak bile, o omuz çökme rahatlamasını biliyordum. Ve vücudunu bu kadar sıkı tutan gergin beklentiyi hissetmek için çok gençti.

Beckett ona özür dileyen bir gülümseme verdi. "Bu gece olmaz Olive. Yatma vaktimiz yaklaşıyor ama belki yarın?"

Gözleri parladı. "Çok sıkı çalışacağım," diye söz verdi.

Beckett bıyık altından güldü.

Bakışlarını tuttum. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?" Ve başımı koridora doğru eğdim.

Başıyla onayladı. "On dakika daha, sonra pijamalarımızı giyeriz, tamam mı?" dedi Olive'e, kocaman eliyle onun incecik saçlarını karıştırarak.

"Bu kadar mı?" Yüzü çok üzgündü. "On,"

diye tekrarladı. "Yarın çizebilirsin."

İçini çekti, belli ki hoşnutsuzdu ve ben de kahkahamı bastırmayı başardım.

Beckett'ın gözleri benimkilerle buluştuğunda sıcak ve mutluydu. Önce o ayağa kalktı ve bana yardım etmek için elini uzattı. Parmakları parmaklarımın etrafında kıvrılana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmedim ve ayağa kalktım, oksijen ciğerlerimden hızlı, sert bir vınlamayla çekildi.

Çünkü bırakmadan önce parmaklarımı hafifçe sıktı, başparmağı parmaklarımı bırakmadan önce bileğimin iç kısmına bir kez dokundu.

Kasıtlı olup olmadığını anlamak için yüzüne bakmaya cesaret edemedim.

"*Kızımın seni sevmesine yetecek kadar iyi bir insan olduğun için teşekkürler*" gibi dostane küçük bir işaret. Belki de buydu.

Belki de bileklere karşı bir ilgisi vardı.

Dişlerimi sıktım ve düşünceleri uzaklaştırdım. Şiddetle ve acımasızca onları geri ittim. Bu... bir sorun olabilirdi.

Elimi tutmak, genel olarak, başımı döndüren, kalbimi hızlandıran, aşırı düşündüren şeyler hissetmeme neden olmadı. Hayatımın altı ayını geri alamayacağım son erkek arkadaşım elimi hiç tutmamıştı.

Kıçıma dokunmayı severdi.

Ve sonuçta *diğer* kadınların kıçlarına bakma konusunda talihsiz bir eğilimi vardı, ama böyle sıradan bir hareket yoktu.

Yatak odasından çıkarken kendimi başparmağının değdiği yeri ovarken buldum. Kapıyı arkasından kapattı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Aşağıdayken Josie'den bir mesaj aldım." Kaşları çatıldı.

"Londra'ya taşınmasının Olive için bazı kabuslara neden olduğunu düşündüğünü bize daha önce söylemeyi unuttu. Görünüşe göre bu hafta birkaç tane görmüş."

İçini çekti ve odaya bir göz attı. "Bunu daha önce de yapmıştı," dedi. "Başlamadan önce

ilk kez okula gidecekti. Çok korkmuştı. Neredeyse her gece uyanıyordu."

Nefesimi içime çektim ve şişmiş yanaklarımdan dışarı üfledim. "Josie ayrıca Olive'in o kâbuslardan biriyle uyanırsa muhtemelen bizimle yatağa gireceğini söyledi."

Beckett'ın tüm vücudu neredeyse komik bir şekilde hareketsizleşti. Gözleri benimkilere kilitlendi.

Bir süre sonra anlamlı bir şekilde başımı salladım. "Josie'ye benim farklı bir yatak odasında uyuduğumu söylerse açıklaması zor olabilir."

Sert bir yutkunmayla boğazı hareketlendi. "Yani," dedim. "Son durum bu." Beckett'ın çenesi titredi.

Sessizliği beni sinirlendirdi, bu yüzden doğal olarak susamadım. "Bir şey olmaz. Büyük bir yatak." Yanında, eli yumruk şeklinde sıkılmıştı.

Öfkeyle nefes verdim. "Biliyorum, biliyorum, bu ideal değil. Değişimden ve sürprizlerden nefret ediyorsun ve şimdi yatağını uzaktan bile çekici bulmadığın karınla paylaşmak zorundasın."

"Lafı ağzıma tıkma Greer," diye araya girdi. "Ben öyle demedim." Sesi o kadar alçak, sert ve yüklüydü ki ağzım kurudu.

O haklıydı. Sinirle gevezelik ederken, kelimeleri düşünmeden söylemiştim.

"Ne dedin o zaman?" Eşit bir şekilde sordum.

Bana uzun, okunamayan bir bakış attı. "O değil," diye cevap verdi sonunda.

O başka bir şey söyleyemeden, ben başka bir şey söyleyemeden ya da yapamadan, mesela kendimi onun yüzüne fırlatıp ne olduğunu göremeden, Olive yatak odasının kapısını açtı. "Çiçeklerim bitti. Pijama zamanı mı?" diye sordu.

Beckett bakışlarını kaçırdı ve gözlerini benimkilerden ayırdığında, aramızda o kadar sıkı olan şeyin gevşemesiyle sessiz, yavaş bir nefes verdim.

"Evet, tatlı bezelye."

Odasına geri döndü, tınısız mırıltısı ikimizin üzerine çöken ruh halini hafifletiyordu.

Ruh hali.

Geçici delilik, her neyse.

Ama yine de bu yeni gelişme karşısında çok şaşırılmış görünüyordu.

Ve bu bende onu acımasızca kızdırma isteği uyandırdı. "Şimdi de pijamalarımı giymek zorunda mıyım?" Hafifçe sordum.

Gözleri tam olarak tanımlayamadığım bir şeyle çalkalandı.

Beckett yanımdan geçip hafif adımlarla merdivenlerden indi ve ben de bir elimi aniden ağırlıksız kalan karnımın üzerinde gezdirerek giysilerimi alıp onun yatak odasına taşımak için misafir odasına döndüm.

Olive'in yatma zamanı rutini iyi yağlanmış bir makineydi ve ben eşyalarımı üst kattaki ikinci

yatak odasından Beckett'inkine taşırken, onların kolaylıkla yollarını bulmalarını izledim.

Mutfak tezgahında atıştırılmalık bir şeyler vardı. Bir graham krakeri ve küçük bir bardak süt. Krakeri, parçalanana kadar metodik bir şekilde süte batırdı.

Banyosunda bir taburenin üzerinde durarak dişlerini fırçaladı, tavsiye edilen iki dakika boyunca, bana bilgi verildi. Bayan Olive'in çürüğü yok.

Beckett saçlarını taradı ve *bunu* görmek bana neredeyse biyolojik düzeyde bir şeyler yaptı.

Siz hiç kocaman pazuları olan 65 yaşında bir adamın, kızının yatağa girdiğinde saçlarının karışmadığından emin olmak için saçlarını taradığını gördünüz mü?

Tipiniz *ne olursa* olsun, size de bir şeyler yapabilirdi.

Söz konusu şeyleri kontrol edilebilir bir seviyeye indirmek için kendimi ana yatak odasına kapattım, banyoda kozmetik ürünlerimi misafir banyosundan taşıdıktan sonra açmak için boş bir iki çekmece ve gömme dolabın yanımdaki gömlekleri asabileceğim bir bölümünü buldum.

Odası çok temiz ve düzenliydi, hiçbir yerde dağınıklık yoktu ve kıyafetleri bile birbirine karışmıştı - elbise gömlekleri tişörtlerin yanına asılmıştı ve kot pantolonlar atletik pantolonların arasına katlanmıştı.

Elimi yıpranmış Portland Voyagers gömleğimin kolunda gezdirdim ve kendimi durduramadan gömleğimi burnuma kadar çekerek derin bir nefes aldım.

Belki Beckett benim tipim değildi ama bağımlılık yapıcı bir kokusu vardı. Kolum elimden düştükten hemen sonra beni orada buldu.

"Arka garajda yapmam gereken bazı işler var," dedi. "Olive'e ona bir bahçe yatağı yapacağımı söyledim ve hava hala aydınlıkken işe başlamak istiyorum."

Başımı salladım, yanaklarım sıcacıktı çünkü beş saniye önce beni kıyafetlerini koklarken yakalayacaktı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Başını iki yana salladı. "Bu gece sadece biraz ölçüm ve kesim yapıyorum. Yarın ikinci bir ele ihtiyacım olabilir."

O dolapta onunla birlikte dururken kendimi ellerimi sıkarken buldum ve o da bunu fark etti, durmak için ellerimi uzattığımda tek kaşını kaldırdı.

"Yatağın hangi tarafında uyuyorsun?" diye sordum. "Oldukça yorgunum, sanırım erken yatacağım."

Beckett yatağa baktı, bir süre sertçe baktı. "Kapıya en yakın yerde uyumayı seviyorum," dedi.

Uzun bir süre bakışlarımı tuttu ve sonunda başımı salladım. "Tamamdır. Biri içeri girerse benim vücut kalkanım olabilirsin."

"Fikir de bu zaten," diye mırıldandı. "Gerçi seni tanıyorum, muhtemelen ben daha uyanmadan şok tabancanı çıkarmış olursun."

Güldüm ve gözleri çok uzun bir süre ağzıma takıldı.

Boğazını temizledi. "Peki. Sabah görüşürüz o zaman. Umarım horlamıyorumdur."

Gölümsemem yüzümü ele geçirmekle tehdit ediyordu. "Sanırım yarın size haber veririm. Her şeyi olduğu gibi

mümkün olduğunca gerçek, yaptığımız tek şey bu olsa bile."

Beckett yüzüme uzun uzun baktı ve sonra odayı girdiği gibi sessizce terk etti.

Yarı yol kocam - saç fırçalama şampiyonu, korkunç ressam ve gizli oda gözetleme ninja becerileri.

Bir saat sonra, yüzüm yıkanmış, en uygun pijamalarımı -pamuklu şort ve bol bir tişört- giymiş olarak, inanılmaz kokan temiz çarşafların arasına girdim. Yüzümü yastığa bastırdım ve mutlu bir şekilde iç çektim.

"Buna alışabilirim," diye inledim.

Beckett'i düşünerek uykuya daldım ve güneş doğduğunda işlerin nasıl değişebileceğini merak ettim Yukarı.

Bölüm 16

Beckett

Gecenin bir yarısı beni uyandıran herhangi bir şey olabilirdi çünkü kendimi sık sık gökyüzü hala karanlıkken tekrar uykuya dalmaya çalışırken buluyordum.

Kesinleşen ilk gerçek evin sessiz olduğuydu. Olive'in odasından hiç ağlama sesi gelmiyordu.

Yatağın üzerinde bizimle birlikte sürünen küçük bir beden yoktu. Ve bu *düşünce* -bizimle *birlikte*- ikinci gerçeğin ortaya çıkmasına *neden* oldu.

Greer benimle yataktaydı ve sırtıma sıkıca bastırmıştı.

Uykusunda bedenime doğru hareket etmiş, kolunu belime dolamıştı.

Mümkün olduğunca sessizce yatağına girdiğimden beri geçen birkaç saat içinde ne hale geldiğimizi düşünürken nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

Greer yatakta benimle olmasaydı, üzerimde sadece boxer külot olacaktı, ama saygımdan dolayı atletik şortumu giymiştim ve hepsi bu kadardı.

İnce, sıcak bir çapa olan kolu vücudumun ön tarafına kıvrıldı, parmakları uykusunda hafifçe seğirerek karnımın üzerinde gezindi.

Gözlerimi kıstım.

Beni uyandıran buydu.

Dizlerini bacaklarımın arkasına sıkıştırmıştı ve elimde olmadan derin bir nefes alarak göğüslerinin sırtıma yaptığı yumuşak baskıyı kaydettim.

Dokunduğumuz her yer sıcak ve yumuşaktı, Greer'in yumuşak nefes alış verişi o kadar rahatlatıcıydı ki, eğer inanılmaz derecede tahrik olmasaydım, hemen uykuya dalabilirdim.

Burnumun kenarını sıktım ve beşe kadar saydım, bedenimin boyun eğmesini istedim.

Yine de bu alternatiften daha iyiydi; uyandığımda bedenim onunkine sarılmış, elim karnında, göğsüm sırtında kıvrılmıştı ve o uyurken elim teninde geziniyordu.

Bunun yardımcı olmadığını, kafamdaki görüntü sıcak ve parlak bir şekilde o kadar hızlı kükrediğinde hemen fark ettim ki neredeyse bana acı veriyordu.

Greer uykusunda kıpırdandı ve yumuşak, soluk soluğa bir ses çıkardı.

Çenemi sıktım ve onu uyandırmadan kolunun altından yavaşça, adım adım çıkmaya başladım. Karnıma doğru yuvarlanmak bir saat sürmüş gibi geldi ama muhtemelen birkaç dakikaya yakındı ve uyanmamasına rağmen benimle birlikte yuvarlanmadı, eli hala sırtımda duruyordu.

Tekrar seğirdi ve tırnağının kenarı derimin üzerinde nazikçe sıyrıldığında, artan baskıdan kurtulmak için kalçalarımı yatağa bastırdım.

Yüzümün altındaki yastık işkenceli iniltiyi bastırdı ve Greer nefes alıp sırt üstü dönene kadar sadece birkaç dakika geçti, eli daha fazla zarar vermeden vücudumdan kaydı.

Rahatlayarak nefes verdim.

Ve tekrar yuvarlandığında, sırtı bana dönüktü, sonunda rahatlayabildim.

Vücudum kontrol altına alınana kadar çarpım tablosunu ezbere okudum ve tam vücudum uykuya yenik düşmeye başlamıştı ki, Olive'in merdivenlerden inen hızlı ayak seslerini duydum.

Yüzümü ovuşturarak
doğruldu. "Baba?" diye
fısıldadı.

Olive merdivenlerin dibini hiç sevmezdi, karanlık onu hep korkuturdu, bu yüzden son basamağın hemen ötesinde bir gece lambası takılı tutmaya başladık.

Gecenin bir yarısı uyanması normal değildi ama bunu o kadar çok yapmıştık ki merdivenlerden tek başına çıkmayacağını biliyordum.

"Ben kalktım," dedim. Greer kıpırdanıp anlaşılmas bir şeyler mırıldanırken Olive'i alt basamakta köşeden bakmaya çalışırken buldum.

Onu kollarımın arasına aldığımda yüzünü boynuma gömdü, sessizce burnunu çekti ve keskin, ürpertici nefesler aldı.

"Benim için derin nefes al, tamam mı tatlı bezelyem?" Elimi sırtında daireler çizerek yumuşatarak söyledim. "Ben buradayım."

Greer yatağında doğrulmuş, donuk gözlerle bizi izliyordu.

Olive göğsüme sımsıkı yapışmış halde yatak başlığına yaslanıp sırtını okşarken nefes alış verişini giderek yavaşladı ve gerginliği vücudundan sızmaya başladı.

"Kötü rüyan hakkında konuşmak ister misin?" Ona sordum. Bazen anlatırdı, bazen de anlatmazdı.

"Henüz değil." Burnunu çekti.

Greer benim duruşumu taklit ederek yastığını kucağına yerleştirdi ve sırtını yatak başlığına dayayarak sessizce bizi izledi. Bana uykulu bir gülümseme verdi ve bunun görüntüsü kaburgalarımın altında bir yerlerde bir tepkiyi tetikledi.

Elinin tenimde olması daha öncekinden farklıydı. Bu sıcak ve yavaştı, oyalanan ve vücudumda gezinmesi zaman alan bir şeydi.

Kızım yatakta bizimle olsa bile, onunla böyle bir anı paylaşmak garip bir şekilde

Samimi. Bir gece önce boyama yapmaktan farklı bir tür. Ya da yatma zamanı rutinimizi çalışmasından ve akşam yemeğinde bizimle yemek yemesinden.

Birkaç dakika sonra Olive'in nefes alıp vermesi yavaşladı ve vücudu gevşedi. Tekrar uykuya dalmıştı.

Onu hemen yatağa yatırmadım. Onun tatlı kokusunu içime çekmek ve kollarımdaki hafif ağırlığını hatırlamak için bir an ayırdım. Büyüdüğü her yıl, bu anlar giderek daha da kısalıyordu.

Ama hepimizin uykuya ihtiyacı vardı. Başının üstünü öptüm, sonra karanlık odada Greer'in bakışlarıyla karşılaştım. "Fazladan bir yastık getirebilir misin?" Sessizce söyledim.

Başını salladı ve yerdeki yığından bir tane kapmak için yataktan çıktı. Bacakları yine çıplaktı, koyu renkli uyku şortunun etekleri uzun gömleğinin kenarının altında kayboluyordu ve yastığını yana kaydırmak ve bir başkasına yer açmak için dizlerinin üzerine oturduğunda bakışlarımı ayırdım.

Bir kalçamın üzerine dönerek Olive'i uyandırmadan yatağa taşıyabildim ve hemen yan tarafına kıvrılıp yüzünü yastığa gömdü.

Yavaş bir nefes aldım.

"Zavallı şey," diye mırıldandı Greer. Olive'in uyuyan yüzündeki birkaç saç telini nazikçe itti. "Ben de bu yaşlarda kâbuslar görürdüm. Hep annem ve Tim'le birlikte yatağa girmek isterdim."

"Sana izin verdiler mi?"

Başını salladı. "Biz uyuduktan sonra Tim bizi yataklarımıza geri götürdü. Evde altı çocuk varsa -Poppy doğduktan sonra yedi oldu- gecenin bir yarısı korkmuş çocuklara ancak bu kadar yer vardır."

Sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki, ama gözlerim ağırlaşmıştı ve sadece bir dakika sonra Greer, Olive'i sarsmamaya dikkat ederek yatağın kendi tarafına doğru kaydı.

Gözleri karanlıkta benimkileri buldu. "Duyduğum kadarıyla horlama yok," dedi hafifçe. "Battaniyelere mi sarıldım?"

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Hayır."

"Güzel," diye cevap verdi, sesi uykulu ve sessizdi. "İyi geceler, Beckett."

Hemen cevap vermedim. Sadece derin bir uykuya dalarken bedeninin yükselip alçalmasını izledim. Olive ona dönüktü, elleri birbirlerinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Samimiyet, tekrar düşündüm.

Tanıdığım çoğu insan bu fikri seksle karıştırıyordu. Bir bedenın diğeriyle fiziksel olarak serbest bırakılmasıyla. Ve belki de bunun büyük bir kısmı buydu, bu çizgileri aşma isteğı ve arzusu da. Zevkinizi bir başkasınıkiyle birlikte serbest bırakmak.

Ama benim için yakınlık güven demektir.

Greer ve benim yaptığımız şeye mantık merceğı uygulamaya çalıştığımda, her seferinde yetersiz kaldım. Mantıklı değildi.

Ama buna rağmen ona güvendim.

Yapabileceğim en iyi baba olmak, Olive'i büyürken bana gösterilenden çok daha somut bir şekilde sevebileceğimi kanıtlamak için duyduğum karşı konulmaz arzuyu ona emanet ettim.

Daha da ötesi, Olive konusunda ona güvenmiştim.

Onunla tanışmamızın üzerinden çok kısa bir süre geçmişti. O restoranın kapısından içeri gireli bir aydan az olmuştu.

Mantığın bu işte yeri yoktu.

Ama şimdiden, o artık bu evin bir parçası olmadığına evin ne kadar sessiz ve boş görüneceğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Bu düşünce aklımın bir köşesinde dururken, tekrar uyumam uzun zaman aldı. Ama oraya vardığımda çok uyumuş olmalıyım çünkü ertesi sabah gözlerimi açtığımda güneş çoktan doğmuştu ve yatakta daha önce büyük boy yatağın yarısını işgal etmiş olan iki kadın yoktu.

Normalde Olive benimle birlikte içeri girdiğinde, bir ayağım kaburgalarımın altında bir yerde uyanırdım ama bir an için inleyerek uzandım ve elimi yüzüme kapattım.

Olive'in evde olduğu cumartesi günleri genellikle krep, waffle ya da çırpılmış yumurtayla başlardı ve Greer'i kahvaltı hazırlaması için kandırıp kandırmadığını merak ederdim.

Odadan çıkarken üzerimdeki tişörtü çekiştirdim ve altından karnımı kaşıdım. Kısa bir süre durdum.

Mutfakta bir şeyler olmuştu ama ne olduğunu tam olarak söyleyemiyordum.

Kaseler tezgâhın üzerindeydi, krep karışımı köşeden damlıyordu, ada ile lavabo arasındaki zeminin tozlu kısımları tozlanıyordu. Elimi saçlarımda gezdirdim ve sert bir nefes verdim.

Ocağın üzerinde el değmemiş bir tava duruyordu.

Krep yapılmamıştı, bundan emindim.

Arka güverteden bir ses patlaması geldi ve kaynağını bulmak için döndüm.

İkisinin de üzerinde pijamaları vardı ve bir rulo kâğıttan yapılmış, bir metre boyundaki dev bir kâğıt parçasının üzerinde duruyorlardı. Olive'in elinde bir boya fırçası vardı ve yüzünde kırmızı bir leke vardı.

Greer daha iyi değildi. Kolunda biraz sarı vardı, alnına sürmüş olmalıydı.

Sürgüye garip bir endişe ve tatlı, sıcak bir merak karışımıyla yaklaştım.

Olive'in gözleri beni görünce parladı. "Bir bahçe boyuyoruz," dedi ayak parmaklarının üzerinde hafifçe zıplayarak. "Büyük bir bahçe."

"Anlıyorum." Onu kollarımın arasına aldım ve yanağından öptüm. "Mutfakta ne oldu öyle?"

Olive, sadece mahcup bir gülümseme sunan Greer'a baktı.

"Greer yemek yapmakta pek iyi değil," diye fısıldadı Olive, elini kulağıma götürerek. "Ama bu konuda kendini kötü hissetmesini istemiyoruz."

Greer sırtmasını bastırdı. "Biraz fazla su koydum, sonra karışımla telafî ettim, bütün bir şey oldu. Sonra onun yerine resim yapmaya karar verdik." Yaklaştı. "Temizleyeceğim, söz veriyorum."

"Lütfen bana kreplerden sorumlu olmayacağını söyle," dedim. Güldü. "Bunu memnuniyetle sana devredeceğim."

Olive aşağı inmek için kıpırdandı, kağıdın üzerinde zıpladı ve fırçasını temizlemek için bir kaseye daldırdı. "Bana ne öğrettiğini izle," dedi, sonra fırçasını kağıdın üzerinde gezdirdi, sapını tamamladığında yüzünde gururlu bir sırıtış vardı.

"İnanılmaz," dedim ona. Göğsüm sıcacıktı, mutluluktan ve adını tam olarak koyamadığım başka bir şeyden dolayı ağırlaşmıştı.

Greer hafifçe koluma dokundu ve beni tabloda uzaklaştırdı. "Mutfaktaki dağınıklık yüzünden onu biraz strese soktum," dedi sessizce. "Sandığımdaki reçine kâğıdını hatırladığımda, bunun aklıma gelen en iyi dikkat dağıtıcı şey olduğunu düşündüm."

Başımı salladım. "Evet, büyük bir karmaşayı sevmez." Greer yüzümü inceledi. "Tıpkı senin gibi." Gözlerim onunkilerle kilitlendi.

Yutkundu ama bakışlarını çekmedi. "Olive tıpkı senin gibi. Kimse bunu gerçekten söylemedi ama o sessiz. Ciddi. Onunla tanıştığında biraz çekingen olur," diye devam etti, sanki daha önce hiç kimsenin dile getirdiğini duymadığım çiğ, açıkta kalan bir yanımı çekiştirmiyormuş gibi. "Eğer beklemediği bir şey olursa gürültülü ve çılgın ortamlardan hoşlanmaz. Buraya nasıl uyum sağlayacağını düşünmesini kolaylaştırır" dedi. Sonra da gülümsedi. "Yepyeni oda arkadaşlarım olarak bir elmanın iki yarısı gibiyiz, bu yüzden ben buradayken bana yer açabildiğiniz sürece onun da tıpkı sizin gibi olması yardımcı olur."

Sonra kolumu okşadı ve Olive'e doğru yürüdü, beni şaşkın bir sessizlik içinde bıraktı, Greer Wilder'ın hayatımdayken hayatıma -ve kalbime- ne yapacağını merak ediyordum.

Bölüm 17

Coleman'ların evine taşınana kadar çok derin uyurdum.

Kardeşlerim beni uyandırmak için öfkeli bir erkek sürüsünün yatak odama girmesi gerektiği konusunda şaka yaparlardı. Bu teoriyi de birkaç kez test ettiler.

Ancak Beckett Coleman ile aynı yatağı paylaştıktan sonra, çok daha yumuşak, çok daha sessiz ve çok çok daha karmaşık bir şeyle bilincimin açılabileceğini öğrendim.

Yani Beckett'ın eli göğüslerimdeydi.

Çünkü sahte kocamla aynı yatağı paylaşmaya başladıktan sekiz gün sonra, elinin gömleğimin altından göğüs kafesimin üzerine kaydığını ve büyük, sıcak elinin tenimin üzerinde genişçe yayıldığını görerek uyandım.

Şok edici bir hava akımıyla uyandım, farkındalığım sisli ve bulanıktı ve sırtım içgüdüsel olarak kamburlaştı. Kalçalarım birbirine bastırdı ve pozisyonumuzun samimiyetinden dolayı kalbimin ritminin atladığını ve bunun devam etmesini ne kadar çok istediğimi fark ettim.

Normalde, ikimiz de çalışırken sabahları onun varlığına dair en büyük ipucu, orada olduğunu bana bildirmek için bekleyen sıcak ve sert kahve demlikti.

Ama şimdi sıcak olan oydu; avuçları çıplak tenimin üzerinde kayıyor, geniş göğsü sırtıma dayanıyordu. Güçlü olan da oydu çünkü kollarındaki kas ipleri belimi sıkıca sarmıştı.

Hâlâ uyuduğunu biliyordum çünkü hareketleri yavaştı, sanki arkalarında hiçbir düşünce ya da niyet yokmuş gibiydi. Nefesleri ensemdeki saçları karıştırdı, derin, eşit ve güçlüydü.

Kollarımda tüylerim diken diken oldu ve burnumdan sessizce nefes alarak hareketsiz kalmaya, sakın olmaya çalıştım.

Güneş gökyüzünde yeni yeni belirmeye başlamıştı, bu yüzden erken olduğunu biliyordum. Bir kız ne yapmalıydı?

Hayatımda tanıdığım en ateşli adamla aynı yatağı paylaşıyordum, onunla yeminler etmişim ve ellerimi uzak tutmuştum.

Ellerimi uzak tutmazsam ne olur?

Ben bu özel durumun tüm artılarını ve eksilerini süzerken, başparmağı hareket etti.

Sadece başparmağı.

Parmağının kenarında hafif bir nasır vardı ve göğsümün alt kıvrımına dokunduğunda ciğerlerime

hava doldu.

Beckett'in kolu sıkılaştı, kalçaları arka tarafıma doğru yaklaştı.

Dudaklarım dişlerimin arasında yuvarlandı çünkü bir inilti ağzımdan kaçmakla tehdit ediyordu. Sertti.

Ve

büyük.

Ve sert.

Ve tam *orada*.

Gözlerimi kısıtım ve bu durumdan nasıl kurtulacağımı ya da kurtulmak isteyip istemediğimi düşündüm. Seçenekler vardı elbette.

Kıçını biraz geriye doğru kıvrır.

Elini kendi elimle kapattım, onu birkaç santim daha yukarı kaldırdım çünkü büyük bir göğsüm olmayabilirdi ama o koca avucuna tenimin ne kadarını sığdırabileceğini ya da elini şortumun lastiğinin altına sokarsa nasırlı başparmağıyla neler yapabileceğini umutsuzca bilmek istiyordum.

Bunu düşünmek kalçalarımı tekrar birbirine bastırdı, geçen seferkinden biraz daha sert bir şekilde, olmayan yerde rahatlama arıyordum.

Yavaşça dönebilir ve ağzımı onunkine dayayarak onu uyandırırsam ne olacağını görebilirdim. Bunu sadece birkaç bencil an için kafamda canlandırırken vücudum erimeye başladı.

Beni sırtüstü yatırır, sertçe yatağa bastırır, kalçalarımı açarak kalçalarını benimkilerin arasına sokardı.

Tanrım. Giysilerimin üzerinde güzel bir öpüşme seansı yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu ve size şunu söyleyeyim, benim kuşağımın erkekleri bunun değerini yeterince bilmiyorlardı. Doğrudan vaat edilmiş topraklara gidiyorlardı ve bazen, onun size karşı sallanma hissiyle kendinize biraz işkence etmek istiyordunuz.

Çünkü bu bir sözdü.

Ve Beckett'in kıçıma bastırdığı şeye bakılırsa, gerçekten çok büyük sözler verebilirdi.

Orada yattığım sürece tüm vücudum tereyağı gibi eridi ve sonunda onun kucağında rahatladığım anda donup kaldığını hissettim.

Kolu sertleşti.

Kalçaları bir santim geri gitti.

Ve *lanet olsun*, başparmağı hareket etmeyi bıraktı.

Nefes almaya devam ettim çünkü bir hamle bile yapsa dönecektim.

Dönüp ne olduğuna bakacaktım.

Ama Beckett kolunu belimden çekti ve sadece birkaç saniye içinde yavaşça sırt üstü yuvarlanıp nefes verdi.

"Siktir," diye fısıldadı.

Vücudumu hareketsiz tutarken bile zihnim koşuşturuyordu. Bu iyi bir sikiş miydi? Yoksa

kötü bir sikiş miydi?

Çünkü seçenekler arasında geniş bir aralık vardı.

Tek bildiğim, yataktan kalkmak için elinden geleni yaptığı ve odanın içinde mümkün olduğunca sessizce ilerlediği idi.

Beckett'ın ilk farkına varması ile Dodge'dan defolup gitmesi beş dakikadan az sürdü ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ve dinle, ben korkak biri değildim, tamam mı? Ama başparmağını meme uçlarımda gezdirme fikrinden hoşlanıp hoşlanmadığını sormak için onu mutfağa kadar kovalayacak halim yoktu.

Ben yaptım.

O başparmağı uyandığımda bulduğum yere geri götürmek istiyordum. Aslında iki parmağımı da istiyordum.

Belki dili. Ve birkaç dişi.

Odayı onun kafa karıştırıcı varlığından kurtararak sırtüstü döndüm ve bir elimi saçlarımdan arasından geçirdim.

Olive son birkaç gecedir bizimle yatağa girmiyordu.

Bizi uyandıracak, uyku düzenimizi bozacak kimse olmayınca belki de bunun olması kaçınılmazdı.

Gözlerimi kısıtım ve yan tarafıma döndüm.

Mırıldandığı küfür, alçak sesle, kaba ve düzensiz, ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken beynimde yankılandı.

Bir saat kadar daha mırıltılı bir uykuya dalarken, sadece o mırıltılı kelime tekrarlanmaya devam etti.

Uyandığımda mutfak kapısının çarparak kapanma sesiyle uyandım. Başucumdaki saate bir göz attığımda, Beckett'ın Olive'i okula götürmek için çıktığını anladım.

Gerindim ve esnedim, saçlarımla atkuyruğu yaptım ve mutfağa gidip her zamanki gibi sıcak, sert ve beni bekleyen kahveyi buldum.

Büyük boy bir fincana doldururken dumanı tüten sıvıya ters ters baktım. Bu kahvenin suçu değildi.

Kimsenin suçu değildi, gerçekten.

Ancak sorun, tüm bunların ne kadar net olmadığına yatıyordu. Yapmak istediğim şey Adaline'i aramak ve bunu onunla tartışmaktı. Onun tavsiyesini almak.

Bunun çok ama çok gerçek olduğunu düşündüğü için böyle bir seçeneğinin olmadığı açıktı.

Cameron'ı arayıp sormayı düşündüğümde, yüzünde belirecek dehşet ifadesi karşısında neredeyse burnumdan kahve çekecektim.

"Aslında buna değebilir," dedim boş eve.

Bunu kafamdan atmaya çalıştım, duş aldım ve bilgisayar işleri ve birkaç müşterimizle telefon görüşmeleri yapacağım bir gün için hazırlandım. Stajyerle birlikte telefona sarıldık, böylece ona takip etmesi gereken şeylerin bir listesini verebildim ve Cameron'dan Detroit Gölü hakkında gelen

iki hızlı aramadan sonra bir saatimi

Yaklaşan inşaatlar için bazı bütçe tahminlerini güncelledim. Öğle yemeğine geldiğimde, kalan yemekleri ısıttım ve annemi aradım, yemek yiyebilmek için telefonu hoparlörü açık bir şekilde tezgaha koydum.

"Babamın bu sabah palyatif bakım doktoruyla olan randevusu nasıl geçti?"

Mırıldandı. "İyiyim. Bazı ilaçlarını ayarlıyoruz, bakalım bu hafta fark ettiğimiz nefes alma sorununa yardımcı olabilecekler mi?"

Birkaç gün önceki ziyaretim sırasında, nefes alış verişindeki hafif zorlanmayı fark etmiştim.

Tüm bunların en zor kısmı buydu. Önümüzdeki birkaç ayın nasıl geçeceğini tam olarak bilmiyorduk.

Kanserin nasıl yayılabileceği ve ne kadar hızlı hareket edebileceği.

Her şey tehlikeli görünüyordu. Her güzel gün hâlâ biraz istikrarsız bir nitelik taşıyordu, sanki her şey bir anda yerle bir olabilirmiş gibi.

"Bu hafta sonu geleceğim," dedim. "Belki Cumartesi?"

"Beckett'ı ve o tatlı küçük kızı da getir, eğer onlar da gelebilirse," dedi. "Onlarla biraz daha vakit geçirmeyi çok isterim. Baban da isterdi."

Gözlerimi kıstım. "Daha sonra tesislerden eve döndüğünde ona sorarım."

"Bonus bir torun sahibi olmak güzel," dedi sessizce. "Erik ve Lydia çok uzakta yaşıyorlar, o yüzden Isla'yı doğduğundan beri sadece birkaç kez görebildim. Olive'in hâlâ hepimizi tanımaya çalıştığını biliyorum ama... onu burada ağırlamayı düşünmek güzel." Sesini duyunca kalbim ikiye bölündü. "Belki kurabiye falan yapmama yardım edebilir, eğer yapmayı seviyorsa."

Ellerimin topuklarını gözlerime bastırdım ve vücuduma yayılan soğuk, karıncalı bir gerilim dalgasıyla savaştım. Bir şekilde ses tonumu hafif tutmayı başardım. "Fırıncılıktan hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyorum. Seviyorsa da ona yardımcı olamayacağım kesin."

Annem güldü. "Gerçek bu, sevgili kızım. Gerçek bu."

Birkaç dakika daha sohbet ettik ve telefon bağlantısını kestiğimde, annemin masum heyecanından kalan rahatsız edici enerjinin bir kısmını kanalize etmek için egzersiz yapmaya karar verdim.

Seni aptal, diye düşündüm, iç sesim hırçınlaşmıştı.

Cameron'ın beni uyardığı şey buydu ve ben dinlemek istemedim, nedenine odaklandım, getireceği iyiliğe odaklandım. Ve tüm bunlar hala doğruydı, ama konuşmamız gereken bir sonuç vardı. Tartışmamız gereken sınırlar.

Taytımı ve atletimi giyerken saate baktım. Beckett eve dönerken Olive'i okuldan alacağını söylemişti, bu yüzden onunla tüm bu... ekstra şeyler hakkında konuşana kadar biraz zamanım vardı.

Belki onunla sabah hakkında da konuşurum.

Arka bahçede, ısıtılmalı ahırda spor aletlerini kurduğu yere doğru dolaşırken, bunun çeşitli şekillerde gerçekleşebileceğini düşündüm.

Gerindim, o tek *sevişmeyi* nasıl söylediğini düşündüm.

Koşu bandında yavaş bir koşuyla ısındım, sırtımda onun sıcaklığını, bedeninin benimkine kıyasla büyüklüğünü düşündüm.

Evini çevreleyen muhteşem araziye bakabileceğim şekilde açılı şık bir makine olan kürek makinesine geçtim ve vücudum uğuldarken, kanım pompalanırken, sırtımda ve göğsümde ter boncukları oluşurken kendimi onun başparmağını düşünürken buldum.

Daha sert ittim, tenimin pürüzlerini ve düşünmediği zamanlarda bana yaptığı nazik dokunuşu düşündüm.

Hava ciğerlerime girip çıkarken, kalçalarının kıcıma nasıl baskı yaptığını düşündüm.

Gözlerimi kapattım ve kafamın içinde daha ileri gitmeyi reddettim.

Çünkü her gece aynı yatağı paylaştığım bu çok sessiz, çok ciddi adamın bana cehennemi yaşatabileceğine dair bir his vardı içimde.

Gerçekten çok iyi olanından.

Kulaklıklarımın çalan müziği bir çağrı böldüğünde, bacaklarım titreyerek ve ciğerlerim hava almak için çığlık atarak kürek aletinden indim.

"Lo," dedim nefesim daralarak.

"Aman Tanrım, seks mi yapıyordun?" diye sordu kız

kardeşim Adaline. "Olsaydım cevap verir miydin sence?"

Durakladı. "Hayır."

Güldüm. "Takım tesislerinde. Kendimi gergin hissediyordum ve öğle yemeğimi yedikten sonra biraz enerji toplamaya karar verdim."

"Birkaç haftadır evlisin ve hâlâ gün içinde gönüllü olarak spor yapacak kadar enerjin var mı?"

İğrenç bir şekilde mırıldandı. "Sınıfla paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

Antrenmandan dolayı zaten sıcak olan yüzüm kıpkırmızı olmuştu. "Sulu bir şey değil, sakın ol. Olive kabuslar görüyor, bu yüzden geceleri çok fazla... kesinti oluyor," diye dikkatlice cevap verdim.

Sempatik bir ses çıkardı. "Üvey anne hayatı, ha?"

Tanrım, ailem. Belki de o sabah bir toplantı y a p t ı l a r ve durumumun tüm karmaşıklığını yüzüme vurmaya karar verdiler.

"Evet," dedim hafifçe. "O harika bir çocuk. Şikayet etmek zor."

"Evimiz bittiğinde onu Bellevue'ye getirmen gerekecek. Belki kız kıza bir hafta sonu yaparız, Lydia ve bebek de gelir. Programı izin verirse Poppy de gelir."

"İnşaatin bitmesine altı ila sekiz ay falan kalmadı mı?" İçini

çekti. "Evet. Eğer her şey programa uygun giderse."

"Ve bu ne kadar da büyük bir şey." Gülümsedim. "Şimdi ne üzerinde çalışıyorlar?"

Adaline inşaat hikâyelerini anlatmaya başladı, bunları dinlemeyi çok seviyordum çünkü hiçbir şey onun sevdiği adamla güzel ve mutlu bir hayat kurmasını izlemekten daha güzel olamazdı.

Telefonu kapattığımızda antrenmanımı bitirmiştım ve dizüstü bilgisayarımın başına oturmadan önce hızlı bir duş aldım.

Telefonum bir mesajla çaldığında mimarımızdan gelen bazı planları incelemeye dalmıştım.

Beckett: Son dakika olduğunu biliyorum ama Josie onu okuldan alırsa Olive'in birkaç saat kalması senin için sorun olur mu? Çocuklar beni bekarlığa veda partisine zorladılar çünkü Parker'dan öğrenmedikleri sürece kimseye evleneceğimi söylemedim. Ve bunu yapmadan duramam.

Bunun bir takımın ağırlık odasında nasıl sonuçlanabileceğini hayal ederek sııttım. Hayır, şüphe uyandırmak istemiyorsa bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu.

Bu gece onunla takılmayı çok isterim. Ama sen ve Josie için ona birkaç saat bakmamın bir sakıncası var mı? Çünkü sen eve gelene kadar Josie ona bakmak isterse anlarım. Ben daha yeniyim.

Beckett: Sana güveniyorum.

Ben: Tamam, o zaman evet, ben varım. Onu okuldan ben alsam daha mı kolay olur?

Beckett: Henüz onaylananlar listesinde değilsin, ama Josie gitmeden önce bunu halledeceğiz.

Beckett: Josie bir saat içinde orada olacağını söyledi. Çocuklara takılacağımı söyledim ama Olive'i yatırmak için eve gitmem gerekiyordu.

Bu güvenin basitliği, ailemin gün boyunca bana söylediği şeylerin hepsinden daha büyük bir ağırlıktı. Durumumuza benim onlara verdiğim mercekten bakıyorlardı. Neredeyse doğruydı. Net sayılırdı. Ama günün sonunda, eksikti.

Beckett bu işte gerçekten benimle birlikte olan tek kişiydi ve dünyada en çok değer verdiği kişi konusunda bana güveniyor olması...

İşlenmesi gereken çok şey vardı.

O zaman kızlar gecesi olsun. İyi eğlenceler ve dikkatli olun.

Basit bir "*yapacağım*" cevabıyla karşılık verdi ve Josie'nin arabası bir saatten biraz fazla bir süre sonra eve yanaşmadan önce işimin çoğunu halledebildim. Hızlı bir nefes aldım ve geldiklerinde onlara kapıyı açtım.

"Sanat fenomeni," dedim. "Günün nasıl geçti?"

Sırtarak bir dosyayı çevirdi, böylece buruşuk kağıt üzerine yapılmış parlak renkli bir suluboya resmi görebildim.

"Vay canına, bu çok havalı."

Josie gülümsedi. "Bana senin ona öğrettiğin çiçek numarasını anlattı." Sesini alçaltarak eğildi. "Sanırım artık ömür boyu sürececek bir hayranın var."

Yanaklarım sıcacık kızardı. "O da öyle. O harika bir çocuk, Josie."

Josie, Olive'in sırt çantasını yere bırakırken bana baktı. "Onu burada seninle bırakmak istemem büyük bir olay," dedi dikkatle. "Bunu hafife almıyorum. Umarım bunu biliyorsundur."

Başımı salladım. "Evet. Ben de hafife almıyorum."

"Güzel," dedi. "Şimdi, okuldan sonra atıştırmak için eve hangi abur cuburu getirdin?"

Çünkü Beckett'in asla iyi bir Şeyi olmadığını biliyorum."

Güldüm, onu annemin son ziyaretimde benimle birlikte eve gönderdiği kurabiyelere doğru yönlendirdim ve üçümüz adaya oturduk. Josie bana Micah'la ilk çıkmaya baŐladıkları zamanlardan, Olive'in ona ısınmasının ne kadar zor olduğundan bahsetti.

"iek çizmek en iyisi," dedim omuz silkerek. Olive'e minik bir göz kırpıŐı gönderdiğimde, ağzındaki çikolatalı kurabiyeinin etrafında kıkırdadı.

Josie gülümsedi. "Görünüşe göre." Saatine bir göz atarak tabureden kalktı. "Gitmeliyim. Micah birazdan işten dönecek ve ona bu gece dĞnle ilgili bir Şeyler yapacağımıza söz verdim." Olive'i başının üstünden öptü. "Sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Seni seviyorum," dedi Olive.

Sarıldılar ve Josie, Olive'in yanaklarına birkaç hızlı öpücük daha bırakarak küçük kızdıdan birkaç kahkaha daha aldı.

Olive adadan hızla uzaklaştı ve eşyalarını odasına yerleştirmek için merdivenleri zıplayarak ıktı. Josie hüzünlü bir gülümsemeyle onun gidiŐini izledi ve çantasını omzuna attı. "Asla kolaylaŐmıyor,"

dedi. "Her zaman öyle olacağını düşünüyorum."

Durumu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğim hiçbir Şey olmadığını bildiğim o anlardan nefret ediyordum. KiŐiliĐimin *bir Şeyler yapmak*, baŐarabilirsem zor olanı ortadan kaldırmak isteyen tarafına ters düşüyordu.

Bunun yerine ona hüzünlü bir gülümseme ve küçük bir parça gerçek sundum. "Hayal bile edemiyorum."

"Burada mutlu olması çok yardımcı oluyor," dedi Josie. Gitmek için kapıyı açmadan hemen önce döndü. "Oh," dedi. "Bugün onu okuldan aldığımda, sizi ofisteki onaylı teslim alma listesine ekledim. Ben yokken bir Şey olursa diye, onu almanıza izin verildiğinden emin olmak istedim."

"Teşekkür ederim," dedim içimden. "Beckett için bununla ilgilenmen gerçekten çok hoş."

Telefonu çaldığında cevap vermek için ağzını açtı. Yüzünü buruŐturarak ekrana baktı. "Ooh, zamanın nasıl geçtiğini anlamamıŐım. Kurabiyeler ve sohbet için teŐekkrlar."

"Ne zaman istersen."

Karşılığında bana verdiği gülümsemeyle bakılırsa, bunu kastettiğimi biliyordu.

YavaŐ nefes verdim nk *bütün* gün çok fazla Şey yaşadık. Karma bir ailenin roller coaster'ındaki her döngüye girmiŐtik ve yakın zamanda durma belirtisi göstermiyordu.

Ama Şimdi işin eğlenceli kısmıydı.

Olive ile geçireceğim akşam için iPad'i bir kenara bırakmaya karar vererek çantamı karıştırdım ve kâğıt çizim defterimi buldum.

Onu bulduğumda masasında oturuyordu, dili dişlerinin arasındaydı ve kağıdının etrafında bir sürü boya kalemi ve keçeli kalem vardı.

"Pekala, benim küçük Monet'im. Dışarı çıkıp çizmek için biraz iek bulmak

ister misin?" Gözleri parladı. "Gerçekten mi?"

Başımı onun penceresine doğru eğdim. "Yağmur biraz önce durdu ve ahırın arkasındaki ormangülü çalısı şu anda çok güzel. Sanırım gitmeliyiz."

Her şeyi basit tutmaya karar verdik, sadece basit bir kurşun kalem ve biraz kağıt ve ben farkına bile varmadan, ikimiz de evin ötesinde bulduğumuz bir kır çiçeği yaması üzerinde çalışırken midesi gürültülü ve öfkeli bir şekilde guruldadı.

Olive ve ben, sabah yağın yağmurdan dolayı hala biraz nemli olmasına rağmen çimlerde bağdaş kurmuş oturuyorduk ve karnı guruldadığında şok içinde elini karnına götürdü.

"O sen miydin?" Alay ettim. "Parker'ın karnı acıktığında çıkardığı ses kadar gürültülüydü."

Kağıdına baktı, çeşitli çizimlerimi görünce gözleri büyüdü. "Seninki daha iyi," dedi usulca.

"Yıllarca pratik yaptım. Ve şu anda yaptığım gibi çizmeyi öğrenmek için okula gittim," diye hatırlattım ona. "Ve ben senin yaşındayken kesinlikle senin kadar iyi değildim."

İri gözlerindeki hüznün bir kısmı silindi ve pembe taytının arkasındaki çimenleri ve kiri temizleyerek ayağa fırladı.

"Akşam yemeğinde ne yiyelim?" Geri dönerken sordum.

Hemen cevap vermedi. "Babam da bizimle yiyecek mi?"

Omuz silktim. "Emin değilim. Az önce seni yatırmak için döneceğini söyledi." "Belki pizza?" diye sordu bana bakarak. "Hiç yemez ki."

Karın kaslarının durumuna bakılırsa, bu beni şaşırtmadı. Gömleksiz göğsünü tekrar sırtıma yasladığını düşündüğümde boğazımı temizledim.

"Pizza o zaman," dedim.

Pizzayı getiren en yakın restoranı aradık, gelmesini beklerken bir elma ve biraz üzüm paylaştık. Olive televizyon izleyip izleyemeyeceğimizi sordu - en sevdiği programda animasyon bir at vardı ve orta boy bir pizzanın hatırı sayılır bir yarısını bitirirken bir bölüm izledik.

Tek bir parçası vardı.

Yani ... saygıdeğer cilalama gerçekten sadece bana aitti.

Saat yediye yaklaştı ve Olive bana odasında biraz kitap okuyacağını söyledi.

Akşam yemeği dağınıklığımızı toplarken, üvey annelik işinin o kadar da kötü olmadığına karar verdim.

Tezgahlar pırıl pırıl ve tertemiz olduğunda, arkama yaslanıp aile odasını inceledim. Belki burada da biraz resim yapmama izin verirdi. Taş şömineye göz attım. Biraz görsel ilgi katmak için büyük bir şömineye ihtiyacı vardı. Cameron'a büyük taşların üzerine monte edilebilecek bir şey yapıp yapamayacağını sormak için bir not aldım.

Tanımadığım bir araç garaj yoluna girdiğinde kafamda Olive'in eserlerinden bazılarını çerçevelemenin yollarını hayal ediyordum. Beckett'in yolcu koltuğundan indiğini gördüğümde arabada birkaç kişi vardı. Biri ona bir spor çantası fırlattı ve yere düştü. Bir süre çantaya baktı, yavaşça eğilip çantayı aldı ve ben de sırtarak biraz çakırkeyif görüldüğünü fark ettim.

Bir elimle ağzımı kapattım ve merdivenlerin ilk basamağında tökezlediğinde şaşkın bir kahkaha attım.

Arabayı süren her kimse kafasını dışarı çıkarıp Beckett'a bağırdı. Kadrodaki her oyuncuyu tanıımıyordum ama hücum yan hakemlerinden biri olduğundan oldukça emindim.

Beckett durduğum yerde beni göremiyordu ve gözlerimin önünde ayılmaya çalışmasını izledim. Gözlerini kırıştırdı, çok sert bir şekilde. Uzun, yavaş bir nefes verdi ve sonra büyük bir niyetle kapıyı açtı.

Ağırlık odasından ... onu nereye getirdilerse oraya gittiği için, iyi bir antrenmandan sonra hâlâ hafif buruşuk bir görüntüsü vardı. Saçları biraz dağınıktı ve ona bu kadar yakışmaması gerekiyordu.

Muhtemelen bu kadar keyifsiz olduğu pek görülmemiştir.

Kollarımı kavuşturdum ve eve girişini izledim. Gözleri bana dikildi ve ağzı sevimli bir şekilde çarpık bir sırıtışla kıvrıldı.

"Karıcığım," dedi selamlayarak.

Kaşlarım yavaşça kalktı. "Koca." "Olive nerede?" diye sordu.

Üst katı işaret ettim. "Okuyorum. Eğlenceli bir gece geçirdik."

"Güzel." Beckett yutkundu, bakışları vücudumun her yerinde geziniyordu. O bakışı hissettim.

Kaburgalarımın üzerinde bir el gibi.

Göğsümün kıvrımında bir başparmak gibi.

"Ne kadar içtin?" diye sordum.

"Çok değil," diye itiraf etti. "Ama... Ben hiç içki içmem, o yüzden fazla da içmem."

"Ahh." Yanına gittim ve çantasını almak için elimi uzattım. "Onu ben alırım. Midene bir şeyler indirmek istersen buzdolabında biraz pizza var."

Mırıldandı. "Kulağa hoş geliyor. Ben hiç pizza yemem." "Anlayabiliyorum," diye düşündüm.

"Nasıl?" Yerinde biraz sallandı.

Tişörtünün önünü karıştırdım. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Senin gibi midesi olan erkekler asla iyi şeyler yemezler."

Beckett'ın gözleri benimkilere dikilmişti, ayık olmayan bir adam için şaşırtıcı derecede akıllı başındaydı. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

Cevap verirken gözleri yanıyordu. "Çocuklar içeri girip seni doğruca yatağa götürmemi söylediler."

Yanaklarım kızardı ama başka tarafa bakmayı reddettim. "Öyle mi? Umarım kardeşim arabada değildir çünkü kendimi gerçekten garip hissetmek üzereyim."

Güldü, yüzündeki koyu kirli sakalda bir gamze belirdi ve onu görünce karnım sıkıştı.

"Onlara ne söyledin?" Hafifçe sordum. "O yararlı küçük öneriyi yaptıklarında."

Beckett hemen cevap vermedi ama bakışları ağızıma kilitlendi. "Onlara gerçeği söyledim." Keskin bir nefes aldım. "Hangi gerçekmiş bu?"

Cevap verdiğinde hâlâ dudaklarıma bakıyordu. "Bu sabah uyandığımda elim gömleğinin içindeydi ama bir şey yapamadım çünkü gitmem gerektiğini biliyordum. İşte o zaman bana başladığımız işi bitirmemi söylediler."

Ağızım açık kaldı, şok olmuş bir şekilde ciğerlerimden hava fişkırdı.

Gözlerini kısıtırıp kapattı. "Kahretsin, bunu söylememeliydim, her şey boyunca uyudun ve kendimi tam bir pislik gibi hissettim. İşte bu yüzden hiç içmiyorum."

Yutkundum, bir anlık bir kırılganlık yaşadım çünkü bu iş çok ama çok hızlı bir şekilde tersine dönebilirdi.

"Ben yapmadım," diye zorlamayı başardım.

Bakışları benimkilere kaydı. "Ne yapmadın?"

"Her şey boyunca uyumadım." Bir adım daha yaklaştım ve yüzü temkinli bir hal aldı. "Ben... sen yataktan çıktığında uyanıktım."

Beckett sertçe nefes aldı, gözleri kararmıştı.

"Sarhoşum." Başımı salladım.

"Şu anda bu konu hakkında

konuşmamalıyız." "Doğru."

"Uyumuyor muydun?" diye sordu, sesi alçak ve talepkârdı.

Başımı salladım.

Beckett çenesini sıktı. "Neden geri çekilmedin?"

Kalbim aceleyle çarpıyordu ve dürüst cevabı güvenli bir yere tıkıştırmak gerçekten zordu, ama tüm bu 'tipim değilsin' olayını tekrar gözden geçirmek üzereydik ve bunun doğru zaman olduğundan emin değildim.

Çünkü içimde bir his vardı - artık istesem de görmezden gelemeyeceğim bir his - kocam tam da benim tipimdi ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

"Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemediğini sanıyordum," diye nazikçe hatırlattım.

İçini çekti, yüzünü ovuşturdu, aniden çok yorgun görünüyordu ve içeri ilk girdiğinden biraz daha ayıktı. "Biliyorum."

"Belki yarın?"

Olive'in yatak odasından gelen sesler dikkatini başka yöne çekti. "Evet." Yine hafifçe gülümsemeyi başardı. "Ve belki başlangıç için biraz pizza?"

Omzuna vurdum. "Ve büyük bir bardak su."

Bölüm 18

Gençken Julia Roberts'a karşı büyük bir saplantım vardı. Tüm Roberts kataloğu beynimin derinliklerine o kadar işlemiş ki, filmlerinden herhangi birindeki herhangi bir diyalog satırını hatırlayabiliyorum.

Olive'in okulundan bir telefon aldığımda aklıma gelen ilk şey - kesinlikle ilk şey - *Üvey Anne*'deki Julia Roberts oldu.

O kadar soğukkanlı ve akıllı başında bir şekilde araya girdi ve üvey kızının bazı zorbalara haddini bildirmesine yardım etti.

Yolun on dakika aşağısındaki ilkokul ofisine girerken, kesinlikle ben olacağım diye düşündüm. Resepsiyondaki kadın beni gülümseyerek karşıladı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ona neden orada olduğumu söyleyemeden Olive masasının arkasından koşturmaya, bacaklarıma saldırmaya ve duyduğum en küçük, en acınası küçük burun çekmeleri yaymaya başlamıştı bile.

Eğildim ve bana sıkıca sarılırken elimi sırtına sürttüm. "Ne oldu?" diye sordum.

Olive cevap vermedi. Sadece kollarını boynuma doladı. Bütün vücudu titriyordu.

Okul sekreteri masasından kalkıp geldi. Yüzünde anlayışlı bir gülümsemeyle sessizce konuştu. "Oyun alanında küçük bir tartışma yaşadık ve eve gitmek istedi. İlkokul dekanını çağırayım. O size neler olduğu hakkında biraz daha bilgi verebilir."

Olive biraz sakinleştikten sonra, ben dekanla konuşurken masanın arkasında bekleyip bekleyemeyeceğini sordum. Tel çerçeveli gözlükler takmış ciddi görünümlü bir kadın bana olayın bir ilkokul çocuğuyla ilgili olduğunu açıklarken kollarımı kavuşturdu.

"Olive'in arkadaşlarından biri onu kaydırağın altında ağlarken bulmuş. Arkadaşına çocuğun kendisini ittiğini söylemiş, ancak olaya gerçekten tanık olan kimseyi bulamadık."

"Onunla konuştuğunda çocuk ne dedi?" Ben sordum.

Dekan yüzünü buruşturdu. "Hiçbir şey olmadığını söyledi."

"Evet, doğru amına koyayım," diye mırıldandım.

Bana sitem dolu bir bakış attı ama beni düzeltmedi.

"Olive bize pek bir şey anlatmayacak ve biz de onu zorlamayacağız," dedi. "Utangaç bir çocuk olduğunu biliyoruz ve yalan söylemeye eğilimli olmadığını da biliyoruz. Ne yazık ki, herhangi bir tanık olmadan, yapabileceğimiz en iyi şey yapamayacağını bilmesini sağlamak..." Durakladı.

"Oyun parkında küçük kızları itin," diye yardımsever bir şekilde bitirdim.

"Evet." Omuz silkti. "Özür dilerim. Bunlar zor durumlar ve çocuklarımızın kendilerini güvensiz hissetmelerini asla istemeyiz. Beckett ve Josie benimle görüşmek için geri gelmek isterlerse, bir şeyler ayarlamaktan mutluluk duyarım."

Başımı salladım. "Josie bugün dışıdeydi ve sanırım Beckett telefonunun çaldığını duymadı. Ama söylediklerinizi onlara anlatacağım."

Bana kartını uzattı. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler. Normalde onu okulda tutmaya çalışırdık ama Olive'in çevresindeki değişikliklere karşı çok hassas olduğunu biliyoruz."

Gülümsemeyi başardım. "Birinin beni itip kakmasına karşı ben de hassas olurdum."

Verdiğim kısa cevap karşısında savunmaya geçmedi, sadece anlayışla gülümsedi. "Benim bir kızım var. Anlıyorum. Olive'e yarın onu tekrar görmeyi umduğumuzu söyle, tamam mı?"

Resepsiyona yaklaştığımda elimi uzattım. "Gitmeye hazır mısınız?"

Başını salladı, gözleri hâlâ kızarmıştı ve yanakları ağlamaktan lekelenmişti. "Hoşça kal tatlım," dedi sekreter giderken.

Olive ona küçük bir gülümseme verdi.

Otoparktan arabama doğru yürüdüğümüzde oyun alanı hareketliydi ve kapıdan çıkarken garajdan aldığım yükseltici koltuklardan birine bağlandığından emin oldum. Olive camdan dışarı, oyun oynayan çocuklara bakıyor, sırt çantasını yanındaki koltuğa yerleştirirken yüksek sesle kokluyordu.

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" Sessizce sordum.

İlk başta cevap vermedi. Sonra gözlerini kırıştırarak yüzüme baktı ve kalbim göğsümde yavaş ve yumuşak bir şekilde çarpmaya başladı. Sadece birkaç hafta sonra aramızda çok fazla güven vardı.

"Resmimi yırttı," dedi. "Arkadaşıma gösterecektim, beni itti ve resmimi alıp yırttı ve bana çirkin olduğunu söyledi."

"Ah şu küçük piç kurusu," diye nefes aldım. Gözleri yüzünde kocaman oldu.

"Özür dilerim." Yüzümü buruşturdum. Gözlerimi oyun alanına diktim. "Onu orada görüyor musun?"

Koltuğunda döndü ve birkaç dakika baktı, sonra başını salladı. "Kızıl saçlı ve gri gömlekli uzun boylu çocuk."

Pisliğin tekine benziyordu. Boncuk gözler. Sivri burun. Ve Olive'den kolaylıkla dört beş yaş büyüktü. Oyun parkındaki çoğu çocuktan çok daha iriydi ve yanından koşarak geçerken başka bir küçük kıızı devirdiğini gördüğümde gözlerimi kısıtım. O da güldü.

Onu tekmelemek istedim.

"Bir dakikalığına içeride iyi misin?" Ona sordum. Başını salladı.

Kapıyı kapattım ve telefonumu çıkarıp Cameron'ın iletişim bilgilerini buldum. İkinci çalışta cevap verdi.

"Ne oldu?"

"Çocukları tehdit etme konusunda ne hissediyoruz?" "Kötü mü?" diye cevap verdi hemen.

Gözlerimi devirdim. "Yani, bir kabadayı gibi. Olive'in okulundayım ve küçük bir çocuk onu itti ve resmini yırttı. Muhtemelen çekip gitmem ve bir yetişkin gibi davranmam gerekiyor ama bu çocuk büyük ve kaba biri ve kimse görmediği için bu konuda bir şey yapamıyorlar."

Cameron ıslık çaldı.

"Biliyorum," diye homurdandım. "Ve az önce başka bir küçük kızı devirdiğini gördüm. Tam bir *baş belası*."

"Greer." İçini çekti. "Ne yapmak istediğine çoktan karar vermişsin. Şu anda beni bekleyen yüzlerce iş var, o yüzden sakıncası yoksa işimin başına dönmem gerekiyor."

"Yani gidip onu tehdit edebilir miyim? Senin çocuğun olsaydı ne yapardın bir düşün."

"Olive senin çocuğun değil," diye hatırlattı bana sessizce. "Kısa bir süreliğine onun hayatındasın ve evet, olumlu bir etki yaratabilirsin ama onun annesi değilsin."

Pencereden onun küçük yüzüne bakarken gözlerim yandı. Elinin tersiyle burnunun altını yokladı.

Kaburgalarım sıkıştı.

"Öyle olmadığını biliyorum," dedim. Ama ben de hiçbir şey yapamadım. Eğer bir yeğenim ya da kuzenlerimden biri olsaydı, aynı korumacılık ateşini hissederdim.

"Sakin çılgınca bir şey yapma Greer," diye uyardı Cameron. "İşe dönmem gerek."

Telefonu kapattı ve ben oyun alanına bakmaya devam ettim.

Bu duyguyu Olive'den almak için ne kadar ileri gidebileceğim konusunda rahatsız edici bir şey vardı.

Ve harika. Çünkü bunu daha önce hiç hissetmemiştim.

Sadece ailem için, fark ettim. Ve onlar hiç *çaresiz* kalmamışlardı. Bu şekilde değil. Küçük bir kızın, büyük ve korkunç bir çocuk onu gözüne kestirdiğinde hissettiği türden bir çaresizlik değil.

Kapıyı ben açtım. "Hemen döneceğim, tamam mı?" Ona söyledim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Gözleri kocaman ve korkmuştu.

Yüzümü görebilmesi için ona doğru eğildim. "Tam şurada, çitin yanında. Öğretmenlerin bu konuda pek bir şey yapamazlar çünkü olanları görmediler ve uymaları gereken bir sürü kural var. Ki bu iyi bir şey. Öğretmenler düzeni sağlamak için kurallara ihtiyaç duyar, değil mi?" Burnuna dokundum. "Benim yok."

Bana belli belirsiz bir gülümseme verdiğinde ben de ona gülümsedim. Emniyet kemerini çözdü ve arabamın arka camından dışarıyı görebilmek için dizlerinin üzerine çöktü.

Çite yaklaştığımda çocuk kocaman bir sopayı metal kenar boyunca sürüklüyordu. "Hey, çocuk," dedim.

Şöyle bir baktı. "Ne?"

"Sana bir soru sorabilir
miyim?"

"Burası özgür bir ülke bayan, ne isterseniz yapabilirsiniz."
Ne *şeftali* ama. Derin bir nefes aldım.

"Ne kadar doğru bir ifade," diye mırıldandım. "Üvey kızımı iten ve resmini yırtan sen miydin?" Yüzü hafifçe alaycı bir ifadeye büründü. "Ben aptal değilim. Eğer evet dersem, başımı belaya sokabilirsin." Kollarımı kavuşturdum. "Bu da doğru. Bir çivi tabancasının birinin taşaklarına neler yapabileceğini hiç gördün mü?" Gözleri büyüdü, yüzünün rengi soldu. "Sen delisin."

Gülümsedim, çitlere doğru eğildim. Sonra şakağıma dokundum. "Yerinde olsam bunu unutmazdım."

Geriye çekildi. "Öğretmenime söyleyeceğim."

Omuz silktim. "Devam et. Kimse bir şey söylediğimi duymadı. İşler böyle yürüyor, değil mi? Kimse görmezken onu itiyorsun, böylece başın belaya girmiyor."

Yüzü kaşlarını çatarak eğildi.

"Bir gün, karşılık vermeye hazır birine zorbalık yapacaksın ve ben bunu duymak için *sabırsızlanıyorum*."

Nefesini içine çekti ve koşmaya başladı.

Yine de kendimi beğenmiş hissetmedim. *Üvey Anne'deki* Julia Roberts kadar muzaffer de hissetmedim. Çaresiz hissettim.

Arabaya geri döndüğümde Olive merak ve ihtiyat karışımı bir bakışla beni süzüyordu. "Ne yaptın?"

Ona söyledin mi?"

"Endişelenmene gerek yok," dedim ona.

Beckett ve Josie durumdan haberdar olduktan sonra muhtemelen başım belaya girecekti.

Onu artık yeterince iyi tanıyorum, pragmatik ve akıllı başında biri olurdu. Her şeye sakın bir şekilde yaklaşırdı.

Kemerimi bağlarken, ne kadar da zıt olduğuma dair histerik bir kahkaha koptu.

"Sanırım bu yüzden babanla başım derde girebilir," dedim ona.

Dikiz aynasından bakışlarımla buluştu. "Seni savunacağım, Greer."

Lanet olsun.

Boğazım sıkıştı ve ağrımaya başladı. "Teşekkürler, Olive." Okuldan ayrılmadan önce Josie ve Beckett'a onu okuldan aldığıma ve olanları daha sonra anlatabileceğime dair bir mesaj gönderdim, sonra saatime baktım. "Babanız eve gelene kadar birkaç saatimiz var. Sanat malzemeleri satan dükkâna uğrayıp yeni bir şeyler almak ister misin?"

"Yeni kalemler alabilir miyiz?" diye sordu, gözleri parlıyordu ve gözyaşları çoktan gitmişti.

Onu böyle bir ruh halinde tutmaya devam etseydi muhtemelen tereddüt etmeden binlercesini bıraktırdım, ama bunu ona söylememeye karar verdim. "Tamamdır hanımefendi. Hadi gidip biraz hasar verelim."

Anlaşıldığı üzere, hasar çoktan verilmişti. Yaklaşık iki saat sonra, sanat malzemeleri dükkanından aldığımız iki büyük çanta ve hemen yan tarafta bulduğumuz yerden aldığımız dondurma ile karnımızı doyurarak evin önüne geldik.

Bana olan yeni güvenine rağmen, Olive ayak işlerini yapmak için sessiz bir arkadaştı, ama kız başkasının parasını nasıl harcayacağını çok iyi biliyordu.

Tek gereken birkaç iri gözlü bakıştı ve pahalı keçeli kalemler, spiral ciltli güzel çizim defterleri ve kendim için gözüme kestirdiğim yeni kalemlerle birlikte sihirli bir şekilde sepetimizde yerini aldı.

Kendimi iyi hissettim.

Üvey anne olayımı çok iyi becerdiğimi hissediyordum.

Ta ki arabamı park edip ön verandada bizi bekleyen Beckett'ı görene kadar. Arabamın ön camından, gözleri ağır ve yüklü bir şekilde benimkilere takıldı. Midem rahatsız edici bir şekilde çalkalandı ve sanki biri tüm gücüyle göğsüme bastırıyormuş gibi hissettim.

"Ben çantaları getireyim, tamam mı?" Olive'e söyledim. "Sen git babana merhaba de. Eminim gününün nasıl geçtiğini öğrenmek istiyordur."

Bana hızlı ve gergin bir bakış attı. "Ona çocuktan bahsetmek zorunda mıyım?"

Durakladım. "Bence yapmalısın, evet. Birinin sana zarar verdiğini bilmek isteyecektir." Olive içini çekti ama başını hafifçe salladı.

O arabadan atladı, ben de bilerek acele etmedim. Dondurma kâselerini temizleyip garajın yanındaki çöp kutusuna götürürken Beckett ve Olive'e baktım. Beckett verandada otururken Olive onun bacaklarının arasında durmuş, ellerini Beckett'ın sırtına doladığı kollarına dayamıştı. Onu dikkatle dinliyor, arada bir araya giriyor ama benim duyamayacağım kadar alçak sesle konuşuyordu. Birkaç dakika sonra kollarını Olive'e dolayarak sıkıca sarıldı.

Önce yüzüne, sonra Zeytin'e dikkat kesilmem, boyumdan büyük bir işe kalkıştığımın ilk işaretiydi. Çünkü kollarındaki kasların esneme şekli, uzak bir üçüncü olarak neredeyse hiç kaydedilmedi.

Yüzü acı ve hayal kırıklığıyla eğilmişti ve Beckett'ın da benimle aynı çaresizliği hissettiğini biliyordum. Muhtemelen daha da kötüydü çünkü o aslında onun çocuğuydu.

Elimde resim çantaları, arkama yaslandım ve başparmağıyla Olive'in çenesini dürttü, sonra da eve girmesini işaret etti. Zeytin omzunun üzerinden bana küçük bir gülümseme attı ama babasının dediğini yaptı.

Odağını tekrar bana çevirdiğinde, sertçe yutkundum. Oh, evet.

Başım beladaydı.

"Sanırım ben ayrıldıktan sonra ofise gitti, ha?" Zayıfça sordum.

Beckett'ın gözleri hiç dalgalanmadı. "Siz eve gelmeden on beş dakika önce, okul dağıldıktan hemen sonra dekan beni aradı. Ailesi çok öfkeli."

Her türlü savunma düşüncesini geri yutarak, yüzümü sabit tutmak için mücadele ettim.

"Küçük bir çocuğu mu tehdit ettin?" diye sordu, sesi alçak ve inanmazdı.

Başımı öne arkaya eğdim. "Teknik olarak değil, sadece ona doğru koşullarda bir tehdit olarak yanlış anlaşılabilir varsayımsal bir soru sordum." Ama sesim kısıldı çünkü *tamam*, şimdi onun önünde dururken kulağa çok daha kötü geliyordu.

Beckett'in çenesi sıkıştı. "Bana ne olduğunu anlat."

Hâlâ verandanın en üst basamağında oturuyordu ve ben de elimde çantalarla onun önünde beceriksizce durduğum için kendimi biraz İspanyol Engizisyonu'nun önündeymişim gibi hissediyordum. Tek eksiğim, bu şeyi gerçekten eve göndermek için yüzüme doğrultulmuş dev bir spot ışığıydı.

"Size katılabilir miyim?" diye sordum.

İçini çekti, yer açmak için yana kaydı. Çantaları verandaya bıraktım ve Beckett'in yanına oturdum. Vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakındı ama dokunmayacağımız kadar da uzaktaydı.

Çok sembolik geldi ve bunu çok derinlemesine okumamaya çalıştım.

Ona ofiste olan her şeyi, dekanla yaptığım konuşmayı ve ayrılırken oyun alanında gördüklerimi anlattım.

Sessizce dinledi.

"Diğer küçük kızı devirdiğini gördüm ve Olive'in yüzünü gördüm ve ben sadece... *dayanamadım*." Ona doğru baktım. "Arka koltuğumda ağlıyordu, çok üzgün görünüyordu ve oraya gittiğimde bana sıkıca sarıldı. Dekan o küçük serserinin ne yaptığını biliyordu ve bu konuda hiçbir şey yapamazdı, bunu anlıyorum, tamam mı? Anlıyorum. Okulun eli kolu bağlı. Ama ağabeylerim bana, Adaline'e ya da Poppy'ye sataşan bir kabadayıyla uğraştıkları ve sonuçlarını umursamadıkları için birden fazla kez başlarını belaya soktular."

"Ama *sen*" diye araya girdi, "bir yetişkinsin. Başka bir çocuk değilsin." Gözleri benimkilere dikilmişti. "Korktuğunu söylediğini duymak beni öldürmüyor mu sanıyorsun? Kimsenin onu ağlarken görmesini istemediği için kaydırağın altına saklandığını söylemesi? Elbette o çocuğun yüzüne vurmak istiyorum ama *yapamam*."

Konuşurken elleri sıkı ve gergindi ve tüm vücudunu kaskatı tuttuğunu hissettim. Tüm bu öfkenin, tüm bu çaresiz hayal kırıklığının gidecek hiçbir yeri yoktu.

"Sen onun ebeveyni değilsin," diye ekledi sessizce. "Tüm bunlar nasıl hissettirirse hissettirsin, her gün hangi rolü oynarsak oynayalım, sen onun üvey annesi değilsin Greer ve bu senin sorumluluğun değil."

Gözlerim acıdı ve utanç kollarımın ve ellerimin her yerine buz gibi battı. Nefesim ciğerlerimde düğümlendi, temiz, kolay ya da pürüzsüz çıkamadı.

Öfke ya da savunmaya geçme değildi; aşağılanmaydı.

Ama bunun altında, itiraf etmek istemediği bir gerçeği deşmekten kendimi

alamadım. "Bu benden oynamamı istediğin bir rol," dedim, sessiz ama kararlı bir

şekilde.

Beckett bir nefes verdi ve bakışlarımla tam olarak buluşmak için hafifçe bana doğru döndü.

Gözleri sıcaktı ve yüzü sertti ama tartışmadı.

Devam ettim. "Ve bu, Josie'yle birlikte kendi özgür iradenizle bana verdiğiniz bir sorumluluk,

birden fazla kez. Sen bekârlığa veda partini verdiğinde ve o kendi isteğiyle okulu arayıp beni öğrenci listesine eklettiğinde." Acil, inkar edilemez bir duygu düğümü boğazıma tırmanıyordu ve onu acımasızca aşağı ittim. "İki gün önce, bırakın onu okuldan çıkarmayı ve güvенеbileceği ilk yetişkin olduğum bir konumda olmayı, onu alamazdım bile. Ama o yaptı."

Beckett'ın gözlerindeki sıcaklık her kelimeyle birlikte biraz daha değişti. Ne azaldı, ne de kayboldu. Değişti. Ve bunun ne anlama geldiğinden emin değildim.

"Bana *güveniyor*, ki bunu hafife almıyorum. Senin de güvenmediğini biliyorum."

İnledi, elleriyle yüzünü kapattı, böylece bu küçük mücevheri işlerken yüz ifadesini göremedim.

"Onun benim kızım olmadığını biliyorum." Bu sözler boğazımı düğümledi. "Ve daha önce hiç okul politikalarıyla uğraşmak zorunda kalmadım, bu yüzden seni anlıyorum. Söylediğim şeyi söylememeliydim. Josie'den özür dileyeceğim. O küçük bok kafalının ailesini seve seve arar ve çizgiyi aştığım için özür dilerim ama onu ailemdeki herhangi birini koruduğum gibi koruduğum için özür dileyemem." Duraksadım, sesim son kelimeye çatlamakla tehdit ediyordu. "*Bir şeyler* yapmalıyım," diye fısıldadım.

Beckett avuçlarının topuklarını gözlerine bastırıyordu ve bunun durumu daha da mı kötüleştirdiğini yoksa görünmez bir ilerleme mi kaydettiğini anlamaya çalıştım.

Ön kollarındaki gergin kaslar esnedi ve bu artık fark ettiğim üçüncü şey değildi. Dirseklerini kalçalarının üst kısmına dayamış ve elleriyle yüzünü kapatmış halde, çelişkili bir adamın resmiydi.

Kafasından geçen düşünceleri ancak hayal edebilirdim. Aralarından seçim yapabileceğim o kadar çok şey vardı ki, ama hepsi hemen hemen tek bir tema etrafında dönüyordu.

Bu kadınla evlenerek ne halt ettim ben?

Beynimde acil bir şey dolaşıyordu çünkü dün gece eve geldiğinde çok farklı hissetmişim; tatlı, flörtöz ve yeni bir tür rahatlık. Bu tatlı değildi. Ya da flörtöz. Ve kesinlikle rahat da değildi.

"Lütfen o benim gözetimimdeyken benden hiçbir şey yapmamamı istemeyin," diye devam ettim. "Babası olarak senin görevinin bir kısmının ona kendi savaşını nasıl vereceğini öğretmek olduğunu biliyorum. Benim ailem de böyle yaptı. Ama onu böyle görürsem hiçbir şey yapmamam."

Beckett ellerini saçlarının arasından geçirdi ve yere baktı. Sonra verandayı itti ve birkaç adım ilerledi.

Tanrım, bana bakamıyordu bile. Bu gerçekten çok kötüydü.

Sonunda Beckett ellerini indirdi ve derin bir nefes aldı. Ama hâlâ yüzüme bakmıyordu. "Bunu yaptığım için özür dilerim," diye fısıldadım. "Ve umarım beni affedebilirsin."

Hafifçe dönerek bir elini kaldırdı. "Kızgın değilim." Sesi boğuktu, sanki söylediğine inanamıyormuş gibi kelimelerin etrafında kıvrılıyordu.

Göz kırptım.

"Kızmamak iyi bir başlangıç," diye söze girdim. "Yani, isteseydin kızmaya hakkın olurdu. Bir çocuğa, birinin taşaklarına çivi tabancasıyla vurduğunda ne olduğunu bilip bilmediğini sordum."

"Ne dedin?" Beckett'ın sesi alçak bir sestti, omurgamdan aşağıya kadar hissettiğim bir şeydi.

Yüzümü buruşturdum. "En iyi anım değildi, biliyorum. Sadece çok... *kızgındım*. Ve üzgün olman gerçekten sorun değil. Haddimi aştım."

Çenesindeki kaslar esnedi.

"Kızgın değilim," dedi tekrar. Gözleri alev alev yanıyordu. "Şu anda seni öpmemek için kendimi zor tutuyorum."

Bölüm 19

Beckett

Kelimeler bir nükleer bomba zarafetiyle patlayarak aramıza düştü. Ve ilk kez -sonunda -Darbeyi indiren bendim.

Her zaman oydu - hayatımıza giren, konuşmadan, harekete geçmeden ya da ilerlemeden önce düşünmeyen, baş döndürücü fırtına.

Ama ilk kez gerçek, onu durdurmak için tek bir girişimde bulunmadan içimden fışkırdı. Çünkü o sözleri söylemeseydim, onu kolayca yakalayacak, yüzünü iki elimin arasına alacak ve ağzımı onunkinin üzerine bastıracaktım.

Bir kereliğine, o bendim.

Ben uzaklaştıktan sonra basamakta duran Greer ise düşecekmiş gibi görünüyordu. "Sen..." Başını iki yana salladı. "Sen ne?"

Kanım hızlı ve öfkeli bir şekilde akıyordu, kulaklarıma hücum etmesinden dolayı zorlukla düşünebiliyordum. Damarlarımda hızla ilerlerken onun adını haykırıyordu.

Bir adım daha yaklaştım. "Beni duydun," dedim, dişlerimi sıkarak konuşmak için elimden geleni yaptım.

O gergin kilit, tasmaların en çürük olanı. Beni geride tutan tek şey.

Göğsü kabardı, gözleri genişledi ve şok edici bir şekilde savunmasız kaldı. "Gerçekten mi?" diye fısıldadı. "Beni hemen şimdi öpmek mi istiyorsun?"

Bundan daha fazlası.

Bundan çok daha fazlası.

Ellerim yanımda yumruk haline geldi ve o da bunu fark etti, iri kahverengi gözleri bu hareketi hemen yakaladı. Ağzı açık kaldı, nazik bir şaşkınlık ifadesi.

Sonra bakışları tekrar benimkileri aradı. "Beckett," dedi, sesinde hafif bir yalvarış vardı.

Dün gece bana anlattıklarından, ikimiz de uyandığımızda ellerim vücudundayken uyanık olduğunu öğrendiğimden, kurduğumuz her türlü sınırı aşabileceğimi çok iyi biliyordum. Açgözlü ellerimle onu kendime yaklaştırabilir, göğsümde sıcak bir şekilde kükrerken bu duyguyla bencil olabilirdim.

Gözlerimi kapattım.

Bana öylece izin vermezdi. Yumuşak, uysal bir izin olmayacaktı. Ilık ılık izin yok. Benimle

orada buluşacak, balıklama atlayacaktı.

Alevlerin üzerine ıra atar, dolu bir benzin bidonunu devirir ve ne kadar zarar verdiğini görürdü.

Birbirimize yapabileceklerimiz.

Karşılıklı dururken nabzımın her şiddetli atışında bunu anlıyordum.

Kafamda her şey çok bulanıktı. Yatağa girdiğimden beri, o zaten orada, yumuşak, sıcak ve tatlı bir uykudayken, çizgiler aslı olmayan bir şeye dönüşmüştü. Ve ben netlik olmadan, ne olacağını bilmeden ve bu yolda istikrarlı hissetmeden iyi yapamadım.

Bu yüzden bir adım geri çekildim ve derin, temiz bir nefes aldım.

"Greer," dedim bir elimi alnıma sürterek. "Yapmam gereken... Olive'i Josie'ye götürmek zorundayım." Omuzları çöktü. "Şimdi mi?"

Başımı salladım.

Hayal kırıklığı gözlerini doldurdu. Bunu saklamak mümkün değildi.

Onu ne kadar çok istediğimi azaltıcı bir etkisi olmalıydı. Ama öyle olmadı. Arzu hâlâ oradaydı, yüzeyin altında cızırdıyordu ve bir kenara itildiği için öfkeliydi. Hâlâ kendi bedenimin içinde olmasına rağmen, gücü nefesimi ciğerlerimden söküp atma yeteneğine sahipti.

Tam da bu andan önce, başka bir kadına karşı hissettiğim her şey o kadar ılıktı ki, aramızdaki o son birkaç metreyi geçip dilimi onunkine doğru kaydırmak, bedenlerimizin birbirlerine nasıl sımsıkı sarıldığını test etmek istememe neden olan şeyin yarısı kadar güçlüydü.

Belki de böyle olacağını tahmin etmediğim için, bu kadar güçlü olması beni şaşırtmıştı.

Belki de sevme biçiminde çok korkusuz olduğu ve bunu düşünmeden yaptığı için. Tüm dünyada benim için en önemli olan kişi için doğal bir koruyuculuk. Sırf Olive üzgün diye benim öfkemi, Josie'ninkini, okulla başını belaya sokma riskini göze alması, ona karşı koruyabildiğim gardımı düşüren bir koçbaşı gibiydi.

İşte o şaşkınlık içinde kendime ihtiyatlı bir dayanak buldum.

Çünkü böyle bir şeyi yapmanın doğru yolu bu olamazdı, herhangi bir ilişki için sağlıklı bir temel olamazdı. Zaten sallantılı bir zemindeydik; hayatımızdaki insanlara, başladığımız şeyin temel taşı olarak güveniyorduk.

Bir adım geri çekildim ve derin bir nefes verdim.

Yüzü düzeldi, hayal kırıklığı gizlendi ama yanaklarındaki renk hâlâ yüksekti.

"Josie onu bir gün erken getirip getiremeyeceğimi sordu," dedim ona. Sesimdeki o düzensiz tonu kaybetmiş, aramıza biraz mesafe koyabildiğim için artık daha durgundu. "Sanırım iyi olduğunu kendi gözleriyle görmesi gerekiyor."

Greer başıyla onayladı. "Ben de geleyim mi? Josie'den de özür dilemek istiyorum."

Bakışlarını tuttum ama başımı salladım. "Sorun değil. Ben arabayla gelirken onu aramak istersen, sorun değil. Uzun süre kalmayı planlamıyorum."

Avluda bir rüzgâr çıktı ve birkaç tutam siyah saç yüzüne doğru uçtu. Onları kulağının arkasına sıkıştırdı ve bana dikkatle baktı.

Onu suçlamadım.

Her yerdeydim ve bu bana göre değildi.

Tedirgin ediciydi, tam olarak güvenemediğim bir şeydi.

Greer bunu yüzümden okumuş olmalı, gözlerimde ne kadar çelişkili olduğumu ele veren bir şey görmüş olmalı. Çünkü başıyla hafif bir onay işareti yaptı.

"Eşyalarımızı getireyim ve Olive'e veda edeyim," dedi. "Josie'nin düğünü bitene kadar bize dönmeyecek, değil mi?"

Sadece ikimizin olduğu sağlam bir hafta. Kesinti yok.

Ama yatağымda kalması için de bir neden yoktu. Başımı sallarken göğsüm sıkıştı.

"Gidip ona veda edeyim o zaman." Dudakları çarpık bir sırıtışa dönüştü. Sanat çantalarını göstererek, "Şimdi toplayacak daha çok şeyi var," dedi.

Greer'in eve girmesini kaburgalarımın altında büyüyen bir boşlukla, midemin çukurunda huzursuz bir kemirme hissiyle izledim.

Olive'i bırakmak sadece on dakika kadar sürdü, çünkü Josie ve Micah ön bahçede bekliyorlardı ve evlerinin içindeki bazı kutuları garaj yolunda duran taşıma aracına taşıyorlardı.

Ben Olive'i eve götürürken Greer Josie'yi aramıştı ve Micah onun söylediklerini duyunca güldü. Josie ona azarlayıcı bir bakış attı ama o bile gülümsemeye karşı koyuyordu. "Komik değil," dedi. "Biraz komik," diye cevap verdi Micah.

"Dekanın başka bir şey yapmamızı isteyip istemediğine bakacağım," dedi Josie. "Greer'e kızgın olmadığımı söyledim ama eve döndüğünde bunu ona hatırlat. Dünyada kızımızı gerçekten koruyan biriyle evlenmenden daha kötü şeyler de var."

Kafamın içinde çok fazla şey dönüp duruyordu. Birinin Olive'i incitmeye cüret ettiği fikrine duyduğum öfke. Bu konuda hiçbir şey yapamamanın çaresizliği. Greer'e olan ilgimin zamanlamasının çılgınca uygunsuzluğu. Ve şimdi, Josie'nin mutlak güveni. Bu, sanki boğazıma bir çapa atmış gibi midemde ani bir batma etkisi yarattı.

Tüm bunlar beni bitkin düşürdü. İliklerime kadar yoruldum.

Olive'e bir kez daha sarıldım, onu sevdiğimi söyledim ve Josie ile Micah'ya düğün öncesinde yardıma ihtiyaçları olursa aramalarını hatırlattım.

Eve dönerken, önümüzdeki birkaç gün boyunca Greer'le baş başa kalacağımızı bilerek, buraya nasıl geldiğimizi anlamaya çalıştım.

Nasıl ilerlemem gerektiğini. Ve konuşacak kimsem yoktu. Karım dışında. O da karım değildi.

Ve erkek kardeşi, fark ettim. Kırmızı ışıktaki durduğumda telefonumu cebimden çıkardım ve onun numarasını kaydedip kaydetmediğimi görmek için rehberimde gezindim. Bulduğumda derin bir iç çektim.

Cameron Wilder.

"İşte hiçbir şey olmuyor," diye mırıldandım.

İkinci zil sesinde telefonu açtı. "Ben Cameron." "Cameron, ben Beckett."

Diğer tarafta sessizdi.

"Beckett Coleman," dedim. "Ben Greer'in..."

Tamamen sahte olmayan bir etiket denememe gerek kalmadan sözümü kesti. "Kim olduğunu biliyorum Beckett." Gülümsediği belliydi. "Her şey yolunda mı? Yeni kayınbiraderimden bir telefon beklemiyordum," dedi hafifçe.

Sert bir nefes verdim. "Kız kardeşinle ne yapacağımdan emin değilim ve bu konuda konuşacak kimsem yok."

Cevap verdiğinde sessiz olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bambaşka bir sessizlik vardı. "Bu telefona cevap verdiğime pişman olacağım, değil mi?" dedi.

"Büyük ihtimalle."

İç çekti. "Ne oldu? Çünkü daha önce bir çocuğu tehdit ettiğine dair garip bir telefon aldım." Sözünü kestim. "Sana bundan bahsetti mi?"

"Greer çılgınca bir şey yapmak üzereyken bunu birine söylüyor çünkü bu ona izin verilmiş gibi hissettiriyor ama aslında sadece birinin bilmesini istiyor ki kendini daha iyi hissedebilsin."

Burnumun kenarını çimdikledim. "Kulağa doğru gibi geliyor." "Başı belaya mı girdi?"

"Benimle ve Olive'in annesiyle değil," dedim ona. "Peki... o zaman sorun ne?"

Yüzünü göremediğim için çok mutluydum. "Bu çılgın planı kabul ettiğimiz gün kız kardeşine onun benim tipim olmadığını söyledim. Azıcık bile değil."

Sanki Cameron bir şey içerken boğulmuş gibiydi. "Sen yapmadın."

"Bir fark yaratacaksa bana geri söyledi." Sinyalimi yaktım. "Ve sanırım... belki de düşündüğümden daha çok benim tipimdir. Ama her şeye sevdiğimiz insanlara yalan söylemek üzerine başladık çünkü kafamızda haklı olduğumuzu hissettik."

Sessiz bir mırıldanma sesi çıkardı.

Konuşmaya devam ettim. "Bunların hiçbiri bir ilişkiye başlamak için doğru yol gibi gelmiyor. Kafa karıştırıcı geliyor. Ve sanki yapmak istediğimiz şeyi yapmamıza izin verirse başarısızlıktan başka bir şey elde edemeyecekmişiz gibi."

"Kız kardeşimle seks yapman hakkında konuşmayacağım," diye araya girdi. "Benim kişisel sınırlarım var ve bu da onlardan biri."

Bir kahkaha attım. "Bu adil."

"Ne kadar yardımcı olabileceğimi bilmiyorum Beckett." İç çekti. "Tüm kız kardeşlerimi seviyorum. Onlar beni

ama her biri için yeri göğü inletirdim. Bununla birlikte, Greer'in ne kadar düşüncesiz olabileceğini biliyorum. Ve bir şey istediğinde ne kadar inatçı olduğunu da. Ben de bir ilişki uzmanı değilim. Ama bir ilişkiye sallantılı bir zeminde başladığınızı hissediyorsanız, *diğer* tüm komplikasyonların üzerine bir de... fiziksel şeyler eklemek..." Sesi kesildi. "Ona karşı dürüst olmalısın. Bunu konuşarak halledersen iyi olacaksın. O bu konuda iyidir."

Söylediği her şey doğruydı. Eve döndüğümde tam olarak ne söylemek istediğimi bilmeme yardımcı olmasa bile, haklı olduğunu biliyordum.

Tek yapabildiğim onunla konuşmaktı.

Zarar vermeden mümkün olduğunca dürüst olun.

Zaman ayırdığı için teşekkür ettim ve arabayı evin önüne çektiğimde düşüncelerimi gözden geçirmeye çalıştım.

Ahırın kapıları açıldı ve onu kürek çekerken gördüm, kulaklarında beyaz kulaklıklar, göğsünün etrafına sarılmış kafa karıştırıcı bir kayış konfigürasyonu ve uzun bacaklarının üzerinde yüksek belli siyah taytlar vardı.

Duvarın bir tarafındaki aynalar nedeniyle, içeri girerken beni gördü ve çekişini yavaşlattı. Kollarının üst kısmındaki kaslar o çektikçe esnedi ve ben de sırtının üst kısmındaki deriye hafifçe dokundum.

"Daha yukarı otur," dedim ona. "Kürek kemiklerinin arasına bir tenis topu sıkıştırmaya çalışıyormuşsun gibi."

Başını salladı, göğsü derin nefesler alarak kabarıyordu. Greer sonraki birkaç hareketinde sırtını dikleştirdi ve ben de başımı salladım. Teninin sıcaklığı hâlâ parmak ucumdaydı ve bu kafa karışıklığının ne kadarının onun vücudunu bedenimde hissederek uyandığımda başladığını fark ettim.

Şımarık istemediğimden, onunla nasıl hissedeceğimi görmek istemediğimden değildi.

Bunu çok istiyordum.

O kadar kötüydü ki tüm mantıklı düşüncelerimi gölgeledi. Ve sorun da buydu.

Onu arkamızdaki duvara doğru itersem, ellerimi boynunun arkasına doğru kaydırırsam, ağzını yutarsam, ellerim terden ısınmış vücudundayken çıkardığı tüm sesleri yutarsam, bunun iyi hissettireceğini biliyordum.

Harika hissettirirdi.

Çok az bir çabayla, sırf bilelim diye bu hoşgörüyü haklı çıkarabilirdim. Böylece aramızda sımsıkı sarılmış olan tüm bu bağlı enerji için bir çıkışımız olabilirdi.

Ve etrafımızdaki diğer her şeyi mahvedebilir.

Greer durduğunda, duvarın kenarından su şişesini kaptım ve ona uzattım. Büyük bir yudum aldı ve bir damla su boynunun kenarından aşağı kaydığında, cildinden yalamak için içimdeki dürtüyle savaştım.

"İyi misin?" diye sordu, hâlâ biraz nefessizdi.

Yatağa yayılmışken sesi böyle gelirdi. Kıyafetlerini soymama ve tüm bu yabancı enerjiyi istediğim şekilde serbest bırakmama izin verirsem, o da aynı şekilde kızarırdı. Onun istediği gibi, bunu söyleyebilirim.

Çok iyi olurdu.

Bir an için gözlerimi kapattım ve yavaş, kontrollü bir nefes verdim. "Olive düğünden sonraya kadar dönmeyecek," dedim.

Başını salladı. "Biliyorum."

"Ve o buradayken, her şey... biraz belirsiz." Gözlerim yüzünde gezindi. Saç telleri boynunun zarif çizgisine yapışmıştı. O kadar güzeldi ki. Ve ona dokunmayı her düşündüğümde, bu düşünceler daha da yüksek sesle dile geliyor, önlerine çıkan diğer her şeyi gölgede bırakıyordu. "Oynadığımız rol biraz daha gerçekçi geliyor, değil mi?"

Sessiz bir kahkaha attı. "Evet."

Bir adım daha yaklaştım ve başparmağımın çenesinin kenarına yapışan bir damla suyu yakalamasına izin verdim. Greer titreyerek nefes aldı.

"Ve sana dokunduğumda," dedim ona, "ya da sana dokunmayı düşündüğümde, bunun bir rol olduğunu unutuyorum. Gerçek olmadığını."

Kaşları çatıldı.

"Hatırlamamız gereken şey bu. Benim hatırlamam gereken şey."

"Bir şeylerin değişmesine izin veremez miyiz?" diye sordu. Elbette kolay kolay geri adım atmazdı. Cameron'ın söylediklerini düşündüm. Bir şey istediğinde ne kadar inatçı olduğunu. Ve bunu onun gözlerinde gördüm. Beni istiyordu. Benim onu istediğim gibi o da beni istiyordu. "Sırf biz istediğimiz için hiçbir şey aynı kalmaz. Hayat böyle işlemez Beckett."

"Biliyorum." Elimi bıraktım. "Ama şu anda dikkatimin dağılmasını göze alamam. Yapmam gereken çok şey var."

Greer biraz gülümsedi. "Yani beni istediğini kabul ediyorsun," dedi.

Gülüşüm şok olmuş bir hava akımından başka bir şey değildi.

O kadar korkusuzdu ki. "Evet,"

dedim ona. "Öyleyim."

"Ve bu konuda hiçbir şey yapmayacaksın çünkü bunların hepsi sahte. Çünkü hayatımızın bu belirli parçalarını korumak için yalan söyledik," dedi sessizce. Yine de gözleri parlıyordu, sanki her satırı, her alt metni, kafamdaki her karışık düşüncüyü okuyabiliyordu. "Yani gerçek gibi gelse bile. Ve aramızdaki çekim gerçek olsa bile. Aynı şekilde kalmasına karar veriyorsun çünkü bu şekilde kalması kafanda daha kolay. Bu konuda harekete geçme riski senin için çok fazla. Doğru mu anlıyorum?"

Çenem sıkıştı. Bakışlarımı onunkilerden ayıramadan başımı salladım.

Bana bakışı hipnotize ediciydi. Kendime izin verirsem ona kolayca kapılabilirdim. Greer dudaklarını yaladı ve yavaşça nefes verdi. "Tamam."

Gözlerimi kıptım. "Ne?"

Yüzümü inceledi. "Umarım fikrini değıştirirsin Beckett."

Sadece bu.

Kaç kişi denklemdaki diğerk işinin isteklerini hırpalamadan sadece ne istediğini söyledi?

Onun yaptığını kaç kişi yapabilirdi ki? Benimle oynamıyordu. Beni baştan çıkarmıyordu.

-Sadece kendisi olduğu için zaten baştan çıkarıcıydı. Bununla mücadele ettiğim için oyun oynamıyor ya da benimle alay etmiyordu.

Her nasılsa, bu onu daha çok istememe neden oldu.

Sonra yanımdan geçti, geçerken kolu benimkine değdi. O tek dokunuşla gözlerimi kapattım.

"Ben duş alacağım," diye seslendi omzunun üzerinden. "Merak ediyorsan diye söylüyorum."

Nefesimin altında kötü bir şeyler mırıldandım. "Ben gidip... bir süre bir şeylere vuracağım."

Uzaklaşırken güldü ve ben de bu sesi vücudumdaki tüm hayal kırıklığını temizlerken yakıt olarak kullandım.

Bölüm 20

"Bunu en az beş yıldır giymiyorsun. Gitmesi gerek."

"Hala giyiyor *olabilirim*."

"O gömleği en son ne zaman düşündün?"

Poppy içini çekerek gömleği bağış yığınının içine attı. "Geçen yıl bunu yaptığımızda sana bir gün mutlaka tekrar giyeceğimi söylemiştim."

"Aynen öyle."

Her yıl son bahar sınıfını bitirdiğinde, yatak odasında büyük bir temizlik yapardık.

Giysiler.

Ayakkabılar.

Şifonyerinde ve evde kalan tek kişi olduğu için çalışma odası olarak kullandığı boş odanın tamamında biriken ıvır zıvır.

Yüksek lisans programını bitirmek üzereydi - her dönem dekan listesindeki yerini koruyordu - ve Sisters şehir merkezindeki bir lokantada yarı zamanlı olarak çalışıyordu. Evde olduğu zamanlarda da ailemize elinden geldiğince yardım ediyordu.

Bunların hiçbiri dolabındaki tüm pislikleri temizlemesi için ona fazla yer bırakmadı. Ablalar bunun içindi.

Özellikle de seksi kocaları üzerlerinde tişört olmadan bahçe işleri yaparak onları çıldırttığı ve kocaları birlikte duş almak gibi eğlenceli şeylere izin vermediği için evde olmaktan kaçınan ablalar. Ya da mutfakta öpüşme seanslarına. Ya da ana banyodaki dev küvette seks. Ya da *SportsCenter* izlerken kanepede sarılmak.

Boğazımı temizledim, keskin ve sivri bir şekilde. Poppy bana meraklı bir bakış attı, ben de görmezden geldim. "Notların ne zaman açıklanacak?" diye sordum.

İçini çekti, birkaç eski tişörtü katlayarak düzgün bir yığın haline getirdi. "Birkaç gün. Neredeyse bitirdim ve hala hayatımda ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yok." Durakladı, hareketleri yavaşladı. "İç mimar olmak istediğini nasıl anladın?"

Güldüm. "Ortaokulda bir matematik sınavından kaldığımda, çünkü soruların hiçbirini gerçekten cevaplayamayacak kadar kenarlara çizim yapmakla meşguldüm."

"Yapmadın."

"Ben yaptım. Yüzde sıfır aldım. Annem ve babam bunun için beni hiç disipline vermedi." Başımı sallayarak yığından bir sweatshirt çıkardım, yüzünü buruşturduğunda kutuya attım. "Büyürken babamın tüm bu muhteşem evleri inşa edişini izledim. Başından sonuna kadar gördüm, mobilyaların nereye gideceğini ve hangi boya renklerini seçeceklerini hayal edebilmek için beni şantiyelere götürmesi için yalvardım. Her zaman bunun bir parçası olmak istedim - insanların hayatlarını yaşayacakları alanları yaratmalarına yardımcı olmak. Cameron da öyle... Wilder Homes'un mirasını devam ettirmek dışında hayatımızda başka bir şey yapmayı hiç düşünmedik."

Küçük kız kardeşim ellerine baktı. "Keşke benim için de bu kadar açık olsaydı."

Hissettiklerinden vazgeçmesi için onunla konuşmaya çalışmadım. Onun yaşında, henüz yirmi iki yaşındayken, Cameron'la birlikte Wilder Homes'u yönetmeye ve her saniyesini sevmeye başlamıştım bile. Tüm ailemiz böyleydi - ne yapmamız gerektiğine dair kemiklere işleyen bir kesinlik. Erik futbol oynuyordu. Ian Londra'da bir şirket için süslü püslü özel ahşap mobilyalar yapıyordu. Adaline'in Seattle'da başarılı bir etkinlik planlama işi vardı. Cameron her zaman inşaatçı olacağını biliyordu. Parker, Erik'in ayak izlerini takip etti, sadece birkaç yıl profesyonel olarak oynamasına rağmen kendi futbol mirası hız kazandı.

Ve tıpkı aileye katıldığında olduğu gibi biraz geride kalan Poppy'ydi.

Belki de hepimiz onun üzerine çok titrediğimiz için, uzun yıllar boyunca çeşitli uğraşlarımızda bizi takip ettiği için, kendi uğraşları o kadar net değildi.

"Bir yolunu bulacaksın," dedim ona. "Bence hayatının bu bölümünün tadını çıkarmalısın. o."

Bana bir bakış attı. "Bekar, yirmi iki yaşında ve hala çocukluğumda uyuduğum kısım yatak odası."

"Tabii ki," dedim. "Kira yok. Bakım yok. Annem yemek yapıyor. Her anlamda kazanıyorsun."

Poppy gülümsedi. "Hayatımdaki her şey duraksamış gibi hissediyorum."

Bir grup askı daha çıkardım. Sesi hüzünlü bir ton almıştı. Babamın sağlığı söz konusu olduğunda herkesin yaptığı gibi. "Biliyorum."

Parlak pembe düğmeli gömleği elime aldığımda bağış kutusunu işaret etti. "Babam iyi günlerden çok kötü günler geçirmeye devam ediyor," dedi sessizce. "Ve burada öylece oturup bekleyemeyeceğimi biliyorum..." Sesi kesildi. "Bir şeylerin değişmesi için. Ama elimde değil. Bana ihtiyacı olursa burada olmak istiyorum."

"Biliyorsun babam hiçbirimizin bu yüzden hayatımızı yaşayamamasını istemiyor," dedim ona. "Özellikle de senin, baba. Tüm iyi şeylere adım atmak üzeresin." Bir gömleği ikiye katladım. "Kariyer, belki aşk," dedim sırtarak. "Gerçi bunun için daha çok zaman var. Sen daha bir bebeksin," diye takıldım saçlarının tepesini karıştırarak.

Kadın homurdandı. "Tabii ki böyle söyleyeceksin. Kaçıp evleniyorsun ve beni bekarlığım konusunda dertleşebileceğim çocuklarla baş başa bırakıyorsun. Onlar değersiz."

Başımı sallayarak kardeşlerimizi düşündüm. "Gerçekten öyleler. Cameron'ın bir azizden daha

sabırlı bir kadına ihtiyacı var çünkü çok bilmişin teki. Parker'ın da onu yere serecek birine ihtiyacı var. *Sert* bir şekilde."

Poppy başıyla onayladı. "Tanrım, bu çok sevindirici olurdu."

"Değil mi?" Titredim. "Umarım biri bunu kameraya alır ve kötü bir gün geçirdiğimizde bunu döngü halinde izleyebiliriz."

Gözlerimiz buluştu ve kahkahalara boğulduk. "Ian..." Kaşlarım yavaşça kalktı.

Güldü. "İmkânsız mı? Annem Londra'dan eve dönmeyi düşündüğünü söyledi."

"Bu çok iyi."

Poppy alt dudağını çiğnedi. "Evlilik hayatından bahsetmişken..."

"Öyle miydik?" Mırıldandım, yüzümü onun dolabına döndüm, böylece yüzümün buruştuğunu görmeyecekti. "Peki ya

Bu

mu "Adaline bana hiçbir şey anlatmıyor," diye inledi. "Sadece bilmek istiyorum-"

?" Sesi kesildiğinde omzumun üzerinden ona baktım. Yanakları parlak pembeydi. "Poppy, seks soruları mı sormaya çalışıyorsun?" Alay ettim.

"Siktir git, tamam mı?" dedi kızgınlık göstermeden. "Boktan, sıkıcı, tamamen unutulabilir bir deneyim yaşadım

Üniversitedeki ikinci yılımda çalışma grubumdaki o aptal çocukla birlikte oldum ve dışarıda boktan, sıkıcı ve tamamen unutulabilir olmaktan daha fazlası olduğunu biliyorum."

Güldüm. "Evet, var. Doğru kişi bunların tam tersi olacaktır."

"Peki Beckett senin için doğru kişi mi?" diye sordu sessizce. "O çok... ciddi biri. Seni hiç onun gibi biriyle hayal etmemiştim."

Arkamı dönüp küçük kız kardeşimle yatağa uzanamadığım ve ateşli AF kocam hakkında sulu bir seks sohbeti yapamadığım için içten içe *ağlayarak* yüzümü eşit tuttum.

Poppy'ye ilk öpücüğünün berbat olmamasını nasıl sağlayacağını söyleyen bendim.

Annem ona sterilize edilmiş versiyonunu verdikten sonra onunla gerçek seks konuşmasını yapan bendim. En iyi şeyleri öğrenmesi için ona kirli kitapları veren bendim.

Ve şimdi bunu hayatımızdaki insanlara satmaya devam ettiğimiz yığınla saçmalığın üzerine eklemek zorundaydım.

Beckett'e ve onun sarsılmaz ahlaki pusulasına lanet olsun - Bay Yalanlar Kötü Olduğu İçin Ona Göre Hareket Edemeyiz.

Onlar kötüydü.

Ve küçük kız kardeşim bana son derece makul sorular sorarken, bu yalanlara devam etmek kendimi kokuşmuş bir limonu emmek gibi hissettiriyordu.

"Greer," diye tekrarladı Poppy. "Beni dinliyor musun ki?"

"Dinliyorum. Sadece... düşünüyorum." Keskin bir nefes verdim. "Yardıma olacaksa, ben de kendimi onun gibi biriyle hayal etmemiştim. Zıt kutuplar birbirini çeker," diye cevap verdim, ses tonumu yumuşatarak.

"Ama o nasıl *biri*? Siz nasıl yaptınız ki... Yani, Olive'i biliyorum. Takdire şayan. Ama böyle bir adamla evlenebilmek için aranızda sihirli bir güç olmalı.

çok hızlısın."

"Teşekkürler," dedim kuru bir sesle.

"Hadi ama, bunun delice olduğunu kabul etmelisin. Her zaman ihtiyacın vardı ..." Durdu, doğru kelimeyi arıyordu. O bulana kadar nefesimi tutarken buldum kendimi. "Havai fişekler. Senin her zaman havai fişeklere ihtiyacın vardı."

Yutkunmak zordu çünkü haklıydı.

Bunlara her zaman ihtiyacım vardı. Muhtemelen bu yüzden ilişkilerim çok fazla ikincil hasar bırakan dağınık patlamalarla bitme eğilimindeydi. Genellikle bana.

Şimdi kelimelerimi dikkatle seçme sırası bendeydi. "Beckett'la tanıştığım gece havai fişekler yoktu," dedim ona. Tavana baktım, söylemek üzere olduğum şeyin ne olduğu gerçeğini etiketlemeyi reddediyordum. "Ama bir tanıma vardı. Sanki"-başımı hafifçe salladım-"sanki onda çok farklı bir şeyler olduğunu biliyordum. O şeyin ne olduğundan emin olmasam bile."

Cevabım onu hâlâ eksik bırakıyordu. "Yani tanıma aşamasından delice bir kimyaya geçtik ve bizi birlikte görebiliyorum ama çocuğumun iyiliği için bunu hızlandıralım. Sadece birkaç hafta içinde mi?"

Boynumun arkasını ovuşturdum.

"Evet?" "Greer."

"Ne söylememi istiyorsun, Poppy? Kulağa nasıl geldiğini biliyorum, inan bana. Ama o sadece... o çok içten. Ne demek istediğini söylüyor, benim çılgın fikirlerimden korkmuyor ve beni olduğumdan başka bir şey yapmaya çalışmıyor." Çaresizce omuz silktim. "Sana başka ne söylememi istiyorsun bilmiyorum."

Bu da bir yalandı.

Poppy benim ciddi, sessiz, ağırbaşlı kocamın gizli bir kirli tarafı olup olmadığını bilmek istiyordu. Bunu ortaya çıkarmak için hangi kadınsı güce sahip olduğumu bilmek istiyordu ve bunu biliyordum çünkü her zaman aklımdan geçenleri tam olarak biliyordum.

Ama lanet olası A, kocamın da kirli bir tarafı olup olmadığını bilmek istiyordum ve bunu ona söylememin hiçbir yolu yoktu.

Gözleri kocaman açılmıştı. Yalvaran gözler. Yalvaran gözler. Küçük kız kardeşin 'bana her şeyi anlat' gözleri. "Sihirli hareketlerin varsa, ipuçlarını paylaşırsan iyi edersin çünkü bir gün onları kullanmak istediğim biri olacak." Durakladı. "Özellikle de onlar deneyimliyse ve ben sadece boktan, sıkıcı ve unutulabilir şeyler biliyorsam."

Kafamın üzerinde bir ampul patladı. O kaltak büyük bir şekilde patladı. Uyarı sirenleri de ona eşlik etti, bangır bangır ve sert bir şekilde.

Ona sert bir bakış attım. "Poppy, bu Jax'le mi ilgili?"

"Hayır." Ama yüzü kıpkırmızıydı. "Ya da tam olarak onun hakkında değil. Bana sadece sinir bozucu küçük kız kardeş tipiymişim gibi baktığını biliyorum, ama o..." Durakladı, doğru kelimeleri arıyordu. "Rüyayı temsil et."

Yüzünü inceledim. "Ne rüyası?" Yumuşakça sordum.

Poppy cevap vermeden önce uzun bir süre kucağına baktı. Kafasını kaldırdığında, duvarındaki çerçeveli resimlerden birine odaklandı. Annemle babam, evlendikten kısa bir süre sonra.

Çok genç görünüyorlardı. Çok mutlu. Etrafları biz altı çocukla ve bunun getirdiği tüm kaosla çevriliydi. Saçımı çekiştiren Parker'ı duvara yapıştırmıştım. Ian yüzünü kapatmıştı. Erik kaşlarını çatıyordu. Cameron çıplak elleriyle bir parça kek yiyordu ve Adaline ortada oturmuş, tek bir saç teli bile yerinde olmadan mükemmel bir şekilde gülümsüyordu.

Söylediğini duymama bile gerek yoktu. Onların sevgisini istiyordu. Hepimiz istiyorduk.

Dikkatlice yatağının kenarına oturdum ve kolumu ona doladım.

Ona verdiğim her tavsiye birden ucuz ve kırılgan gelmeye başladı. Kolayca kırılıyordu çünkü boğulacaktım gibi hissetmeden kelimeleri zorlukla oluşturabiliyordum.

Ailemizin sevgisine sahip değildim.

Ama tıpkı Poppy gibi ben de bunu hep istemiştim. Her zaman kendi versiyonumu bulmayı hayal etmiştim. "İnanılmaz bir şey inşa ettiler," dedim sessizce. "Güzel ve saf bir şey buldular ve Hayatın bazı gerçekten korkunç kısımlarından inanılmaz. Yedimizin de sonunda aynı türden bir sevgiye sahip olmamızdan başka bir şey istemezler."

Başını salladı. "İyi bir başlangıç yaptılar. Erik Lydia'yla yaptı. Adaline de Emmett'le." Poppy burnunu çekti. "Ve sen de Beckett'la yaptın."

Kaburgalarım acıyla sıkıştı, sanki biri göbeğimin üzerinde bir İngiliz anahtarı sıkılmış gibiydi.

"Sadece senin hakkında daha fazla şey bilmek istedim," diye itiraf etti. "Sen bana her şeyi anlatan kardeşsin. Hayal bile edemezken hayatının bu büyük bölümünün dışındaymışım gibi hissetmek garip."

Beni ikiye bölmek için yeterliydi.

Beni bir yalanın içinde yakalamaya çalışmıyordu. Kötü niyetle kazmıyordu.

Ve bir şekilde, bu durumu daha da kötüleştirdi.

"Seni dışarıda tutmaya çalışmıyorum, Poppy." Başının tepesini öptüm. "Hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. O yüzden bu alanı biraz koruyoruz sanırım."

Kucağıma doğru eğildi. "Ama seks iyi, değil mi? Eminim gerçekten iyidir."

Gözlerimi kıstırıp kapattım ve gerçeği bulabildiğim her yerde dile getirmeye çalıştım. "Kelimeler kifayetsiz kalıyor, Poppy. İstesem bile tarif edemem."

Bölüm 21

Adaline gözlerini kısarak yüzünü telefon ekranına doğru yaklaştırdı, o kadar yaklaştırmıştı ki homurdandım. "Çok tatlı görünüyorsun," dedim ona. "Bir santim daha yaklaşırsan gözeneklerini sayabilirim."

Orta parmağını ekrana doğru ortaladı.

"Aynaya yaklaş," diye talimat verdi.

Dediğini yaptım ve o da başını salladı. "Yakası çok güzel. Uzaktan boncuk detaylarını göremedim. Lila rengini de beğendim. Çok baharlık."

Arkamı döndüm, böylece askının arkadan nasıl çaprazlandığını görebilecekti. "Sence de bir düğün için fazla süslü değil mi?"

Hafif bir mırıldanma sesi çıkardı. "Düğüne göre değişir. Eğer kısa olsaydı endişelenmene gerek olmazdı ama boydan boya olduğu için olabilir. Micah'nın ailesinin oldukça varlıklı olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Başımı salladım. "Ve büyük bir kurumsal işte çalışıyor, bu yüzden sanırım tören ve diğer şeyler konusunda oldukça üst düzey davranıyorlar."

"Beckett smokin mi giyiyor?" diye sordu.

Muhtemelen bunu bilmemem garipti, ama çok rahat bir omuz silkme hareketi yaptım. "Onun da henüz karar verdiğini sanmıyorum. Ama bundan şüpheliyim. Tahmin etmem gerekirse en fazla bir takım elbise."

"Diğer seçeneğiniz nedir?" diye sordu.

"Bekle," dedim ona. "Telefonu bırakıp onu alacağım. Tabii üzerimi değiştirirken beni izlemek istemiyorsan," dedim.

Telefonu yatağın ayakucundaki alanı görebileceği şekilde duvara dayalı uzun şifonyerin üzerine koyduğumda gülümsedi. "Pek sayılmaz. Sen üstünü değiştirirken ben de işlemeye gideceğim." Yüzü kayboldu, sonra geri geldi. "Tabii dinlemek istemiyorsan."

"Pek sayılmaz," diye seslendim.

Dolapta, diğer elbiseyi bulana kadar birkaç askıyı kenara ittim. Lila daha güvenli bir seçimdi, buna şüphe yoktu. Zarif ve ağırbaşlıydı; yüksek, askılı bir yakası ve yere kadar uzanan dökümlü bir eteği vardı.

İkinci seçeneğim bunların hiçbiri değildi. Kesimi klasikti, bedeni ve kalçalarımı sarıyordu, düz, aerodinamik bir etek ucu dizlerimin hemen arkasına düşüyordu ve bir hevesle almıştım.

birkaç yıl önce.

Canlı bir kırmızıydı ve kare yakası göğüs dekolterimi kesinlikle inanılmaz gösteriyordu (eğer kendim söylediysem). Sol askısında küçük bir elmas kesik vardı, aksi takdirde aldatıcı derecede basit bir elbisenin tek detayı.

Dikkatlice kalçalarımın üzerine kadar çektim ve kollarımı askılardan geçirdim. Dolaptan çıkıp leylak rengi elbiseyi dikkatlice yatağın kenarına serdiğimde hâlâ tek elimle askıları yerine oturtmaya çalışıyordum. Adaline henüz görüntülü görüşmeye geri dönmemişti, bu yüzden odanın karşısındaki aynadaki yansımamı incelemek için geri çekildim.

Aldığım günkü gibi hâlâ üzerime tam oturduğunda rahatlamış bir kahkaha attım. Döndüm ve gördüğüm şey karşısında gülümsedim.

Yatak odasının kapısı ben açtığımda açıldı.

İkimiz de donup kaldık. Gözleri vücudumu boydan boya izledi ve bu sırada ağzı açık kaldı.

Çizgileri bulanıklaştırmanın onun için ne kadar zor olduğunu itiraf etmesinin ardından, günlerce birbirimizin etrafında dans ettik. Ben uzun saatler çalışmışım, o da öyle.

İkimiz de evdeyken, güvenli bir mesafe bıraktık. O dışarıda meşguldü. Ben içeride meşgul oldum. Ve günün sonunda, kendi yollarımıza gittik.

Ama gözleri sade kare yakanın üzerinde gezinirken dansın aniden durduğu anlaşılıyordu.

Ellerimi kırmızı elbisenin önünden aşağı kaydırđım, karnımda alışılmadık bir sinir telaşı dans ediyordu.

"Düğün için ne giyeceğime karar vermeye çalışıyorum," dedim. Yatağın üzerindeki diğer elbiseyi işaret ettim. "Ya bu ya da mor."

Beckett hiçbir şey söylemedi. Ve diğer elbiseye bakmak için gözlerini bir saniye bile benden ayırmadı.

Odadaki sessizlik keskin ve ağırdı, düşündüğü ama söylemediğı şeylerle o kadar yüklüydü ki bunu *hissedebiliyordum*.

Rahatsız edici değildi. Ve
nağos da değildi.

Yaptığı şey bir ağrıyı tetiklemektir, derin, zonklayıcı ve ısrarcı bir şey.

Bir elimi karnımın üzerine koydum ve ona küçük bir sırtış attım. "Daha önce hiç giyecek bir yerim olmamıştı." Durakladım. "Gerçi bir düğün için çok fazla olabilir, bu yüzden morun daha iyi olabileceğini biliyorum.

."

"Kırmızı," diye araya girdi, sesi hırçın, gözleri yakıcıydı. "Kırmızıyı giy."

Düşünmeden bir adım daha yaklaştım ve çenesi büküldü.

Telefondan kız kardeşimin sesi geldi. "Şimdi kapatayım mı?" diye fısıldadı. "Gözlerimi kapattım, yemin ederim."

Beckett'in başı telefona döndü ve bir elini yüzünde gezdirdi. Bir an için bakışları tekrar benimkine kaydı, uzun bir süre öyle kaldı ve sonra odadan çıktı.

Nefes verdim, tüm vücudum yere yığıldı. "Kahretsin," diye mırıldandım.

Adaline güldü. "Bu benim için harika mıydı yoksa korkunç muydu bilmiyorum. Gitmen gerekiyor mu?"

Ona kuru bir bakış attım. "Sanırım o an sona erdi, teşekkür ederim."

Sırıttı. "Bence onu bulmaya gidersen, o adamın sana nasıl baktığına bakılırsa, her şeyi kolayca yoluna koyabilirsin." Adaline bir elini yüzünün önünde salladı. "En azından hangi elbiseyi giyeceğini biliyorsun."

Yansımama bir kez daha baktıktan sonra başımı salladım. "Bu konuda haklısın."

"Beğendiğine sevindim çünkü benim de oyumu aldı."

"Teşekkür ederim." Telefonu aldım ve ona bir öpücük gönderdim. "Seni seviyorum. Ben gidiyorum." Kaşlarını salladı. "Eminim öyledir."

Telefonu gülerek kapattım, söyleyebileceği başka bir şeyi görememek için telefonun ekranını şifonyerin üzerine çevirdim çünkü kız kardeşimin var olmayan cinsel hayatıyla ilgili ani takıntısı çok rahatsız ediciydi. Eğer o FaceTime'da Poppy olsaydı, ağzını kapalı tutacak ve tüm bunların nasıl sonuçlanacağını görmek için gözlerini dört açacaktı.

Elbiseler asılıp kaldırıldığında ve ben normal kıyafetlerimi giydiğimde Beckett evden kaçmıştı.

Mutfak sessizdi ve ahırdan gelen bazı sesler duyduğumda pencereden arka bahçeye baktım. Güneş gökyüzünde o kadar alçalmıştı ki her şey yumuşak, pembe ve sıcak görünüyordu, inanılmaz bir gün batımının başlangıcıydı.

Bütün hafta boyunca onunla neredeyse hiç konuşmadım. Her gün birkaç cümleden fazla değil. Küçük konuşmalar. Güvenli konular. Sanki birbirimizin canına okumayı düşünmeyen ev arkadaşları gibiydik.

Bana o güzel kırmızı elbiseyi bedenimden söküp atmak ister gibi bakmadığında söylediklerine saygı duymak daha kolaydı.

Telefonun diğer ucunda Adaline olmasaydı ne olurdu? Masanın üzerindeki iş kâğıtlarımı toplarken bu soru kafamı kurcalıyordu.

Aynı ısrarlı ses ahırdan da geldi ve derin bir nefes alıp parmak arası terliklerimi giyerek ne yaptığına bakmak için dışarı çıktım.

Bunu görmezden gelmek istemedim.

Bam.

Bam.

Bam.

Bam.

Yaklaştıkça ses şiddetlendi ve köşeyi dönmeden hemen önce, köşede asılı duran ağır torbaya vuran eldivenlerin sesi olduğunu fark ettim. Kardeşlerimin de spor salonunda bir tane vardı.

Beckett profilden görünüyordu, koyu lacivert gömleği çantanın etrafında hareket ederken göğsüne yapışıyordu. Bunu hız ya da mükemmel form için yapmıyordu.

Yumruklarını torbaya sertçe vurması güç içindi.

Bastırılmış enerjiyi serbest bırakmak için.

Bam. Bam.

Art arda iki darbe aldı ve çanta darbelerin şiddetiyle sallandı.

Ben ahıra girdiğimde yavaşladı ama gözlerini önündeki çantadan ayırmadı.

Pazuları terden parlıyordu ve derisinin altındaki kaslarının yuvarlanması damarlarımdaki kanın uğuldamasına neden oldu. Ona yaklaşmak yerine ahırın yan tarafına geçtim ve iki pliometrik kutudan oluşan bir yığının üzerine oturdum - yeryüzündeki cehennem gibi görünen o atlama antrenmanını yaparken onu kullanırken görmüştüm.

Oturduğum yerden onun yüzünü görebiliyordum. O da benimkini görebiliyordu.

Durdu, çantaya birkaç kez daha vurmadan önce yüz ifademi inceledi.

Bam. Bam.

"Sanırım bir şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor," dedim.

Gözleri bir an benimkilere kilitlendi, sonra uzaklaştı.

Bam.

"Birlikte uyumak, sarılmak, elini gömleğine sokmak yok kuralına genel günlük birliktelik için saygı duyabilirim." Devam etmeden önce beni dinlediğinden emin oldum. "Bu kuralı değiştirmeye açık olmayacağımı söylemiyorum ama buna saygı duyabilirim."

Durdu, göğsü kabarırken ellerini kalçalarına götürdü. "Bunların hepsini zaten biliyorum," dedi.

"Eski sevgilinin düğününe gitmek üzereyiz. Bana giymemi söylediğin o güzel elbiseyle. Sen de takım elbise giyeceksin sanırım. El ele tutuşacağımız anlar olacak. Dans edeceğiz." Bunu söylediğimde gözleri karardı. "Dokunmak. Ve birbirlerinden açıkça etkilenen iki yetişkinin neden sadece..." konusunda biraz daha açıklığa ihtiyacım var. Bana bakışı karşısında içimdeki ürpertiyle savaştım. "Bunun birlikte neye benzediğini keşfedin," diye sessizce bitirdim.

Cevap verdiğinde, sanki biri ses tellerini bir ağaç öğütücüsünden geçirmiş gibiydi. "Bunu sana zaten açıklamıştım."

"Tam olarak değil," dedim. Bakışlarımı indirmeyi reddettim. "Yaptığımız tek bir şey varsa," diye hatırlattım ona. "Eğer tek bir şey varsa... birbirimize doğruyu söyleriz."

"Gerçek," dedi sessizce.

Yavaşça başımı salladım.

Beckett bakışlarımı tuttu ve bunu yaparken eldivenlerini çıkardı. Kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarparak kendi üzerinde takla attı.

Lütfen, lütfen, lütfen, diye düşündüm.

Eldivenleri yere attıktan sonra bana doğru yürüdü ve ben de çenemi yukarı kaldırdım.

daha yakın.

Öp beni, gözlerimle ona yalvardım.

Dokun bana.

Ellerini kalçalarımın iki yanına, kalçalarımın birkaç santim uzağa koydu. Bacaklarım yavaşça açıldı, böylece eğer isterse kendini tam aralarındaki boşluğa yerleştirebilirdi.

Bir santim bile yaklaşmadı.

Bu kadar yakın durduğu için tenim yanıyordu. Boynunun sütunlarını yalamak ve çene çizgisini emmek istiyordum. Ellerimi gömleğinin içine sokmak ve aramızdaki son birkaç santimlik boşlukta onu sarmak istiyordum.

Ama ben yapmadım.

"Bir keresinde," dedi alçak sesle ve aceleyle. "Yetişkin hayatımda bir kez, sonuçlarını düşünmeden hareket ettim. Kendi yalnızlığımın mantıklı olan her şeyi gölgede bırakmasına izin verdim. Josie ve ben o gece asla birlikte yatmamalıydık. İkimizin birbirimiz için doğru olduğu ya da ikimizin de istediği türden bir aile kurabileceğimiz bir dünya yoktu. Kızım yaptığım en iyi şey ama ona istediğim gibi bir hayat veremedim."

Yavaş bir nefes aldım.

"Hayatımda sadece doğru zaman geldiğinde bir aile kurmak istedim. Onlar benim ilk önceliğim olduğunda. Hiçbir şeyin onlardan önce gelmeyeceğini biliyordum. Bunun yerine, kelimelerin ötesinde sevilmesine rağmen bölünmüş bir hayatı olan bir kızım var. Hiçbir zaman tam olarak bir yerde değil, hiçbir yere tam olarak yerleşmemiş. Ve ona istediğim şeyi veremediğim için seçimlerimin sonuçlarına katlanmasından nefret ediyorum. Onun için istediğim tek şeyi."

Kalbim artık çarpmıyordu. Kaburgalarımın altında gümbür gümbür atmıyordu.

Ağrıyordu. Acı dolu bir şey, gizli kalmasını tercih ettiğim gömülü bir çürüğü acımasızca dürtüyordu.

"Bir kez," diye tekrarladı. "Bencil olmama izin verdim. Ve bunu seninle yapmayacağım." Bakışlarımı onunkilerden ayıramıyordum.

"Senin başka bir sonuç olmanı riske atmayacağım, şu anda düşündüğüm şekilde sana dokunmak için kendimi serbest bırakmanın sonuçlarını riske atmayacağım."

Titrek bir nefes verdim ve istemesem de kelimeler kısık, boğuk bir fısıltıyla ağızımdan kaçtı.

"Keşke yapsan."

"Greer," diye nefes aldı. Başını eğdi ve bir anlığına alnı benimkine dayandı. Uzun bir süre benim kuşağımda böyle erkeklerin var olmadığını düşünmüştüm.

Sevdiği insanlar için dünyayı yerle bir edebilecek kocaman yürekli birileri vardı.

Özverili, verici ve nazik biriydi.

Gerçekten aramaya bile başlamamıştım çünkü böyle biri bana hayal ürünü gibi geliyordu.

Rüya, dedi Poppy.

Ve nasıl olduysa, her şey aleyhimize gelişirken, tüm bunlara sahip olan biriyle evlenmişim. Ve bunun için göstermem gereken tek şey, ceketinin içine soktuğum işe yaramaz bir kağıt parçası ve sahip olamadığım bir şey için yıkıcı, dünyayı sarsan, sarsıcı bir tür istekti.

Onun için her şey siyah ve beyazdı.

Yapılacak doğru şey vardı.

İzlenecek yanlış bir yol vardı. Açıkça belirlenmiş.

Bir araba kapısının sesi sessizliği böldüğünde beynim tüm bunlarla ne yapmam gerektiği konusunda etkisiz bir şekilde vızıldıyordu.

Sarktım ve alnımın onunkine yaslanmasına izin verdim.

"Her zaman bir şey vardır," dedim hafifçe.

"Merhaba!" Poppy aradı. "Arabayla gelirken seni gördüm."

Ahıra girdiğinde, bizim pozisyonumuzu görünce genişçe sıırttı ve Beckett yüklü bir nefesle geri adım attı.

Poppy'ye uzun uzun baktım. "Gerçekten, bugün kız kardeşlerime yarasa sinyali mi gidiyor?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Buralardaydım ve size sürekli uğrayabileceğimi söylediğim için ..."

Durakladı ve egzersiz aletlerini inceledi. "Ben de bunu yapabileceğimi düşündüm."

"Bölgede," dedim kuru bir sesle.

Güneşli bir şekilde gülümsedi. "Bunu bir düşünsene."

Beckett bana bir bakış attı. "Ben duş almaya gidiyorum. Poppy, istersen akşam yemeğine kalabilirsin," dedi.

"Öyle mi?" Mırıldandım.

Poppy omzumu itti. Ben de geri ittim.

"Hadi," dedim ona. "Sana etrafı göstereyim, seni meraklı küçük pislik."

Bölüm 22

Beckett

Onu bu elbiseyle daha önce bir kez görmüş olmam beni kurtaran bir lütuftu çünkü merdivenlerden indiğinde -kirpikleri uzun ve tamamen koyu, lekeli ve dayanılmaz derecede seksi bir şeyle kaplı, dudakları bir tür parlak parlaticıyla kayganlaştırılmış ve saçları arkasından düzgün, düz bir çizgi halinde sarkıyordu- Greer söz konusu olduğunda sahip olduğum tüm kısıtlamalar vahşice içimden çıkarılacaktı.

Ama hazırlıklıydım.

Ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordum, vücudu o aldatıcı basit kırmızı elbiseyle kaplıydı.

Misafir odasının kapısı açıldığında ve o merdivenlerden indiğinde kendimi göğsüme gelen bir darbe gibi hazırladım.

Yutkunmayı başardım ve yaklaşırken gözlerini tuttum. Koyu gri takım elbisemin kesimini incelerken dudakları kıvrıldı. Kravatı atmıştım ve gömleğimin üst düğmesini açık bırakmıştım.

Bu da iyi bir şeydi, çünkü onu gördüğümde nefes almak yeterince zordu.

"Güzel görünüyorsun," dedi bana.

Bir an için hiçbir şey söylemedim çünkü aklımdan geçenleri ona söylemekten korkuyordum.

Ama ona veremeyeceğim, kendimi yeterli hissetmediğim o kadar çok şey vardı ki. Bu yüzden kelimeleri çekip çıkarmayı başardım ve çok fazla şey söyleyebilme riskini göze aldım.

"Hoş kelimesi şu anda seni tanımlamaya yakın bile değil Greer," dedim. "Bu çok uysalca."

Bana yakın durdu ama dokunmadık. İkimiz de bunun düğünde olacağını, sergileneceğimizi biliyorduk ve ellerim ileri uzanmak için kaşınıyordu.

"Beni nasıl tanımladığınızı sorabilir miyim?" diye sordu.

Çoğu kadın baskı yapmazdı. Ve ben onun bunu yapmasını sevdim. Greer Wilder'la ilgili her şeyi sevdiğimi fark etmek talihsiz bir olaydı.

"Acımasız," diye yanıtladım hemen. "Ne kadar güzel olduğundan kaçış yok Greer." Bu uygunsuz gerçeği dile getirdiğimde yanakları pembe pembe kızardı, gözleri yumuşadı.

Dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Az konuşan bir adam için doğru kelimeleri seçtiğin kesin Beckett Coleman."

Onu bu şekilde mutlu etmek bu kadar iyi hissettirmemeliydi.

Arabaya doğru yürürken yavaş bir nefes aldım. "Her zaman değil," diye itiraf ettim. "Ama belki

bugün yapacağım."

Güldü ve ben de daha sonra düşünmek üzere sesini bir kenara sakladım.

Kiliseye gidişimiz kısa sürdü ve erken vardık, ön sıralardan birine park ettik çünkü Olive koridordaki büyük yürüyüşünden önce bizi görüp göremeyeceğini sordu.

"Ne kadar gergin?" Greer sordu.

Onu arabanın önünde bekledim, beni orada karşıladığında kolumu uzattım. Gözlerinde mutlu bir parıltıyla elini dirseğimin kıvrımına sıkıştırdı.

"Josie bu sabah bana bir mesaj gönderdi, gelin partisi hazırlanırken biraz zorlandığını söyledi. Artık koridorda yürümek istemiyormuş. Micah'nın yeğenlerinin onunla birlikte yürümesinin sorun olmayacağını düşündük ama çiçekleri karıştırma ihtimaline karşı herkesin onu izleyeceğini söyledi."

Greer başını kaldırıp bana baktı. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Onu mümkün olduğunca cesaretlendirmeye çalışıyoruz ve gerçekten paniklemeye başlamadığı sürece bu tür şeylerden geri adım atmasına izin vermiyoruz, sadece bunu yapabileceğini görsün diye."

Greer kolumda kiliseye girmek oldukça gerçeküstü bir deneyimdi. Bir aydan biraz fazla bir süredir kendi küçük balonumuzda yaşıyorduk ve ilişkimizin böylesine halka açık bir yerde sergilenmesi göğsümün ortasında garip bir ağırlık hissetmeme neden oldu.

Micah'nın ailesiyle havadan sudan konuştuk ve babası biz uzaklaşmadan önce dirseğimi dürterek kaşlarını anlamlı bir şekilde Greer'a kaldırdı. Sonra bıyık altından ıslık çaldı. Karısı başını salladı ama gülümsedi.

Greer değiş tokuşu görmedi, benim yetişmemi beklemek için döndü. Onun ötesinde, süslü şirket ofislerinden çıkmış gibi görünen küçük bir grup adam vardı. İçlerinden ikisi Greer'i utanmadan süzdü, birbirlerine sessizce mırıldanırken gözlerinde anlamlı bir parıltı vardı. İçlerinden biri Greer'in kışına baktı ve ben de bir kilisenin lobisinde birinin burnunu kırırsam ne olacağını merak ettim.

Boğazımı sertçe temizledim ve elimi belinin kıvrımından kalçasına kadar kaydırdım. Doğruldular ve bakışlarını hemen başka yöne çevirdiler.

Greer döndü, ağzı şok içinde hafifçe sallanıyordu. "Az önce... bölgeni mi işaretledin?" diye fısıldadı, neşeli bir gülümseme dudaklarını bükerek.

Çenemi sıktım. "Hayır."

Güldü, bana doğru döndü ve eliyle ceketimin yakasını düzeltti. "Merak etme, eminim gece bitmeden benim de yapmam gerekecek," dedi. Elini göğsümde hissettiğimde başım dönmeye başladı. "Çakırkeyif bir nedime odanın öbür ucundan sana bir bakış atacak." İçini çekti. "Ve hepsi bu olacak."

"Ne olacak?" Göğsüme yaslandığı için yüzünün her santimini incelemek çok kolaydı.

Gömleğimin üstündeki düğmeyle nazikçe oynadı, parmağı boğazımın dibindeki deriyle temas etmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Duruşumuzla ilgili her şey samimiyet çılgınlıkları atıyordu.

beni şaşırttı.

Sahte hissettirmedi.

Yalan gibi gelmedi.

Bizi izleyebilecek çok sayıda insandan herhangi biri için performans sergiliyormuşuz gibi hissetmedik.

Greer başını kaldırdı, bakışları hiç şaşmadan benimkilere kilitlendi. "Eğer kocamla bir şey yapmaya kalkarlarsa ben de atarım," dedi hafifçe. "Çünkü bu gece seninle tek bir şansımız varsa, o da benimki olacak."

Başımı arkaya eğdim ve güldüm. Tenim sıcak ve rahatlamış hissediyordum, bu şekilde dururken kanım zahmetsizce uğulduyordu. İlişkilerin her zaman böyle hissedildiği bir dünya hayal bile edemezdim. Ben kesinlikle bunu hiç yaşamamıştım.

Micah yaklaştı ve ben de elini sıktım. "Büyük gün," dedim ona. "Hazır mısın?"

Başını salladı, gözleri parlak ve heyecanlıydı. "Olabileceğim kadar hazırım. Bana gelip seni almam söylendi. Sanırım Olive seni törenden önce görmeyi umuyordu." Sağımızdaki koridoru işaret etti. "Soldaki üçüncü kapı kızların hazırlandığı yer."

"Benim de gelmemi ister misin?" Greer sordu. "Onu yalnız görmeyi tercih edersen burada bekleyebilirim." Cevap olarak elimi uzattım ve o da rahatlamış bir gülümsemeyle parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

"Güzel," diye fısıldadı. "Aslında kalmak istemiyordum ama teklif etmenin kibarca bir davranış olacağını düşündüm."

Kapı bir aralık açıldığında hâlâ gülümsüyordum. Josie'nin arkadaşı kapıyı açtı ve bizi içeri almadan önce gelinin görüş alanından çıktığından emin oldu.

"Hey, Beckett. Hemen çıkacaklar," dedi bana ve Greer'e.

Elini sıktım.

Josie ve Olive köşeyi döndü ve göğsüm büyük, dağınık bir patlamayla açıldı.

Greer'in elini bırakarak Olive yaklaşırken yere çömeldim. "Tatlı bezelyem, çok güzel görünüyorsun," dedim. Elbisesi Josie'ninkinin soluk sarı bir kopyasıydı, ince askılar yerine küçük şapka kolları vardı, ancak etek boyunca aynı dantel vardı. Saçında beyaz çiçeklerden oluşan narin bir taç vardı. Sarılmak için kollarıma doğru yürüdü ve ben de gözleri yaşlarla parlayan Josie'ye gülümsedim.

"Çiçeklerimi gördün mü?" Olive sordu. Yavaşça saçındaki çelenge dokundu.

"Bayıldım onlara." Burnunun ucuna dokundum.

"Josie, inanılmaz görünüyorsun," dedi Greer ona. "Elbisendeki dantellere bayıldım."

Josie gülümsedi ama sonra Greer'e dönmesini işaret etti. "Özür dilerim, şu anda sizi kontrol etmekle meşgulüm." Başını iki yana salladı. "O elbisenin içinde çok *seksisin*."

Greer güldü, yanakları tekrar pembeleşti. "Acaba çok mu fazla oldu diye düşündüm," dedi ve sonra bana baktı. "Ama o ısrar etti."

Arkamızda nedimelerden biri homurdandı. "Eminim öyledir."

Ses tonu düpedüz kaba değildi, ama öyle bir tonu vardı ki ayağa kalktım ve

Greer'in parmaklarını tekrar geçirdi.

Josie nedimesine sert bir bakış attıktan sonra Greer'e gülümsedi. "Bunu yapmasına sevindim. Harika görünüyorsun."

Olive kendi etrafında bir dönüş yaptı ve eteği etrafını sarınca gülümsedi. "Koridorda yürümeye hazır mısın?" Greer ona sordu.

Olive durdu, bir omzunu kısa bir süre silkti. "Anneme muhtemelen yapmam gerekmediğini söyledim. Eğer yapmazsam kimse fark etmez."

Josie ve ben bakıştık.

Bu her zaman Olive'in mücadelesiydi. Her şeyi berbat etme ihtimaline karşı gözlerin üzerinde olmasını istemezdi. Ama neredeyse her zaman kimsenin onun yokluğunu fark etmeyeceğini ima ederdi.

Greer küçük bir mırıldanma sesi çıkardı, Olive'in yanına çömelebilmek için eteğinin kenarını hafifçe yukarı çekti. Tehlikeli görünen topuklu ayakkabılarla kaplı ayaklarıyla bunu nasıl başardığından emin değildim. Ama zahmetsizce dengede durdu ve Olive'in ellerinden birini nazikçe tuttu.

"Biliyor musun, ikinci kuzenimin düğününde çiçekçi kızdım," dedi. "Pembe gül yapraklarıyla dolu kocaman bir sepetim vardı."

Olive kendi sepetini uzattı. "Benimkiler sarı ve beyaz."

Josie ve ben birbirimize baktık. Normalde Josie ilerleme kaydedemediğinde ben devreye girerdim. Onunla nasıl başa çıkacağını bilen başka birinin olması garip bir rahatlıktı.

"Oraya gittiğimde ne yaptığımı biliyor musun?" Greer sordu.

Olive başını salladı.

Greer, "Hayatım pahasına o sepete asıldım ve tek bir yaprağı bile düşürmedim çünkü koridorun sonuna ulaşmaya o kadar odaklanmışım ki," dedi. Sonra omuz silkti. "Mükemmel bir şekilde yapamamış olsam da kilisenin önüne geldiğimde yaptığımı çok memnun oldum çünkü sadece çok özel bir grup insan düğünün en önünde durabilir." Eğildi. "Bu Çok Önemli İnsanlar grubu. Gelin ve damadı en çok seven insanlar."

Gözleri kocaman açıldı ve Josie'ye baktı, o da göz kırptı.

"Sen kesinlikle gruptasın," dedi Josie kolayca. "Muhtemelen en çok beni seviyorsun, değil mi?"

Olive başını salladı, gözleri ciddi ve yüzü ciddiydi. "Ve Micah. O da orada olabilir."

Hepimiz güldük ve Greer yanımda doğrulurken elimi sırtının alt kısmına koydum. Kulağının yanına fısıldamak için eğildim. "Teşekkür ederim."

Çiçekle ilgili moral konuşması tamamlandıktan sonra vedalaştık ve koridorun hemen yanında oturacak bir yer bulduk, böylece Olive ön tarafa doğru giderken bazı dost yüzler görebilecekti.

Sıralar doldu, nedimler Micah'nın gergin bir şekilde beklediği yere doğru ilerlerken müzik yavaş yavaş daha görkemli bir şeye dönüştü. Ceketinin kenarlarını çekiştirdi, çiçekçi kızlar yolculuklarına başladığında gülümsemesi yayıldı.

Greer'in söylediklerine sadık kalan Olive, sepetini onu yere bağlayan tek şeymiş gibi kavradı ve tek bir ta yaprağı bile düşürmedi, ama bunu yaptı - gözleri

Kilisede, etrafında olup bitenlerden bir an bile dikkati dağılmadan düz bir çizgide yürüyordu ve koridorun önünden döndüğünde bize kocaman, ıslıl ıslıl bir gülümseme verdi.

Rahatlayarak kolumu bankın arkasına doğru uzattım ve parmaklarımın ucu omzuna değdiğinde Greer derin ve sessiz bir nefes aldı.

Tören bizimkinden çok farklıydı; bir kere daha uzun ve çok daha resmiydi. Kilisenin önü beyaz çiçeklerle donatılmıştı. Sarmaşıklar ve ışıklarla kaplı etkileyici bir kemerin altında durdular.

Gerçek bir düğün gibiydi.

Ve yanımdaki kadının bizim yaptığımızı yaparak neyi kabul ettiğini merak etmekten kendimi alamadım.

Bir gün böyle bir düğün hayal etseydi.

Yeminlerini ettiklerinde Greer ellerini kucağında birbirine doladı ve parmak eklemlerindeki deri beyazlaşana kadar parmaklarını sıktı.

Yüzük parmağındaki sade altın bant çok gürültülü görünüyordu. Çok parlak.

Çoğu gün farkına bile varmazdım. Ama yanıma bastırıldığı sıcaklığı ve elbisesinin kırmızısı dikkatimi tekrar tekrar geri çekerken, görmezden gelemediğim ayrıntılar bunlardı.

Greer ile otuz küsur gün birlikte yaşadıktan sonra, bugün ilk kez gerçekten karım gibi hissetti. Bugün ilk kez ona dokunmaya hakkım olduğunu hissettim. Sanki yanımda olmasından duyduğum gururda haklıymışım gibi.

Ve kafamda nelerin değiştiğini kelimelere bile dökemiyordum. Ellerimi ona her sürdüğümde aldığım riskin hâlâ farkındaydım. Kendime istediğim şeyleri hissetme lüksünü her verdiğimde, doğru ve yanlış ve sürekli büyüyen sonuçlar listesini bu günün ne olduğunun dışında tutuyordum.

Papaz onları karı koca ilan ettiğinde ve Micah Josie'ye uzun bir öpücük vermek için eğildiğinde, kalabalığın geri kalanıyla birlikte alkışlamak için kolumu sıranın arkasından kaldırdım. Kolumun yan tarafı, vücudu ona baskı yapmadığı için soğuk geliyordu. Greer yavaşça nefes aldı, birkaç vuruş boyunca tuttuktan sonra aceleyle bıraktı.

Resepsiyon benim ve belki onun da kafasını boşaltmamı kolaylaştırdı.

Josie'nin kuzenlerinden biri, karısı ve Micah'ın bazı üniversite arkadaşlarıyla birlikte bir masadaydık. Josie'nin kuzeni Connor, futbol sevgisi göz önüne alındığında beni istediğimden biraz daha fazla meşgul etse de sohbet hoştu.

Connor, son iki yıldaki hücum hattı değişikliklerimizi on beş dakika boyunca inceledikten sonra, "Bence Portland bu yıl kendi ligini kazanacak," dedi. "Geçen yıl iki maça yaklaştınız, yani bu mümkün."

Belli belirsiz bir gülümseme sundum. "Umarım haklısındır."

Greer daha yakına eğildi. "Tecrübeli sıkı uç bu yıl hızından bir şey kaybetmediği sürece." O

Kolumu okşadı. "Listedeki en kıdemli üye o."

Çift güldü ve ben de dönüp ona kuşkulu bir bakış attım.

Güldü ve elini masanın altındaki bacağımın üstüne koydu. Bu sıradan dokunuş karşısında tüm vücudum gerildi. Ama kolunu yana doğru açtığı anda bana dokunduğu belliydi ve kendime yüzüncü kez bu düğünün evliliğimiz boyunca sergileyeceğimiz en büyük gösteri olduğunu hatırlattım.

Connor'ın karısı Greer'a gülümsedi. "Bir futbolcuyla evli olmak zor olmalı," dedi. "Sezon başladığında her şey ikinci planda kalmıyor mu? Ve tüm o ilgi. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Gözlerim onunkilere kaydı ve nasıl cevap vereceğini görmek için sabırla bekledim.

Greer'in parmakları uyluğumda hafifçe gerildi ve parmaklarımı onunkilerin üzerinde kaydırma dürtüsüyle savaştım.

Onun yerine kolumu sandalyesinin arkasına doladım ve kilisenin içindeymişiz gibi oturdum.

"Beckett tuhaf bir işte çalışıyor," diye kabul etti. "Ama aileleri ikinci planda değil, çünkü çok sık giderler. Söylemesi garip bir şey gibi görünebilir ama doğru. En azından çoğu için. Ama kardeşlerim oynadığı için, bu hayatla ilgili pek bir şey benim için zor bir geçiş oldu."

"Kardeşlerin kim?" Connor sordu, gözleri ilgiyle parlıyordu.

"Erik ve Parker Wilder."

"Yok artık," diye nefes aldı. "Erik Washington'da harikaydı. En sevdiğim savunma oyuncularından biriydi."

Greer gülümsedi. "Benimki de öyle, ama kardeşlerime böyle şeyleri çok sık söyleyemem, yoksa kafalarına dank eder."

Bir kahkaha attım.

Yemeğimizi bitirdiğimizde, sesimi kimsenin duyamayacağı kadar alçak tutarak ona biraz daha yaklaşabildim.

"Yemek bittikten sonra ne kadar kalmak istersiniz?"

Tavuk lokmasını bitirdi. "Olive bizimle eve dönecek mi?"

Tabağımı ittim. "Josie'nin kız kardeşine sormam lazım. Olive'i çok sık göremiyor, bu yüzden Olive kuzenleri şehirdeyken onlarla takılmak isterse o ve çocukları Josie'nin evinde kalabilir."

Greer başıyla onayladı. "Mantıklı. Yani kalırsa onu sabah almamız mı gerekecek? Annem aslında onların evine gelip gelemeyeceğimizi sordu." Yüz ifademi inceledi, bunu söylerken gülümsemesi kararsızdı. "Sanırım ikinizi daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorlar."

Sesi özür diler gibiydi ve ben midemdeki çalkantı hissiyle savaştım.

Zevkle dekore edilmiş ve yumuşak, sıcak ışıklarla dolu o büyük odada otururken, bana bu konuda yardımcı olmak için vazgeçtiği her şeyi düşünmekten nefret ediyordum.

"Evet, oraya gidebiliriz," dedim ona.

Gülümsedi. "Gerçekten mi? Numara yapmaktan nefret ettiğini biliyorum. Ama buna bayılırlar. Ve biraz yapmamız gerekecek

Josie gittiğinde bunların hiçbirisi olmayacak zaten. Doğum günlerini, tatilleri ve okul oyunlarını... hepsini yapmak isteyeceklerini biliyorsun." Burnunu kaşıdı. "Dürüst olmak gerekirse, neredeyse iğrenç bir düzeyde ortaya çıkmak isteyecekler ve onları nasıl durdurabileceğimizi gerçekten bilmiyorum."

Başımı salladım.

Olive ve benim hiç sahip olmadığımız şeylerdi. Ona asla veremediğimiz şeyler.

Büyük gürültülü Noeller.

Her zaman istediği çilekli pastanın üzerindeki mumları üflemek için beklerken bir koro "İyi ki doğdun" şarkısını söylüyordu.

Okul etkinliklerinde sıraları dolduracak insanlar.

Birden Greer'in içinde bulunduğumuz bu duruma çok daha fazlasını kattığını hissettik.

Evimize hayat ve sıcaklık getiriyordu.

Kızımı güldürdü; *beni* güldürdü.

Ve bize, beni ve kızımı kucaklamaktan, sevildiğimizi ve hoş karşılandığımızı hissettirmekten başka bir şey istemeyen bir insan ordusu getiriyordu.

Karşılığında ona ne veriyordum?

Bir gün vermiştim. Ailesine neşe getiren bir performans sergilemiştim.

Hepsi bu kadardı.

"Hemen döneceğim," dedim ona, sesim titreyerek.

Gözleri endişeyle doldu ve nasıl tepki vereceğini görmek için beklemedim.

Odanın içinden geçtim, geçerken tanıdık yüzlere birkaç gülümseme gönderdim ama kimse beni durdurmadı. Odanın köşesinde, Josie ve Micah özel bir masada başlarını eğmiş oturuyorlardı ve Micah onu güldürecek bir şeyler söyledi. Olive de onlarla birlikte oturmuştu ve peçetesine bir şeyler karalıyordu.

Kabul salonunun dışındaki koridora girdiğimde sessizlik sağır ediciydi. Yavaşça nefes aldım, bir şekilde bunun kolay olacağını düşündüğüm için içimde oluşan çaresiz öfkeyle savaştım. Her şeyin açık ve net bir şekilde tanımlanacağını sanmışım.

İkimizin de sorunu bu. Ve işte en iyi çözüm.

Bu kadar basit.

Kabul salonunda yükselen müzik, kapılardan süzülerek içeri giriyordu ve ben duvara yaslanıp başımı sert yüzeye yasladım.

Kapılar itilerek açıldı.

"Sigaraya ihtiyacım var, dostum," dedi adamlardan biri. Diğeri pantolonunun cebinden bir paket sigara çıkarmıştı bile. Koridorun aşağısına, benim durduğum yere bakmadılar.

Greer'i utanmadan süzen kilisedeki adamlarla aynıydılar ve hemen dışarı çıkmalarını umarak yavaşça derin bir nefes aldım.

İçlerinden biri kapıya doğru başını salladı ve kabul salonuna bakan küçük pencerelerden içeriyi

görebilmek için başını eğdi. "Kırmızı elbise geliyor," diye mırıldandı. "Lanet olsun, çok seksi."

Çenemi sıktım.

"Josie'nin eski sevgiliyle birlikte," dedi diğeri. "Micah ondan hoşlanıyor gibi görünüyor." Diğer adam homurdandı. "Sanki bunun bir önemi varmış gibi. Eminim ona birkaç kadeh içki içirirsen eğlenceye açık olacaktır."

Duvarı ittim, kapı itilerek koridora açıldığında göğsümdeki ateş sıcak ve hızlı bir şekilde kükrüyordu. Greer onları görünce kısa bir süre durdu ve dudaklarını bükerek gülümsedi.

"Affedersiniz," dedi, gözleri beni görene kadar koridorda ilerledi.

Bir adam elini uzattı. "Acele etmeyin. Daha önce kendimizi tanıtamadık-"

Devam edemeden sözünü kesti, elini kaldırdı. "Hiç ilgilenmiyorum. Bunu başkasına saklayabilirsin."

Rahatsız edici bir ses çıkardı. Arkalarından yaklaştım ama ikisi de fark etmedi. "Sadece arkadaşça davranıyorum," dedi.

"Hayır, değilsin," diye konuştum arkalarından.

Greer gülümseyerek onların arasından sıyrılıp bana yaklaştı. "İşte buradasın," dedi sessizce. "Ben de seni arıyordum."

Sık kafalı, arkadaşşı dirseğiyle onu dürtükledikten sonra bile kızın kışına baktı. "*Dostum*," diye fısıldadı arkadaşşı.

"Ne var? O sadece... orada. Elimde değil."

Ağzımı açtım... Ne diyeceğimi bilemiyordum ama Greer yumuşak bir elini göğsüme koydu, sonra da yüzünde dingin bir gülümsemeyle yavaşça döndü.

"Profesyonel ipucu," dedi ipek gibi, "dev bir yağlı pislik olmayın ve herhangi bir durumda sevişme şansınız çok daha yüksek olacaktır."

"Ama seninle değil," dedi. "Çok yazık çünkü o odadaki en ateşli kadın sensin."

Greer'i itmeye başladım ve kolumu yakaladı. Tutuşu şok edici derecede güçlüydü.

"Hayır, tatlı çocuğum, benimle değil." Ses tonunu duyunca gülümsememi bastırdım. Bu, küçümseyici bir baş okşamasının sözel eşdeğeri idi. Elini pazuma doladı ve beni de yanına çekerek geriye doğru yürümeye başladı. "Ancak *kocam* çok şanslı olmak üzere. Umarım buralarda takılmazsın ama takılırsan not almak isteyebilirsin çünkü ihtiyacın olacağını hissediyorum."

Greer en yakın kapıyı açtı ve beni içeri çekti.

Boş bir konferans odasıydı, dışarıdan gelen ışıklar loş mavimsi bir renkte parlamasına neden oluyordu. Yüzünde geniş bir sırıtişla kapıya yaslandı. Kısa bir kahkaha patlamasıyla göğsü kabardı ve ellerim yanımda yumruk oldu.

Kalbim kaburgalarımın çarptı ve midemde sıcak bir şey tutuştu. "Neydi o?" diye fısıldadım.

Bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kesinlikle hiç.

Gülümsemesi daha da yayıldı, gözleri odanın loş ışığında parlıyordu. Biz o kadar çok

Yalnızdım ve kendimi çok kontrolsüz hissediyordum.

"Özür dilerim," dedi. "Erkekler böyle davrandığında kendime engel olamıyorum. Klitorise giden renk kodlu bir haritayla gelse bile bir kadınla ne yapacağını bilemez."

Çok istememe rağmen gülümsemeyi reddettim. İnanılmazdı. Ona doğru bir adım attım. "Neden özür dilemek istiyorsun?"

Bir omzunu narin bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. "Muhtemelen koruyucu erkek şeyini yapmana izin vermeliydim."

Bir adım daha yaklaştım. Bana dikkatle baktı. "O şey de ne?" diye sordum.

Çenesi bir çentik yükseldi. "Biliyorsun... *kızımdan uzak dur. O benim, pislik.* Arada sırada duyması çok eğlenceli olan şeyler."

Elimi başının yanındaki kapıya dayayarak bir adım daha attım. Nefesini içine çekti, göğsü elbisesinin yakasına doğru tehlikeli bir şekilde yükseliyordu.

"Birini unuttun," dedim ona.

"Öyle mi?" diye sordu, sesi benimki kadar sessizdi. Yavaşça nefes aldım ve hafifçe başımı salladım. "Hangisini?"

Çenemi eğdim, dudaklarım şakağına değdi. "Ona dokunursan elindeki bütün kemikleri kırarım," diye mırıldandım. Sözcükler tenine yumuşak fırçalarla değiyor, onları ne kadar kastettiğimin mutlak vahşetini yalanlıyordu.

Çünkü söylemek istediğim buydu.

Yapmak istediğim şey buydu.

Eğer ona -neredeyse benim olan ama tam olarak benim olmayan bu vahşi, korkusuz yaratığa- dokunamazsam, başka birinin de bunu yapabileceğini hayal edemezdim.

Greer titrek ve kararsız bir şekilde nefes aldı ve gözleri hiç şaşmadan ağzıma kilitlendi.

Aramızda ani bir hareket yoktu, sanki tam olarak hangi çizgide yürüdüğümüzü biliyormuşuz gibi. Bir sonraki hamlemi yapmadan önce kendime sadece ve sadece tek bir şey için söz verdim.

Onu ne kadar çok istediğimi ona anlatabilirdim.

Başparmağım kapı tokmağına gitti. Greer dudaklarını yaladı, boğazı gergin bir yutkunmayla hareket ediyordu. Bastırdım ve kilidin kararlı tıkırtısı odada yankılandı.

Bölüm 23

Karşımda, dayanılmaz, acı verecek kadar yakışıklı, hayatımda gördüğüm en çelişkili adam duruyordu.

Tepeden tırnağa her yerine kazınmıştı. Kıpırdamadan durması, kaşlarının çatılması, parmaklarımla düzeltmek istememe neden olan hafif bir kırıksıklık ve ağzıma baktığında gözlerindeki kesinlikle acımasız bakış.

Daha önce de istenmişim.

Şehveti, çekiciliği ve arzunun baş döndürücü acısını deneyimlemiştim.

Ama bunu hiç yaşamamıştım.

Her santimim ağrıyordu.

Bu özlemdi.

Şiddetli ya da gürültülü değildi. Hızlı, öfkeli ve çılgınca değildi. Narin ve mükemmeldi. Sanki omurgamın dibine kırılğan bir şey düğümlemiş, göbeğime doğru kıvrılmış ve sadece nefes alarak beni kendine çekme, yakınlaştırma yeteneğine sahipti.

Hayatım boyunca bu tür duygularla ne yapacağımı hiç bilememiştim. Doğru türde bir sevgiyle gelen şefkatli, sessiz ve yumuşak duygularla. Belki de bunu hiç yaşamadığım içindir.

Eğer öne doğru eğilirsem, ellerimi ceketinin içine sokarsam ve vücudunu kendime doğru çekersem, tüm bunlar olur... hızlı, öfkeli ve çılgınca.

İşin en korkunç yanı da, bana açıkça istediği şekilde dokunmasının ona ne kadara mal olacağını bilmemdi.

Hayatımda bencil olamadığım, istediğim şeye balıklama dalamadığım bir yer varsa, o da onun yanıydı.

Çünkü önemsiyordum.

Onu çok fazla önemsiyordum.

Sahte değildi, zorlama da değildi.

Ve eğer düşünmeye cesaret edersem, ona aşık olduğumu biliyordum, belki de biraz fazla.

Ağzının şakağıma değmesi omurgamda bir ürperti yarattı ve parmaklarımla onu geri ittim. Alnı şaşkınlıkla kırıştı.

"Otur," dedim ona, çenemi kaldırıp bizden sadece birkaç adım ötedeki sandalyeye doğru

yöneldim.

Beckett yutkundu, boğazının çizgisi ağzımı sulandıracak şekilde hareket ediyordu. Yakıcı bir bakışla geriye doğru kaydı, sandalyeyi benden bir adımdan daha az uzakta olacak şekilde çekti, büyük, uzun bedenini sandalyeye yerleştirdi, bacaklarını açarak kapüşonlu gözlerle kapıya karşı beni izledi.

Kapıya yaslanarak doğruldum. Bir erkeğin önünde kendimi hiç bu kadar çıplak hissetmemiştim, hayatım boyunca hiç kimseyi onu istediğim gibi istememişim ve bu muhteşem bir şekilde geri tepebilecek olsa bile, derin bir nefes aldım.

"Anlat bana," dedim.

Kaşları çatıldı. Ellerini kalçalarının üstünde yumruk yaparak doğrulup oturdu.

"Bana dokunduğunda düzgün düşünemiyorsan," dedim. "O zaman söyle bana." Serçe parmağımın kenarını elbisemin yakasında gezdirdim. "Benden ne yapmamı istediğini söyle."

Dişlerini sıkarak nefesini içine çekti, gözleri karanlık ve tehlikeli bir şeyle parlıyordu. "Greer."

İkimiz de bu en zarif çizgide ilerlerken dudaklarından dökülen isminin sesi bile kalçalarımı birbirine bastırmama neden oldu. Parmaklarımı elbisemin askısının kenarının altından geçirdim ve askı omzumdan kaydı.

"Neden yapamadığını anlıyorum," dedim ona. Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, parmaklarımı sıkarken hafifçe çekiştirdim. Fönüm mahvolacaktı ama fedakârlığa degeceğini hissediyordum. "Bu senin için olduğu kadar benim için de."

Derin bir nefesle göğsü genişledi, gözleri yüzümden bir santim bile ayrılmadı. Koyu gri pantolonunun altından beni ne kadar çok istediğini görebiliyordum.

Pantolonundaki şişkinliği incelerken alt dudağımı ısırdım ve boğazının derinliklerinden karanlık, hırıltılı bir ses çıkardı.

"Önce ben seni öperdim," diye mırıldandı.

"Nasıl?" diye sordum. Parmaklarımın ucunu dudaklarıma dokundurdum.

"Sert mi? Yoksa yumuşak mı?" "Sen ne düşünüyorsun?"

Gözlerimi kısıtım ve hayal ettim. Yüzümün kenarlarını kavrayacaktı. Ağzını ağzımın üzerine kapatır, ciğerlerimdeki havayı bir yumruk gibi emerdi ve ben de buna bayılırdım.

Beni tamamen yutacaktı.

"Sert," diye cevap verdim hemen. Şaşkınlıkla gözlerimi tekrar açtım. Tipim olmadığını düşündüğüm adamın, bana parmağını bile sürmeden hayatımda yaşadığım en içgüdüsel cinsel deneyimi yaşatmasını ona bıraktım. "Özellikle de şu anda. Beni ne kadar istediğin konusunda... kızgın görünüyorsun."

Çenesi sıkıca kenetlendi.

"Ellerin saçlarımda olurdu," diye devam ettim. "Biraz acırdı." Elleri

titriyordu. Ellerini öyle sıkı sıkıyordu ki.

"Ama sen beni çok uzun süre öpmezdin," dedim.

Yavaşça başını salladı. "Hayır. Yapmazdım."

"Bana dokunurdun." Elbisemin diğer askısını, her iki tarafı da omuzlarımdan sarkana kadar yavaşça aşağı çektim.

"İşte," dedi, acı dolu ve çaresizlikle gergin bir sesle.

Başımınla onayladım. Elbisenin darlığına rağmen, kumaş yeterince esnemişti ve çektiğimde kısa, acı dolu bir ses çıkardı, göğsünden bir şey koptu.

"Bütün gece," dedi. "Bütün gece altında hiçbir şey olmadan mı dolaştın?" Yine başımı salladım.

Beckett baktı, göğüslerimin görüntüsünü ezberlerken gözleri açgözlüydü. Parmağımın ucuyla onları incelikle, küçük daireler çizerek izledim ve yavaş bir nefes verdi.

"Çok güzelsin," dedi, sesi alçak ve sertti. Gözlerini kıstı ve başını geriye doğru eğdi. "Kahretsin, bu hiç yardımcı olmuyor."

"Durmamı ister misin?" Başımı eğerek sordum. Bakışları benimkilere kilitlendi. "Hiç şansın yok."

Gülümsedim.

Kaldırmadı. "Elbiseni kaldır," dedi.

Oh, evet. Otoriter ses tonu bana bir şeyler yaptı. Beckett da gözlerimde bunu görebiliyordu ve öne doğru eğildi.

"Eteğinin altında bir şey var mı Greer?" diye sordu. Yavaşça başımı salladım.

Çenesini düşürdü ve bir dizi küfür mırıldandı. Göğsümden sıcak bir zevk patlaması fışkırdı, ayak parmaklarıma kadar hissedebildiğim bir sıcaklık kanıyordu.

Elbiseyi yukarı kaldırırken, üst baldırlarıma geldiğinde durakladım. "Burası mı?" diye sordum.

Gözleri tam olarak göremediği bacaklarımdan arasındaki çukura kayd. Onu istediğim yere ve görünüşe bakılırsa onun da olmak istediği yere.

"İşte." Kelime keskin ve sertti ve omurgamın tabanında ilk zevk çarpıntısına neden oldu.

"Elbiseni bir santim daha kaldırırsan bu küçük oyunu oynamayı bırakacağım Greer."

O da ciddiydi. Parmaklarım etek ucunda kıvrıldı ve onu görmezden gelsem, belime dolasam ve sonuçlarını lanetlesem ilk ne yapacağını merak ettim.

"Aynı hissi vermeyecek," dedi.

"Sen olsaydın daha iyi olurdu," diye kolayca kabul ettim ve elimi kalçalarımdan arasına kaydurdum.

Bacağı durmaksızın zıplıyordu ve o olduğunu hayal ettiğimde başımı kapıya yasladım.

Kalçalarım sallanıyor, onsuz elde edemeyeceğim türden bir sürtünme arıyordu.

Büyük elleri, uzun parmakları ve iri, sert vücudunun benimkine yaptığı baskı olmadan.

"Anlat bana," diye emretti. Gözleri çok karanlıktı. Yüzü çok sert ve haşındı.

Ben de öyle yaptım.

Ona nasıl hissettiğimi anlatmaya çalışırken sesim soluk soluğa çıktı, kelimeler kesik kesikti.

Islak, sıcak ve sıkı gibi şeyler söylediğimde tüm vücudu gerginlikle kilitlendi. Kalçalarımı kısıp alt dudağımı ısırduğmda, sırtımda dönen bir ısı topu, burun delikleri tehlikeli bir şekilde alevlendi.

Başlangıçtaki kıvılcımla inlediğimde, yüzümü değerli ve nadir bir şeymişim gibi izledi.

"Göster bana," dedi. "Şimdi göster Greer."

Yapı yavaştı, acı verici, acı verici bir şekilde yavaştı ve zirveye ulaştığında, zevk sırtımı eğmemi sağlayan tatlı, keskin bir sivri uçtu, *evet, oh evet*, sıcaklık bir dalga halinde vücudumdan aşağı yayılıyordu.

Nefesim kesilirken, daha da yaklaştığını fark etmedim bile. Elleri bacaklarının arasında sıkıca kilitlenmişti.

Sonra alnını titreyen karnıma yasladı. "İnanılmazsın," diye fısıldadı.

Parmaklarım saçlarının arasından geçti, yumuşak, pürüzsüz ve serindi. İkimiz de derin derin nefes alırken onu kendime çektim.

Ben rahatlamıştım. Ve o, nasıl tırmanacağını tam olarak bilmediği imkansız bir duvardan.

Bunu onun için yapmayı ne kadar çok istiyordum. Aramıza koyduğu her şeyi yıkmak için.

Ama hayatımda ilk kez yapamadım.

Birkaç dakika sonra başını kaldırdı. Başparmağımı alnında gezdirdim ve inanılmaz hafif dokunuşum karşısında gözlerini kapattı.

Ben aşağı inerken, Beckett yavaşça ayağa kalktı ve okunamayan gözlerle vücudumun ön tarafına bakarken üzerimde yükseldi.

Dikkatlice, tenime dokunmadan, kayışlardan birini çekiştirerek yerine oturttu. Sonra diğerini. O bunu yaparken, ben de eteğimi yerine kaydırdım.

O geri adım atarken ben de yüklü bir nefes verdim. Aslında garip değildi. Ama iyi bir öpüşme seansı, gerçekliğe geri dönmek için biraz daha güzel bir yol olabilirdi.

Yine de ... pişman olamadım.

Ne zaman bir erkek bana beni bu kadar çok istiyormuş gibi bakmıştı? Vücudunun kendini tutmak için harcadığı güçten titrediği?

Asla.

"Birkaç dakika içinde orada buluşuruz," dedi sessizce. Soru sorarcasına bir kaşımı kaldırdım.

Bana düzgün bir bakış attı. "Gettysburg Konuşması'nı falan okumam lazım," dedi alaycı bir tavırla.

Bir kahkaha attım. "Ahh. Doğru." Boğazımı temizledim, saçımdaki düğümü çekiştirdim, her ne kadar yarısı boynumdan aşağı kaymış olsa da. "Bu konuda yardıma ihtiyacın olmadığını

varsayıyorum."

Kaşlarını kaldırma sırası ondaydı. "Bilmiyorum."

Kendimi sessiz koridora bıraktığımda hâlâ gülümsüyordum. Ve kapı arkamdan kapandığı anda boğazımın dibinde küçük bir huzursuzluk düğümü oluştu.

Çünkü bir noktada ya aramızdaki o duvarı yıkmayı seçeceğini ya da sonsuza dek o duvarın arkasında yaşayacağı gerçeğiyle barışmam gerektiğini biliyordum.

Beckett'a söylediklerim hâlâ geçerliydi - bu, gidecek bir yeri olmayan ve gittikçe artan duyguların bir kısmının dışarı çıkmasına izin vermenin bir yoluydu. Belki sonuçları görünmüyordu ve bütün bir hayatı etkilemeyecekti ama bunu öğrenmemiz zaman alacaktı.

O odadan çıkarken kendimi hâlâ seksi ve arzulanır hissediyordum. Ama bundan da öte, taparcasına sevildiğimi hissettim. O kadar korunaklı biri tarafından ki, içinde açığa çıkarabileceklerinden korkmadan bana dokunmaya bile cesaret edemiyordu. Özenle kurguladığı hayatında.

Resepsiyon salonunda bana katıldığında yanakları hafifçe kızarmıştı ve Micah şampanyasının kenarının arkasından gülerek bize bilmiş bir bakış attı.

Dans etmedik ve artık masanın altından dokunmak, kollarımı arkama dolamak yoktu. Ama gözlerimiz her buluştuğunda ve sarıldığında, yeni bir farkındalık uğultusu vardı. Daha önce orada olmayan farklı bir uğultu.

Olive masamıza gelip babasına Josie'nin evinde kuzeniyle yatıya kalacağını söylediğinde içimde bir hayal kırıklığı hissettim.

Başının üzerinden bana baktı, yüzü okunmuyordu.

Bu gece yatağı paylaşmak için bir neden yok.

Kaderi zaten baştan çıkardığımızın ötesinde baştan çıkarmak için bir neden yok.

Beckett bakışmayı kestiğinde rahatlayıp rahatlamadığını merak ettim. Ya da aynı tatminsizlik duygusu beni olduğu gibi onu da bıçakladı mı?

Ve tüm bunlar başladığından beri ilk kez, bu işten kalbim kırılmadan çıkabileceğimden emin değildim.

Bölüm 24

Beckett

Kahve makinesinin sürekli damlayan sesi garip bir şekilde hipnotize ediciydi. Belki de bir gece önce neredeyse hiç uyumadığım için gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Misafir odasında hiç hareket yoktu ve Greer'in de beni rahatsız eden aynı huzursuzluğu yaşayıp yaşamadığını anlayabilirdim.

O büyük boş yatağın ortasında yatarken tavana baktım ve umutsuzca onun görüntüsünü hızla akan düşüncelerimden kovmaya çalıştım.

Aramızdaki çizgileri daha fazla bulanıklaştırmadan bu yılı atlatabileceğime kendimi ikna etmek için umutsuzca çabaladım.

Neden misafir odasında yattığına dair makul bir sebep bulmamız gerekiyor.

Çünkü Greer o yatakta yanımda olsaydı - sesinin nasıl olduğunu, geldiğinde nasıl görüldüğünü bilerek - teslim olurdum.

Kahve demlenmeyi bıraktı ve ben de onun tercih ettiği kupayı dikkatlice indirip makinenin yanına koydum.

Teslim ol, diye düşündüm
çaresizce. Bu yanlış bir
ifadeydi.

Pasifti. Teslimiyeti ya da verilmesi gereken bir tavizi ima ediyordu.

Ve o yanımda olsaydı neler olabileceğini düşünmek için kendime izin verdiğimde, bu konuda hiçbir şey pasif değildi.

O sessiz mutfakta dururken vücudum hemen tepki verirdi. Kıyafetlerimi yırtar, dişlerimi ve dilimi silah gibi kullanırdım. Ellerim alırdı. Tahrip eder ve işaretlerdim çünkü onun nasıl tepki vereceğini çok iyi biliyordum.

O da beni yiyip bitirirdi.

Ve o ilk tadım bittiğinde, şehvetimiz geçici olarak tatmin olduğunda, Greer'in büküleceğini biliyordum - esnek, sıcak ve yumuşak. Almama izin verecekti. Boyun eğecekti.

Sertçe yutkundum, kahve makinesinden uzaklaşırken buzdolabından bir elma ve bir protein shake aldım.

Telefonuma Josie'nin kız kardeşinden bir mesaj geldi. Olive uyanmış ve kuzenleriyle kahvaltı

ediyormuş. Beni gülümseten bir resim eklemişti.

"Günaydın."

Greer'in yumuşak, uykulu sesini duyunca döndüm. Saçları omuzlarında karmakarışık, rimeli gözlerinin etrafına hafifçe bulaşmıştı ve kalçalarına kadar inen uyku pantolonu o kadar inceydi ki en ufak bir baskıda parçalanmaya hazır görünüyordu.

"Günaydın," dedim ona.

Parlak mavi kahve fincanını alırken esnedi ve doldururken bana minnettar bir gülümseme verdi. "Kahveyi önce başkası yapınca kendimi bu kadar şımarık hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Bir daha geri dönebileceğimden emin değilim."

Çok fazla bir cevap gerektirmiyordu, ben de ona bir cevap vermedim. Ama onunla ilgili bir şey, onun için yaptığım küçük, basit bir şey kalbimin kaburgalarımın arkasında yuvarlanmasına neden oldu.

"Neye gülümsüyordun?" diye sordu.

Ada aramızda olduğu için telefonumu sessizce ona doğru kaydırdım. Daha iyi görebilmek için fotoğrafa açı verdi ve sırtıttı.

"Çok şirin. Kuzenlerini ne sıklıkla görebiliyor?"

"Pek sık değil," diye itiraf ettim. "New York'un kuzeyinde yaşıyorlar, o yüzden buraya pek sık gelmiyorlar. Sanırım yatıya kalma konusunda rahat olmasının tek nedeni geçen yıl Noel'de gelmeleri, yani onları yakın zamanda görmüş olması."

Greer kahvesinden bir yudum daha alarak başını salladı. Kupanın kenarından, iri gözlerinde ciddi bir ifadeyle beni inceledi.

Bu yepyeni günün üzerinde milyonlarca soru dolaşıyordu.

Artık bildiğimiz şeyleri geri alamazdık ve ikimizin de bunun farkında olduğu açıktı.

"Olive'i bir saat içinde alacağımızı söyledim, eğer senin için de uygunsa. Ailene giderken onu da alabiliriz."

Greer'in yüz ifadesi aydınlandı. "Hâlâ gelmek istiyor musun?"

"Neden gelmeyeyim ki?"

Bir kahkaha attı. "Şey, dün gece biraz..." Sesi kesildi. "Yoğun," diye ekledim.

Greer başıyla onayladı. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olup olmadığından emin değildim." Gerçeği söyledim.

Aramızda acıya neden olduğu kadar yardımcı da olan bir şeydi. O kadar çok insana yalan söylüyorduk ki, bir türlü ona söylemeye cesaret edemiyordum.

"Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Greer cevabımı düşünmek için o kadar uzun bir süre bekledi ki, gözleri o kadar düşünceli ve sessizdi ki, yerimde kıpırdandım.

"Tamam." Kahvesinden bir yudum daha aldı. "O zaman ailemin evinin dikkat dağıtması iyi olur. Orada kimse iyi düşünemez."

"Bu kadar kolay, ha?"

Fincanı dikkatlice yere bıraktı ve adanın etrafında yürüdü. Yaklaştığında kendimi destekledim ama dokunmadı.

"Belki *kolay* değil. Sabırlı olmak benim doğama aykırı," dedi bana. "Ama sanırım sen bunu zaten biliyorsun."

"Bir fikrim olabilir," diye alaycı bir şekilde cevap verdim.

Dudakları öylesine kendini küçümseyen, öylesine sinsî bir gülümsemeye dönüştü ki, onu yakalayıp gülümsemesini yüzünden öpmemek için tüm irademi kullandım.

Onu adaya çıkarmamak ve kafatasımın arkasına vuran her rezervasyon boyunca onu becermek için tüm kısıtlama parçaları.

Ayakkabıları olmadan daha kısaydı ve yüzüme bakmak için çenesini yukarı doğru eğdiğinde, ellerimi gevşekçe yanımda kavuşturarak çenemi tuttum. Uyku tişörtü boldu ve altına sütyen giymemişti.

Gözlerimi kapatmadım, elbisesini aşağı çektiğinde yakasının yukarı ittiği göğüslerinin görüntüsüyle savaşımadım.

"Yine de söylemeliyim ki, dün gecedan sonra tipimin ne olduğu tanımını gözden geçirmem gerekebilir," dedi gözleri parlayarak. "Bana dokunmayacak kadar güçlü bir adamın beni bu kadar iyi hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim."

Sözleri çok güçlü bir özlem dalgası yarattı. Kendimi güçlü hissetmedim. Zayıf hissettim. Beni zayıf hissettirdi.

Onu ne kadar çok istediğim ve bir süreliğine bile olsa ona sahip olabilseydim nelerden vazgeçebileceğim konusunda güçsüzdüm.

"Benim tipim olup olmadığın konusunda endişelenmiyorum Greer," dedim ona. "Hayır mı?"

Başımı salladım ve hesaplı bir adım geri çekildim. Merakla beni izledi.

"İşler ters giderse beni mahvedersen," diye itiraf ettim. Yüzü şoktan donuklaştı. "Ve şu anda mahvolmayı göze alamam. Ne kadar çok denemek istesem de."

Sözlerimin ona ne yaptığını görmek için beklemedim. Bekleyemedim.

Az önce açtığım ipleri takip etmenin bir yolu yoktu. Ne çabuk ne de kolay.

Çünkü eğer onu üzüyorlarsa, bu duygusunu silmek için her şeyi yapardım. Eğer onu hayal kırıklığına uğratırlarsa, bana nedenini söylemesine izin verirdim, sadece ikimizin de taşıdığı yükü biraz olsun hafifletmek için. Eğer onu kızdırırlarsa, şey... muhtemelen üç dakika içinde yerde çırılçıplak kalırdık, kalçaları yanıma yaslanır, ellerim saçlarını sıkıca kavrar ve bu seçeneklerin hiçbirisi özellikle ihtiyatlı görünmezdi.

"Ben duş alacağım," dedim ona. "Yaklaşık otuz dakika içinde yola çıkmaya hazır olurum." Olive'i almaya giderken yol sessizdi.

Acı verici bir şekilde.

Rahatsız edici

bir şekilde.

Greer'i hayatıma girdiğinden beri pek çok farklı şekilde görmüştüm ama onu hiç sessiz görmemiştim.

Kızım arabamın arka koltuğuna güvenli bir şekilde bağlandıktan sonra da sessizlik devam etti. Olive bize pijama partisinden bahsetti ve Greer ona kuzenleri hakkında bazı sorular sordu, ancak ikimiz pek fazla etkileşimde bulunmadık.

Birdenbire, ailesinin evinde olmanın verdiği dikkat dağınıklığı o kadar da basit gelmemeye başladı.

Çünkü sonsuza dek dikkatimizi dağıtamazdık ve ben onların yoluna dönmeden önce gözlerimiz bir kez takılıp tutuştuğunda, onun da aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyordum.

Bu sefer geldiğimde, ilkinden hatta ikincisinden bile daha fazla, kendimi sahtekâr gibi hissettim.

Yol boyunca yavaş yavaş içime işledi. Resepsiyonda paylaştığımız tamamen ihtiyaç odaklı anın gecikmiş bir dallanması gibi.

Her şey yanlıştı.

Bu şekilde olmamalı.

Ve bu şekilde olmasının tek sebebi bendim. Çünkü kendimi bunun işe yarayacağına ikna etmiştim, kendimi bunun işe yaraması gerektiğine ikna etmiştim ki hiç sahip olmadığım ebeveyn olma şansına sahip olabileyim. İhtiyacım olan ama sahip olamadığım ebeveynler olabilmek için.

Ciğerlerim kırılgan ve soğuk hissediyordu. Beynim durduramadığım dalgalı nabız atışlarıyla atıyordu.

Arabadan çıkarken Olive elimi sıkıca tuttu, herkesin bizi görmek için can attığı bu büyük, misafirperver yere gelmekten dolayı hâlâ birazcık gerginlik vardı.

Önce Poppy bizi karşıladı, Greer'e sıkıca sarıldı ve bana daha çekingen kibar bir gülümseme verdi. Olive'e ise eğilip ahırdaki kedilerinin yavruları olduğunu ve ziyaret etmek isteyip istemediğini sordu.

Olive heyecanlı gözlerle bana baktı, ben de başımı salladım. Poppy elini uzattı ve Olive çekingen bir tavırla elimi tuttu. Yanımda sessizce duran Greer sorgulayan gözlerle bana baktı.

"Biraz korkmuş gibi görünüyorsun," dedi sakın bir sesle. Ailesi henüz dışarı çıkmamıştı, Cameron da öyle.

Başımı salladım. "Biraz."

Ama yapılacak bir şey yoktu. Sadece bu taklit gününü atlatmak zorundaydık.

Kapıyı önce Sheila açtı, gülümsemesi geniş ve gözleri mutluydu. "İçeri gel, içeri gel, fırından yeni çıkmış ekmeğim var."

Greer iç çekti. "Buraya gelmeyi seviyorum."

"Sana öğretmeyi teklif *ettim*," dedi annesi nazıkçe.

Greer bir kolunu annesinin omuzlarına attı. "Sen yaptığında tadı daha güzel oluyorsa elimden bir şey gelmez." Tim kızını kucakladı ve onu gördüğünden bu yana geçen birkaç hafta içinde bile kilo verdiğini fark etmeden edemedim. Ama hâlâ kendi başına yürüyordu ve elimi sıkıtığında, Kavrayışı güçlüydü.

"Düğün nasıldı?" diye sordu. Greer

elindeki ekmeğin parçasını boğazına

tıkadı.

"Güzel," dedim ona, kızının ellerini iki elinin arasına nasıl sıkıştırdığını hiç düşünmeden.

Duvarın diğer tarafında bir oda dolusu insan varken benim için bacaklar. "Josie mutlu olmayı hak ediyor. O ve Micah dün gece balayına çıktılar ama bu gece Olive'i alacaklar, böylece Londra'ya gitmeden önce son haftalarını onunla geçirebilecekler."

Mırıldandı. "Mantıklı. Greer'ın seni bugün buraya getirmesine sevindim. Eminim buna hazırlanırken hepinizin kafasında çok şey vardı."

"Evet, meşguldük," diye cevap verdim.

Cameron elinde kocaman bir dilim ekmekle mutfaktan çıktı. Cevabıma kaşlarını kaldırdı ve ben de midemdeki rahatsız edici çalkantıyla savaştım.

"Suçluluk duygusu yaratma konusunda iyidir," dedi Cameron kolayca. "Annemle babama kalsa hepimiz hâlâ onların çatısı altında yaşıyor olurduk."

Sheila homurdandı. "Keşke öyle olsa. Bir yetişkin çocuğum kaldı, bu da yeterli. Ve hala bir şekilde zamanın yarısında seni beslemek zorundayım."

Öğle yemeğimizi yerken sohbetimiz rahat ve sıcaktı. Poppy, Greer'a ahırdan bir fotoğraf gönderdi ve Greer telefonunu masanın üzerinde bana doğru kaydırды.

Olive'in göğsüne küçük turuncu-beyaz bir kedi yavrusu sarılmıştı. Gülümsemesi hiç görmediğim kadar büyüktü ve onu ne zaman mutlu görsem göğsümde aynı duyguyu hissediyordum, sanki yüzündeki o gülümsemeyi korumak için tüm dünyayı yakabilirdim.

"O kediyi isteyecek, değil mi?" diye sordum.

Greer güldü.

Sheila bilgece başını salladı. "Artık pes etsen iyi olur Beckett. İçimden bir ses Tim ve benim, senin o sevgili kızınla biraz daha vakit geçirmek için oldukça makul bir bedel karşılığında ondan ayrılabileceğimizi söylüyor."

Greer'in gözleri benimkilere takıldı ve göğsüme saplanan bir duygu düğümünü yutkunarak geçiştirdim. "Bunu düşüneceğim," diye söz verdim.

Elimi okşadı. "Yaklaşık üç hafta içinde anneden ayrılmaya hazır olacaklar."

Evin önüne bir araba daha yanaştı ve Greer soluk soluğa koltuğundan fırladı. "Bunlar Erik ve Lydia mı?"

Tim başıyla onayladı. "Lydia'nın bir etkinlik için Portland'da olması gerekiyordu, bu yüzden bebeği görebilmemiz için fazladan birkaç gece daha eklediler."

Greer, Cameron kapıya doğru hızla ilerlerken onu iterek yolundan çekti. Ayaklarını yere dayadı ve onun yolunu kesti.

"Kımılда," dedi, onu yolundan itmek için harcadığı çabadan dolayı homurdanarak. "Poppy dönmeden önce bebeği almak istiyorum."

Sheila güldü. "İçimden bir ses Olive'le birlikte bir süre o yavru kedilerle oynayacaklarını söylüyor."

Etrafta koşmak için hâlâ yavaşlar."

Greer'la aynı gözlere sahip, uzun boylu ve siyah saçlı Erik eve ilk giren oldu. Elinde pahalı

görünümlü bir bebek bezi çantası vardı. Greer'i kucaklamak için kolunu açtı ve Greer ön kapıdan çıkmak için eğildi.

Gözlerini kırptırdı. "Tamam o zaman."

Sheila onun omzunu sıvazladı. "Bir bebeğin olduğunda böyle olur. Buna alışın." Beni selamlamak için başını salladı. "Beckett. Tim sana el işi yaptırdı mı?"

"Hayır mı?" Ekmeğin bir kısmını kendine ayıran söz konusu adama dönüp baktım. En büyük oğluna gülümsemekle yetindi.

Cameron sırtıma bir şaplak attı. "Daha zaman var. Bu araziye her adım attığında onun bizim için bir listesi olduğunu öğreneceksin."

"O kadar da kötü değil," dedi Tim. "Sadece spor salonunun yanındaki birkaç ölü ağacın temizlenmesi gerekiyor. Siz çocuklar onları taşıyacak kadar güçlüsünüz."

Erik başını salladı. "Biliyordum. Şimdi üstümü değiştireyim mi, yoksa yemek için zamanım var mı?" Tim durakladı, Cameron ve ben bakıştık.

"Şimdi üstünü değiştirmek isteyebilirsin."

Cameron gözlerini devirdiğinde bir kahkaha attım. Erik başını salladı ve mutfaktan geçerken kardeşine dirsek attı.

Evin kapısı tekrar açıldı, bu kez Erik'in karısı tarafından; ellerinin büyük hareketleriyle Greer'e bir hikâye anlatıyordu. Greer'in kahkaha sesleri ondan önce geldi ve kucağında Erik ve Lydia'nın kızıyla kapıdan içeri girdiğinde, biri çelik bir kırıla ciğerimi delmiş gibi hissettim.

Lydia onunla konuşuyor olsa da Greer tamamen bebeğe odaklanmıştı. Bebeğin küçük bedenini göğsüne yasladı, koyu renk saçları yüzüne değiyordu. Bebeğin alına yumuşak öpücükler kondurdu, sadece açgözlülükle içine çekmek için durdu.

"Çok güzel kokuyor," dedi Greer. "Neden bu kadar güzel kokuyor?"

Lydia güldü. "Şey, bu sabah otelde banyo yaptı çünkü patlamıştı, o yüzden..."

Greer burun kıvrarak yüzünü buruşturdu, sonra bebeğin boynuna üfledi, bu da çocuktan tatlı bir guruldama sesi çıkardı. "Bunu Greer Teyze'ye yapmazsın, değil mi?"

Greer'in o bebeği tutarkenki görüntüsü bir başka uykusuz gece boyunca aklımdan çıkmayacaktı. Bu çok fazlaydı.

Çünkü nasıl hissettiğini bilmeden bile beni çoktan mahvetmiş olabileceğini fark etmek için çok geçti. Teni benimkinin altında nasıl olurdu ya da öpüştüğümüzde nasıl sesler çıkarırdı.

Etrafımdaki oda ısınıyordu, çok fazla kahkaha, rahatlık ve sevgi sesleri vardı.

Erik karısına yaklaştı, Greer kızlarının burnuna sokulurken uzun bir öpücük çaldı. Cameron bir parça ekmek aşırmaq için annesinin arkasına uzandı. Tim, Olive'i yavru kedilerle birlikte görebilmek için ahıra gideceğini söyledi.

Hepsi çok fazlaydı.

Almak için yalan

söylediğim bir şey.

Hak etmek için hiçbir şey yapmadığım bir şey. Ne kendim ne de Olive için.

Tüm bunların çok ileri gitmesine izin verdim. Aptalca bir şekilde Greer söz konusu olduğunda

kuma keyfi bir çizgi çekerek hepimizin zarar görmeden kurtulabileceğini düşündüm.

Ama hiçbirimiz

olmazdık. Olive değil.

Greer ya da ailesi değil.

Ve ben de değilim.

Pencereden Olive ve Poppy'nin eve döndüklerini gördüm.

Tim onları ön bahçede karşıladı ve evin arka tarafındaki büyük oyun setini işaret ettiğinde Olive başıyla onayladı.

Ve giderken zıplıyordu, bu onun mutlu olduğunun kesin

işaretlerinden biriydi. Bu yer yüzünden. Ve bu insanlar yüzünden.

Cameron'a "Affedersiniz," dedim. Kendimi ön kapıdan dışarı attığımda Greer bana sorgulayıcı bir bakış attı.

Ellerimi ön verandaya dayadım ve Wilder'ların arazisini kaplayan sonsuz dönümlük köknar ağaçlarına baktım.

Böyle bir yerde, böyle insanlarla birlikte büyümenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım.

Kapı sessizce açıldı ve Greer yerine Sheila Wilder geldi. Gözlerinde anlayışlı bir bakış vardı.

"İyi misin Beckett?"

Doğrudum. "Olay çıkarmak istememiştim. Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım vardı."

Evin içine baktı, gözleri bebeği nazıkçe sallarken bizi izleyen kızına takıldı.

"Yapmadın," diye beni temin etti. "Sadece birinin hepimizle ne yapacağından emin olamadığı zamanki bakışını biliyorum. Bu aile tarafından bunaltılan ilk kişi sen değilsin."

Başımı salladım.

"Otur," dedi ve ön verandadaki sandalyeleri işaret etti. Greer'la evlenmek için onlardan izin istediğimde oturduğumuz yerle aynıydı. Tekrar oturduğumda midemde binlerce düğüm vardı.

"Bugün bizi ağırladığınız için teşekkür ederim," dedim ona. "Olive ve ben Greer'den önce böyle şeylere pek fırsat bulamıyorduk." "Kızınız çok değerli küçük bir şey. Umarım herkesin onun üzerine titremesine aldırmazsın. Biz yapamayız kendimize yardım edelim."

Gülümsedim. "Burayı seviyor. Bu çok önemli bir şey."

"İyi ebeveynler çocukları için her şeyi yaparlar, değil mi?" diye sordu. Keşke bilseydi.

Kadın bilerek gülümsedi. "Greer sana Tim'le nasıl tanıştığımızı anlattı, değil mi?" Başımı salladım. "Biraz. Parker da Portland'a ilk transfer olduğunda anlatmıştı."

Sheila mırıldandı. "Hayatın getirdiğı acılardan pek çok iyilik yaratmayı başardık. Ben payıma düşenden fazlasını yaşadım, Tim de öyle." Gözlerini tekrar eve dikti. "Sağığına rağmen şu anda hayatımızın tatlı bir dönemindeyiz. Bu güzel bir şey."

"Tim ilk karısını kaybetti, değil mi?" Ben sordum.

Başını sallarken gülümsemesi yumuşaktı. "Kanser. Hızlı ve acımasız ve doktorunu gördüğünde onu durdurmak için yapabilecekleri pek bir şey yoktu." İçini çekti. "Annelerini yeni kaybetmiş on yaşından küçük üç oğlu vardı ve hepsi de bu büyük çirkin şeyin üstesinden nasıl geleceklerini ona soruyorlardı."

Sheila'ya Greer'in babasını sormadım çünkü onun aynı türden üzücü bir hikâyesi olmadığını biliyordum.

Eşi kendi isteğiyle ayrıldı.

Güzel bir karısı vardı. Oğlu ve iki kızı vardı ve Greer Olive'in yaşından çok da uzak değilken çekip gitti.

Sheila bir sonraki doğal soruyu açıkça geçiştirdiğini anlamış olmalıydı ki gülümsedi. "Böyle şeylerle başa çıkma konusunda her zaman benden daha iyiydi."

"Tim?"

Başını salladı. "Keder. Kaybı. Küçük beyinlerinin bunca yıl boyunca bununla ne yapacağını bilememesi. Ben hala hissetmeye devam ederken, o her zaman konuşmayı başarırdı. Şimdi bile, iyi başa çıkamadıklarında onlara yardım etmek zorundayız." Gözleri buğulandı. "Kocamı kaybetmek istemiyorum, çocuklarımla babalarını kaybetmelerini istemediğim kadar. Ama o her zaman onların acılarının ardında ne olduğunu, bu yüzden yaptıkları şeylerin ardında ne olduğunu dinlemekte daha iyidir."

Parker'ın kaçınmasını düşündüm. Ve Greer'in çılgınca harekete geçme ihtiyacını düşündüm. "Kendine gelecektir," dedim sessizce. "Parker."

Başını salladı. "Oh, yapacağını biliyorum. Babasını sevmeyecek kadar çok seviyor. Düğün bir başlangıçtı," dedi dikkatle. "Pek çok şey için."

Sözlerinde gizli bir anlam vardı ve bunları söylerken yüzünü inceledim.

"Ama inanır mısınız, şu anda Parker için o kadar da endişelenmiyorum." Başını iki yana salladı. "Hayatımızla ilgili hiçbir şey -ne şimdi ne de sonra- mükemmel ya da uygun değildi. Ve kesinlikle planladığımız gibi de değil. Bunun bir kısmı da çocuklarımızın nasıl zor yollardan geçtiğini izlemekten kaynaklanıyor. Yapacakları şeyler, bunu hissetmemek için katlanacakları yollar."

Alyansıma dikkatle baktıktan sonra gözleri bilerek benimkilerle buluştu ve hızlı bir farkındalık sarsıntısı hissettim.

O biliyordu.

"Sheila," dedim sessizce, "ne diyeceğimi bilmiyorum-"

Ama o bir elini kaldırdı. "Bana herhangi bir açıklama borçlu değilsin Beckett. Bunu yapmak için kendi nedenlerini biliyorum. Ve bence bunlar asilce. Şüphelerim vardı, bunları kızıma söylemeyi gerekli bulmasam bile."

Dirseklerimi kalçalarıma dayayarak öne doğru oturdum ve bunun ne anlama gelebileceğini düşünürken başımı öne eğdim.

"Çok özür dilerim," dedim sessizce. "Sana ve Tim'e yalan

söylediğim için kendimi çok kötü hissediyorum." Uzun bir süre cevap vermedi.

"Biliyorum," dedi sonunda. Sesi biraz kararsızdı. "Greer her zaman benim vahşi kalbim olmuştur. Özellikle ailesi söz konusu olduğunda gözünü kırpmadan atlıyor. Bir zamanlar

Tim'in o gün yaptıklarını duyduğunu hissetti, sırf onun davranışları yüzünden."

"Neden hiçbir şey söylemedin?"

Gülümsemesi gizemliydi. "Kendimce sebeplerim vardı ve bunları paylaşmayacak kadar yaşlı ve bilgeyim."

Doğruldum. "Bunu senin için mühürleyen neydi? Bunu neden yaptık?"

"Papaz Bill," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Geçen hafta ona rastladım ve şu evlilik cüzdanı ve Greer'in onu gönderip göndermediğini öğrenmek için uykularının nasıl kaçtığını anlata anlata bitiremedi."

Esprisiz bir kahkaha attım. "Ona bunun işe yaramayacağını söyledim." "Yani aslında evli değilsiniz," dedi sessizce.

Elimdeki basit altın yüzüğe baktım ve hafifçe döndürdüm. "Hayır."

Üzerinde haftalarca düşündükten sonra bunu yüksek sesle söylemek neden acı veriyordu?

Basit bir kelime boğazımı kesip açıyormuş, daha önce var olmayan bir siniri açığa çıkarıyormuş gibi hissettirdi. Bu şimdiye kadar itiraf ettiğim en zor gerçektir.

"O anda yapılacak en doğru şey buymuş gibi geldi," dedim. "Devlete başvurmak için altmış günümüz vardı, en azından sahtekarlık yapmaktan kaçınabileceğimizi düşündük."

Yavaşça nefes aldı. "Ve sen yemin ettin..."

"Kırk beş gün önce," diye bitirdim. Bir gece önce tavana bakarken saymıştım. Sheila kaşlarını yavaşça kaldırdı.

"Artık doğru şeyin ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Eğer bir yalan, onu söylemenin maliyetine değerse."

"Keşke sizin için buna cevap verebilseydim," dedi. "Ama korkarım bu benim haddime değil." Ona meraklı bir bakış attım. "Ama yine de bana bildiğinizi söylediniz."

"Yaptım. Çünkü seni yiyip bitirdiğini görebiliyordum ve bunu yapmasını ben de istemiyorum." Nazıkçe gülümsedi. "İkinizin de iyi kalpleri var, başka birinin sevgisine dayanan bir karar verdiniz ve bu benim için önemli. İleride ne yapacağınızı düşünürken sizin için de önemli olmalı."

Cevap vermeden önce sözlerini tarttım.

Yapılması gereken bir seçim vardı ve bunu bana bırakıyordu. Bana ve Greer'e.

"Kimseye söylemeyi planlamıyorsun," dedim sessizce.

Uzun bir süre sonra başını salladı. "Tim bile mi?"

Yavaşça nefes aldı ve nefes alırken bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Onu fırçalamak için hiçbir hareket yapmadı. "Bu benim anlatacağım bir hikâye değil Beckett. Bu senin ve Greer'in hikâyesi. Kocam o gün onu aylardır görmediğim kadar mutluydu ve bu nereden gelirse gelsin, sen ve Greer ona her zaman yaşamak istediği bir şeyi verdiniz." Sesi titriyordu. "O tanıdığım en iyi

adam. Kendisinden olmayan çocuklar için milyonlarca şekilde adım attı ve onları tüm zorluklara rağmen sevdi. Bu yüzden hayır, o anı ondan almayacağım."

Söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu, tek yapabildiğim oturup dinlemektir. Bu durumda görmezden geldiğim grinin tüm farklı tonlarını özümsemek.

Tek yapabildiğim gerçeği tartmak, bu olaydan etkilenen insanlar için ne ifade ettiğiydi. Bunu anlatmanın neye mal olacağını.

Ayağa kalktı ve bir elini omzuma koydu.

"Sen iyi bir adamsın Beckett. Ve kızım için de iyi bir adamsın, ki bunun senin karşı karşıya olduğun durumdan ayrı bir mesele olduğunun farkındayım. Ama bunu bilmeni istiyorum ki kendini hırpalamayı bırakabilesin."

O eve döndükten sonra ben dışarıda kaldım.

Söylediği her şeyi düşündüm. Son birkaç ayın bağlamında ne anlama geldiğini, çocuklarına nasıl ebeveynlik yaptıklarını, benim hiç bilmediğim sağlıklı bir sevgi türünü nasıl modellediklerini.

Belki de Greer'in Olive'le nasıl başa çıkacağını her zaman bu kadar iyi biliyor gibi görünmesinin nedeni, tüm çocuklarının farklı mücadeleler ve farklı başa çıkma yöntemleriyle geldiğini kabul eden ebeveynler tarafından sevgi ve destekle büyütülmüş olmasıydı.

Neden çekinmeden sevdiğini.

Ve sonra Olive'in büyürken kimden bir şeyler öğrenmesini istediğimi düşünmeden edemedim. Bu yolda devam edersem benden ne tür dersler alacaktı.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ama sonunda kapı açıldı ve Greer bana katıldı. Sadece onun varlığı bile içimde bir tepki yarattı.

Annesinin boşalttığı koltuğa oturmak için yanımdan geçip gittiğinde Sheila'nın sözlerini düşündüm. Hiç düşünmeden atlayan, gözleri alev alev yanan katı yürekli kızını.

O kadına baktım ve hayatımın her alanına yavaşça sızarken nasıl bu kadar kör olabildiğimi düşündüm.

Karşı koyabileceğimi düşünecek kadar nasıl bu kadar aptal olabildim?

Yüzünü kataloglarken bunun aptallık olmadığını fark ettim. Kibirdi. Ve şimdi bunu tuğla tuğla sökmek zorundaydım.

"Kedinin adını Olive koydu,"

dedi. Sessiz bir kahkaha attım.

"Tabii ki yaptı." İçimi çektim. "Ne seçti?" Greer'ın dudakları karşı konulmaz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Clarence." "Ne? Neden?"

Güldü. "Hiçbir fikrim yok. Babama yaşlı bir adama benzediğini söylemiş, o da yaşlı bir adamın adını seçmiş."

Onun beklediği gibi gülmedim. Tek yaptığı göğsümde biriken ağırlığın üzerine bir ağırlık daha eklemek oldu.

Greer tekrar konuşmadan önce iç çekti.

"Sen ve annem burada oldukça ciddi bir tartışma yapıyordunuz," dedi.

Yavaşça başımı
salladım. "Bunun
hakkında konuşmak
ister misin?"

Derin bir nefes aldım, sonra Greer ile göz göze geldik. Yüzümü gördüğünde gülümsemesi soldu.
"Josie'ye söylemeliyim."

Bölüm 25

Olive'in eve dönerken uyuyakalacağını düşünmüştüm ama Kedi Clarence için planlar yapmakla o kadar meşguldü ki uyumak kadar sıkıcı bir şey yapamadı.

"Odam için ona bir kedi kulesi alabilir miyiz? Güçlü kalmak için egzersize ihtiyacı var."

Beckett başıyla onayladı. "Eminim yapabiliriz, tatlı bezelyem. Annesinden ayrılacak kadar büyümesine daha birkaç hafta var, o yüzden acele etmeyeceğiz ve onun için en iyi şeyleri bulacağız."

"Ve oyuncaklar," diye ekledi. "Oyuncaklara ihtiyacı olacak."

"Evet," dedi kolayca, gözleri dikiz aynasında ona kilitlenmişti. "Bir kedi yatağı da alabilir miyiz?" diye sordu.

Beckett onaylar gibi bir ses çıkardı. "Clarence'ın senin yatağında uyuyacağını düşünmüyorsun değil mi?"

"Umarım öyledir." Göğsümün sıkıca kenetlenmesine neden olan yumuşak, mutlu bir ses çıkardı. "Ama şekerleme yapmak için de bir yatağı olmalı. Ya da ben okuldayken ve o kendini güvende hissetmek istediğinde."

Gözlerim kapandı ve gözyaşlarına boğulmak için çaresiz bir dürtüyle savaştım.

Derimin altındaki enerjinin gidecek hiçbir yeri yoktu ve Salem'e geri döndüğümüz yol boyunca, yüzeyin altında umutsuzca pençelendiğini hissedebiliyordum.

Her nasılsa, ailemde kaldığım süre boyunca kendimi toparlamıştım. Annem birkaç kez beni inceledi - o annemin bakışı beni hüngür hüngür ağlayacak hale getirme gücüne sahipti - ben de göz teması kurmayı reddettim.

Olive'i bir süre salıncakta ittikten sonra Tim kanepede uyuyakaldı.

Poppy'nin dikkati bebeğe o kadar dalmıştı ki içimdeki korku göstergesinin kırmızı kod seviyesine ulaştığını fark edemedi ve kardeşlerim de bir Pop-Tart kadar gözlemciydi.

İşte oturdum.

Duygularımla baş başa, böyle bir şey olduğunda beni sakin ve sabit tutma konusunda hiçbir zaman çok iyi bir iş çıkarmamış olan ölümlü bedenimden patlamalarını bekliyordum.

Cameron yapacak bir işim olmadığında saatli bir bomba gibi olduğumu söyleyerek şaka yapardı. Ve bu, o anda hatırlanabilecek en kötü şeydi.

Muhtemelen aşık olduğum adamla, kesinlikle aşık olduğum kıızıyla arabada sıkışıp kalmıştım, Olive için feda ettiği her şeyin yüzünde patlamak üzere olduğunu biliyordum ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordum.

Ellerim kucağında titriyordu ve onları sabit tutmak için parmaklarımı birbirine kenetledim. Kaburgalarımın altında kalbim düğümlemişti.

Beckett, Olive'le sohbeti sürdürdü çünkü bu onu şimdiye kadar duyduğum en geveze konuşmaydı ve yan gözle bakmayı başardığımda, yavru kedilerden, salıncaklardan, ağaçlardan ve Cameron'ın büyük kamyonundan bahsederken gözlerindeki sıcaklık beni neredeyse çözüyordu.

"Eğlenmene sevindim, tatlı bezelyem."

Ellerine, direksiyonu tutuş şekline baktım. Derisinin altındaki çapraz damarlara. Uzun parmaklarının yayılışına. Elindeki altın yüzüğe.

"Hayatımın en güzel günüydü," diye ilan etti.

Bana doğru baktı, hüzünlü bir gülümseme dudaklarının kenarını kıvırdı. Karnımın alt kısmında tehlikeli bir titreme başladı.

Ailemin arazisinde büyük bir gölet vardı ve küçükken orada balık tutardık. Orada yalnız olduğum nadir zamanlarda, bulabildiğim en küçük çakıl taşı bulup tam ortasına atmayı çok severdim.

Çünkü o minicik çakıl taşları suyun camsı yüzeyinde yavaş, yuvarlanan hareketlere neden olur ve kenarda oturduğum yerde bana ulaşmalarının ne kadar süreceğini görmek için beklemeye bayılırdım.

Bir şekilde bunun olacağını biliyordum.

Ne kadar yüzleşmek istemesem de ve bu kaçınılmaz sonuçtan kaçacağımıza dair kendime ne kadar yalan söylesem de... Yaptığımız bu şey için bir hesaplaşma yaşayacağımızı biliyordum.

İlk başta küçük ve fark edilmeyen dalgalar kapıyı çalmak üzereydi.

Yavaşça nefes verdim, zihnim düşünceler arasında gidip gelirken bakışlarımı pencerenin dışında tuttum.

Josie öfkelenirdi. İhanete uğramış hissedirdi.

Ve buna hakkı var.

Ev görüş alanıma girdi ve midemdeki titreme yayıldı. Kaburgalarım takırdadı, bir şey onu sıkı sıkı tuttuğum yerden kurtulmaya çalışıyordu.

"Josie geldiğinde Olive'i arka bahçeye çıkarabilir misin?" diye sordu sessizce. Ses tonu çok rahattı.

Çok etkilenmemiş.

Belki kaburgaları sarsılmıyordu ve belki kalbi düğümlemiyordu.

Belki de bu onun için kolaydı - doğru olanı yapmak, önünde karar verdiği yolu takip etmek.

"Evet," dedim ve gözyaşlarına boğulmak üzereymişim gibi ses çıkarmadığım için kendimi zihinsel olarak alkışladım.

"Annem ne zaman geliyor?" Olive sordu.

"Birazdan burada olur," diye cevap verdi. "Ona ne zaman evde olacağımızı söyledim. Londra'ya gitmeden önce her saniyesini seninle geçirmek istiyor."

Olive başıyla onayladı. "Bana gerçek bir Paddington Ayısı alacak, eve bisküvi ve odam için küçük kırmızı bir otobüs getirecek."

Beckett'in eli direksiyonda sıkılaştı ve bakışlarımı ayırmak zorunda kaldım.

Eğer hâlâ Londra'ya gidiyorsa.

Yaptıklarımızdan sonra fikrini değiştirmezse.

Kendimizi burada bulduğumuza gerçekten şaşırmamıştım. Ne kadar kabul etmek istemesem de, o kapıyı arkamdan kilitlediği anda, tüm yapıyı ayakta tutan küçük bir parçanın yerinden oynadığını biliyordum.

Bir hata.

Elbette söylemedi. Zalim değildi.

Her ne kadar birbirimize gerçeği söyleyeceğimize dair söz vermiş olsak da, benimle paylaştığı gerçek, bin kesikle ölmek gibi bir şeydi.

Bir gün geriye dönüp baktığında bunu bencilce bir düşkünlük olarak görebileceği, bizi bir hata olarak görebileceği düşüncesi, en hassas yanlarıma acımasızca acı veriyordu.

Ama tüm bunlardan daha da kötüsü, içimde her ne oluyorsa, onun hissettiklerinin yanında soluk kaldığını biliyordum.

Olive, Beckett ve beni ön verandada bırakarak eve koştu. Ellerini korkuluklara dayadı ve gözlerini araba yoluna dikti.

Yanında durdum, vücudunun sıcaklığını tenimde hissedebilecek kadar yakındım. Bir özlem dalgasıyla, bu yükü onun üzerinden kaldırmak için duyduğum çaresiz arzuyla savaştım.

Bunu daha iyi hale getirmek için yapabileceğim

hiçbir şey yoktu. Bunu ortadan kaldırmak için

yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Ona ne söyleyeceğini biliyor musun?" Ben sordum.

Çenesini indirdi ve iç çekti. "Hayır." Bir süre sonra başını kaldırdı ve ayak parmaklarına kadar hissettiğim bir bakışla beni kısırdı. "Bunu neden yapmak zorunda olduğumu anlıyorsun, değil mi?"

Tüm bencil içgüdülerim onu ikna etmek için çılgık

atıyordu. Ona inşa ettiğimiz şeyi riske atmamıza gerek

olmadığını söylemek için.

Kollarına atılmak, tüm bu duyguları bir öpücüğe dökmek ve böylece fikrini değiştirip bu şekilde kalabilmek.

Ben, o ve Olive.

Bu yılı değerlendirip harika bir hayatın temellerini atabileceğimizi.

İçinde sevgi, kahkaha, kelebekler, Clarence adında kediler, futbol maçları ve mutfak masasını kirleten boya kalemleri olan bir şey.

Bir hıçkırık boğazıma tırmanmakla tehdit etti ve onu yuttum, bir kapı şangırtıyla kapandı

Kafamdaki kısır hassasiyet.

Çünkü gözlerinde gördüm, eğer Josie'ye yaptıklarımızla ilgili gerçeği söylemezse asla kendisiyle yaşayamayacaktı.

Bu adam bir yalan üzerine asla bir hayat kuramazdı.

Onu sevmeseydim çok daha kolay olurdu.

Ama ben yaptım.

Bu yüzden başımı salladım ve bunu yaparken kalbim cam gibi paramparça oldu. "Evet," diye fısıldadım. "Doğru olanı yapıyorsun Beckett."

Yavaşça nefes verdi. Gözleri yüzümde gezindi, hafifçe ağzımın üzerinde durdu.

İçimdeki her şey *kalmak, kalmak, kalmak* için inlese de yavaş, ölçülü bir adım geri attım. Bana öyle baktığında yaklaşmak için.

Yapabilecekken kendimize asla izin vermediğimiz bu şeyi almak için.

Hiçbir şey yapmamak, o büyük anlarda eylemden uzaklaşmak... Bunu daha önce hiç başaramamıştım. Ama en önemli anlardan biri varsa, o da buydu.

Onun içindi.

Josie'nin arabasının sesi aramızdaki sessizliği yardı ve Beckett doğruldu.

Vücudunu o kadar sıkı tutuyordu ki, sanki milyonlarca parçaya ayrılacakmış gibi görünüyordu. Gözleri benimkileri tutarken çılgına dönmüştü.

Ona bir şey vermeden çekip gidemeyeceğim için derin bir nefes aldım ve elini elimde tuttum, yanağına hafif bir öpücük kondurmak için adım attım. Kulağına fısıldadım, "Her şey yoluna girecek."

Eli benimkini tuttu, sanki onun can simidiydim. Çok güzel kokuyordu. Ve çok iyi hissettiriyordu.

"Olive'i ne kadar sevdiğini biliyor," dedim sessizce, yüzüne bakmak için geri çekilerek. "Birkaç günlüğüne delirmesi gerekse bile ona bunu hatırlat."

Ben tekrar geri çekilirken başını salladı.

Josie arabayı çekerken ona el salladım ve sonra evin içinde kayboldu.

Olive ve ben arka bahçede dolaştık, çizim defterini kolunun altına sıkıştırdı ve pencerelerden Josie'nin adada oturduğunu gördüm.

Olive'e ahırın hemen ötesindeki büyük bir kır çiçeği tarlasını gösterdim ve o da oturup resim çizebileceği en iyi yeri bulmak için çimenlerin arasında hafifçe koşuşturdu.

Bir elimi gözlerime götürdüm ve evin içini görebilmek için güneşten korudum.

Sadece birkaç dakika sonra Josie'nin oturduğu yerden kalkıp ellerini kalçalarına koyduğunu gördüğümde midem tatsız bir şekilde bulandı.

Eve birkaç adım daha yaklaştım ve Beckett'ın omuzlarındaki kederli çöküşü görebilecek kadar açığı değiştirdim.

Josie bağıırıyordu.

Başını salladı ve bir elini ağzına götürdü. Ciğerlerim ağırıyordu ve tam bir nefes alamıyordum.

nefes alıyor, çektiği acıyı hayal ediyordu.

Öfkeli bir parmakla Olive ve benim durduğumuz arka bahçeyi işaret ettiğinde, titreyen bir elimi karnımın üzerine koydum.

Beckett bir şeyler söylemeye başladı; vücut dili, sıçıp batırdığını bilen ve bununla mücadele etmeye çalışmayan bir adaminkine benziyordu.

Ve Josie... Josie çok kızgındı.

Ellerini çılgınca hareket ettirerek onu işaret etmek için yüzüne vurduğunu gördüm. Arka bahçeye açılan sürgüye doğru yürüdü ve sürgüyü çekerek açtı.

Gözleri yanımdan geçip gitti.

Sanki orada değilmişim gibi.

"Olive, gel çantanı al," dedi. "Gitmemiz gerek." "Bu çiçekleri çizmeyi bitirebilir miyim?" Olive sordu.

"Hayır." Kollarını kavuşturdu. "Şimdi gidiyoruz."

Olive yanımdan hızla geçti. "Güle güle Greer," diye seslendi.

Gözlerimi kısıtım, içlerindeki yanma muazzam ve dehşet vericiydi.

Olive içerideyken ve duyamayacağı bir yerdeyken eve doğru birkaç adım attım. "Josie, çok üzgünüm," dedim.

"Yapma," dedi uyarı tonuyla. "Şu anda bunu duyamam. Kızımı alıyorum ve ikinizle daha sonra ilgileneceğim."

Yüksek sesle ve kesik kesik bir hıçkırık yükseldi ve ona doğru koştum. "Lütfen Beckett'ı bunun için cezalandırma," diye sessizce yalvardım. Gözyaşlarım kontrolsüz, sıcak ve amansız bir şekilde yüzümden aşağı akıyordu. "O çok iyi bir baba ve bu tamamen benim fikrimdi." Bir elimi göğsüme koydum. Tüm vücudum bir yaprak gibi titredi. "*Lütfen*. Ben olmasaydım bunu asla yapmazdı. O sadece..." Sesim çatallaştı ve bunu gözümü karartarak geçiştirdim. "Sadece onunla *zaman geçirmek* istiyor ve onu çok seviyor. Seni asla incitmek istemedi."

Josie'nin dudakları titriyordu, gözlerinin önünde çözülüşümü izlerken.

"Hepsi benim yüzümden oldu," dedim ona. Sesim kısıktı, durduramadığım duygularla boğulmuştum. "*Beni* suçlayın. Lütfen bunun için onu cezalandırmayın."

Josie'nin arkasında Beckett'ın yüzü belirdi; gözleri kıpkırmızı, dudakları sert bir çizgi halindeydi. "Greer, dur.

Bunu benim için düzeltemezsin."

Josie orada değilmiş gibi davrandı ve çirkin bir hıçkırık dudaklarımı tırmaladı.

"Anlamıyor musun?" diye sordu sessizce. "Birinin güvenini kırdığın an, niyetinin ne olduğu önemli değildir. Sadece sonuçlarıyla baş etmek zorunda kalırsın."

Ağlamamı durduramıyordum. Daha önce canımın yandığını düşünmüş olsam da, bunun Olive'le

olan ilişkisine mal olabileceği fikrinin yanında hiçbir şeydi.

Olive küçük pembe bavulu ve kafasındaki kalp şeklindeki güneş gözlükleriyle merdivenlerden indiğinde Josie gözlerinin altını sildi.

Beckett onu kucaklamak için kaldırdı ve durduğum yerden bile onu kalbine nasıl sıkı sıkıya bastırıldığını, yüzünden tek bir damla gözyaşı süzüldüğünü gördüm.

Sanki biri göğsümü yırtıyormuş gibi hissettim.

"Hoşça kal, Greer. Döndüğümde Clarence hakkında konuşabiliriz!" Ve bana el salladığında, kalbimin tanınmaz bir şeye dönüştüğünü hissettim.

Zorla gülümsedim, gözyaşlarımı göremeyeceği kadar uzakta olduğu için şükrettim.

Josie ikimize de okunamayan bir bakış attı. "Micah'yla konuştuktan sonra ararım," dedi

Beckett'a. "Josie," dedi Beckett.

Bir elini kaldırdı. "Şimdi olmaz."

Kapıyı arkasından çarpıp çıktığında, arkasından gelen ses boşluğu sağır ediciydi.

Beckett'ın göğsü kabardı, boğazının derinliklerinden boğuk bir çaresizlik sesi yükseldi. Elimle ağzımı kapattım.

"Bitti," dedi, sesi perişan, yorgun ve duygu yüklü. Ona doğru bir adım attığımda başını salladı.

"Şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var Greer."

Gözlerimiz buluştu ve birbirini tuttu ve başka bir şey söylemeden döndü ve kapıyı arkasından çarparak yatak odasına doğru yürüdü.

On dakika sonra, kıyafetlerimi bavuluma tıktırmış ve yüzüm gözyaşlarımla ıslanmış bir halde arabama bindim, kontağı açtım ve eve doğru yola koyuldum.

Bölüm 26

"Sanırım kırıldı," diye fısıldadı kardeşlerimden biri dramatik bir şekilde. "Bir insanın bu kadar ağlayabileceğini bilmiyordum."

Sehpadan bir kitap kapıp ona fırlattığımda, taşaklarına tam isabet ettirmeme iki santim kalmıştı. Cameron bunu kuşkulu bir huff ile savuşturdu.

Erik güldü ama Lydia bir yanımda oturup sırtımı sıvazladığı yerden ona ölümcül bir bakış fırlatınca gülümsemesi hemen kayboldu.

Poppy diğer taraftaydı, mendil kutusunun resmi sahibiydi.

Adaline FaceTime'daydı ve yüzünde sempatik bir ifadeyle her şeyi izliyordu.

Annem ve Tim kanepede oturmuş, el ele tutuşmuş ve yetişkin çocuklarının akıllarını kaybetmelerini önlemeye çalışıyorlardı.

Genel durumuma bakılırsa yapacak daha çok işleri vardı.

Eve döndüğümünden beri ağlamam neredeyse hiç durmamıştı.

Sehpanın üzerinde bir yığın mendil vardı ve burnumu silmek için Poppy'nin elindeki kutudan bir tane daha aldım.

"Orada nasıl bir şey *kaldı* ki?" Cameron sordu.

"Cameron Wilder," diye tersledi annem. "Kibar olamayacaksan dışarı çık."

Tim koltuğuna geri yerleşti, ellerini karnının üzerine koydu ve iç geçirdi. "Yeniden küçükmüşler gibi hissettirmiyor mu? Eskiden bunu günde onlarca kez söyledin."

Annem küçük bir gülümsemeyi başardı. "En azından."

"Josie onu affedecektir," diye güvence verdi Poppy. "Affetmek zorunda. Hepimiz onun ne kadar iyi bir baba olduğunu görebiliyoruz."

Burnumun altındaki peçeteyi ovuşturdum. "Bence de öyle olacak, ama ne pahasına? Peki ya ...?" Sesim kesildi, gözyaşlarım yeniden kabarmakla tehdit ediyordu. "Ya velayet anlaşmasını değiştirmeye çalışırsa ya da bu büyük, korkunç şeyi yaptığımız için onunla daha az zaman geçirirse?"

"Bunu yapmayacak," diye yatıştırdı annem. "Bir süreliğine üzülebilir ve üzölmeye de hakkı var. Ama o kadar ileri gideceğini sanmıyorum. İkinizin de sevdiğiniz insanlar için doğru olanı yapmaya çalışan iyi insanlar olduğunuzu biliyor."

Başımı salladım. "Onun yüzünü görmedin. Ya da onunkini," diye fısıldadım kırık bir sesle. "Onun yüzünü asla görebileceğimi

Bu yüzden onunla zaman kaybederse kendimi affederim."

"Oregon'dan biraz uzaklaşmak ister misin?" Adaline telefonun hoparlöründen sordu. "Emmett bir haftalığına hücum hattı ve alıcılarla yaptığı inzivaya çekilecek, bu yüzden ev bana kalacak. İstersen korkunç yemekler yiyebilir ve *Pretty Woman*'ı tekrar tekrar izleyebiliriz," dedi.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. İş yerinde çok meşgulüz ve... geri kalan eşyalarımı almak için geri dönmem gerekiyor." Gözlerim yine yaşardı. Anneme ve Tim'e, "Umarım bir süreliğine geri taşınmamda bir sakınca yoktur," dedim.

Bakıştılar ve Tim onun elini okşadı. "Tabii ki yapabilirsin. Annen evi boş istiyormuş gibi davranıyor ama palavradan başka bir şey değil."

Annem gülümsedi.

Poppy başını omzuma koydu. "Özür dilerim Greer. Gerçekten ikinizin..." Durakladı. "Rüya."

Sözleri göğsümün ortasında sivri ve keskin bir kıymığa neden oldu. Eğer dokunmaya çalışsaydım, kanayacaktı.

Annem Cameron'ın koluna dokundu. "Herkes dışarı. Geri kalanınız için meşgul olma zamanı, Greer ile konuşmamız gerekiyor."

Tim elini kaldırdı. "Sizden önce ben bir açıklama yapmak istiyorum."

Hepimiz sustuk.

Teker teker gözlerimizin içine baktı. "Ben ölmeden önce bu aileden başka biri daha bu sahte ilişki saçmalığını yaparsa, sizi vasiyetimden çıkarırım."

Cameron burun kemiğini sıktı.

Poppy iç çekerek ayağa kalkmadan önce elimi sıktı. Lydia koltuktan kalkarken Erik'in elini tuttu ve Cameron da onları odadan çıkarken takip etmeden önce bana cesaretlendirici bir bakış attı.

Sonra gözünün altındaki deriyi işaret etti. "Altında biraz rimel var. Uyandığında böyle görünürsen bebeği korkutacaksın."

Onu tersledim ve o da eğlenerek kıkırdayarak evden çıktı.

Annem başını salladı. "Senin çocuğun," dedi Tim'e.

Homurdandı. "En kötüler bende, değil mi?"

Gölüşmelerini izledim, onları ne kadar çok sevdiğimin gücüyle göğsüm ağrıyordu. "Zaten özür diledim, değil mi?" Aileme sordum.

Tim başını salladı. "Birkaç kez. Hıçkırıklar arasında tam olarak kaç tane olduğunu söylemek zordu ama dört tane saydım."

"Beş," diye düzeltti annem.

Tim mırıldandı. "Beş güzel bir sayı. Sadece dört tane yapsaydın seni bu kadar kolay affetmeyebilirdim."

Sulu bir kahkaha attım.

Bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Benim tatlı Greer'im, bu dersi zor yoldan başka bir şekilde öğrenemezdin."

"Ne dersi bu?"

Cevap vermeden önce annemin elini kendi elinin içine aldı. "Darbeyi hafifletmek için bir şey yapsanız da yapmasanız da hayatta zor gelir. Ve hayatınızdaki insanların acı çektiğini görmekten nefret ettiğiniz için bunu yok edemezsiniz."

Dizlerimi göğsüme doğru çektim ve ona bakarken çenemi oraya koydum.

"Kardeşinle masaya oturduğumda, ki umarım yakında olur, ona da aynı şeyi söylemek zorunda kalacağım. Parker da çaresiz ya da kızgın hissettiği için ya da durum her neyse, bununla yüzleşmek istemiyor. Ama sen de öyle. Sen sadece bunu ondan farklı bir şekilde gösteriyorsun."

Dudaklarımı birbirine doladım ve başımı salladım.

"Beckett'ın Josie'yle birlikte olmasının sorumluluğunu alamazsın çünkü o bu işe seninle birlikte girdi," dedi nazikçe. "Denedin çünkü kalbin çok büyük ve çok şiddetli seviyor. Olive için ve onun için. Ve hayatımın bu son bölümünü daha farklı, daha iyi hale getiremezsin, gelecek olanın zor kısımlarını düzeltmeye çalışarak."

Gözyaşlarım çenemden aşağı süzüldü.

"Ben sadece..." Sesim kesildi. "Sadece seni mutlu edecek bir şey vermek istedim."

Gözleri kıpkırmızıydı. "Biliyorum. Öyle de oldu. Ama bu dünyada senin ve kardeşlerinin bana her gün yaşattıklarının üstüne çıkabilecek tek bir an bile yok. Tek bir tane bile Greer."

Gözyaşlarımdan odayı zorlukla görebiliyordum, kanepeden ittim ve o beni kollarıyla sararken minderde onun yanına sıkıştım.

Ben ağlarken Tim bana sarıldı. O bunu yaparken, ondan ve annemden birkaç sessiz burun çekme sesi duydum. Gözlerimi açtığımda onu annemin elini tutarken gördüm.

Birkaç uzun dakikadan sonra bitmişim. Günün tüm büyük, akıcı duygularından arınmışım. Aslında son birkaç ayın.

Ve kalbim acıdı.

Ailemin beni affetmesine rağmen, Josie'yle hâlâ telafî edilmesi gereken şeyler vardı. Ve Beckett ile.

Gözyaşlarımdan bittiğini anladığımda koltuktan kalktım ve bir bardak su içmek için mutfığa gittim. Ön bahçede Erik ve Cameron, Poppy ve Lydia'yla araba yolu basketbolu oynuyorlardı. Lydia kollarını Erik'in boynuna doladı, bacaklarını beline doladı ve Erik şut atmaya çalışırken can havliyle ona sarıldı.

Gülümsedim.

Annem de onları görünce gülerek bana katıldı.

"Sırada ne var?" diye sordu sessizce.

Omuz silkmeyi başardım. "Bu gece bir şey yok. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve bunu anlıyorum."

"O çocuk sana karşı gerçek bir şeyler hissediyor," dedi annem. "İlk geceden beri biliyordum. Bir şey söylemememin tek nedeni buydu."

Yana doğru baktım. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Seninle ne yapacağını bilmiyordu ama eninde sonunda anlayacağını düşünmüştüm."

İnsanları yıpratmanın bir yolunu bulmuşsun Greer

Wilder." Gülmekten kendimi alamadım.

"Teşekkürler," dedim kuru bir sesle.

Annem gülümsedi. "Bunu mümkün olan en iyi şekilde söylediğimi biliyorsun."

İçimi çektim. "Bunu anlamasına izin verecek mi bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ve belki de başka biriyle, birlikte olduğum herhangi bir erkekle, onları yıpratmak gayet iyidir." Sırtımı pencereye döndüm. "Ama Beckett'ın basitçe beyaz bayrak sallayıp, *tamam, artık direnmeyeceğim* demesini istemiyorum. Bu pek aşk gibi hissettirmiyor, değil mi?"

"Hayır, sanırım öyle değil."

Bir yudum su içtim, ağlamaktan boğazım harap olmuştu. "Kulağa garip gelebilir ama bu kadar güçlü bir şekilde direnmesi, bunun gerçek olduğunu anlamamı sağladı. İtiraf edemese bile." Resepsiyonu düşündüğümde tenim sıcacık kızardı. Karanlıkta bir an. Umarım tek anımız olmaz. "Eğer daha az umursasaydı, daha erken teslim olurdu."

Annemin gülümsemesi yumuşaktı. "Yetişkin kızımın seks hayatını duymama çok az kaldı ve ben bunu asla yapmamaya özen gösteriyorum." Sarılmak için eğildi. "Kendine gelecektir Greer. Bunu biliyorum."

Tim çoktan kanepede uyukluyordu, kızının üzerine sümkürmesi yüzünden dayanıklılığı azalmıştı ve ben annem onu tercih ettiği tüylü battaniyelerden biriyle örterken izledim.

Suyumu alıp verandaya çıktım ve basketbol oynamalarını izlemek için en üst basamağa oturdum. Poppy, Cameron'ın önüne atladı ve onu geçmeye çalıştığında bacaklarını tekmeledi.

"Faul," diye bağırdı, kızın şiddetli savunmasının önünden atlayarak. "Lanet olsun, babalık, *tekmeleyemezsin*

basketbolda insanlar."

"Benden 15 santim daha uzunsun," dedi. "Sayı yapmanı başka nasıl engelleyebilirim ki?"

Erik ve Lydia pes etmişti. Lydia arabalarının kaputuna oturmuş, ağabeyim saçının bir telini kulağının arkasına sıkıştırırken yüzüne gülümsüyordu. Kardeşim karısını yumuşak ve tatlı bir şekilde öptü, sonra onu kollarına aldı.

Göğsüm ağrıyordu, bu yüzden başka tarafa baktım.

Beckett hakkında ne yapmayı, onu bir daha gördüğümde ne söylemeyi planladığımdan emin değildim.

Derin bir nefes aldım ve bana her zaman evde olduğumu söyleyen dağ zirveleri olan üç kız kardeşe baktım.

Ama bu gece, etrafımda çok sevdiğim insanlar olsa bile, kendimi evimde gibi hissetmedim.

Burası birkaç saat önce terk ettiğim yerdı ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.
Lydia yanıma doğru ilerledi ve yanıma oturdu. "Erik ve ben yürüyüşe çıkacağız.

yarın ailen Isla'ya bakarken. İstersen sen de bize katılabilirsin."

Başımı salladım. "Belki biraz temiz hava bana iyi gelir. Hangi yürüyüş?" "Black Butte Lookout," dedi.

Tam ona cevap vermek üzereydim ki bir araba sesi kulaklarıma çarptı. Eve giden yol uzundu ve aracın görünmesi bir dakika sürdü ve görüldüğünde kalbim göğüs kafesimin altında çılgınca çarpmaya başlamıştı.

"Bu...?" Lydia öne doğru eğildi, gözleri kısıldı. Sonra bana baktı, yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Cameron ve Poppy oynamayı bıraktı, Erik yola doğru döndü ve hepimiz şaşkın bir sessizlik içinde Beckett'in aracının eve doğru hızla ilerleyişini izledik.

Kalbimin durduğundan oldukça emindim çünkü kesinlikle nefes alamıyordum, düşünemiyordum ve ayağa kalkmaya çalışsam muhtemelen bacaklarım iflas edecekti.

Bu yüzden kıcımlı olduğu yerde tuttum, ciğerlerim umutsuzca hava çekmeye çalışıyordu. Lydia ayağa kalkan ilk kişi oldu. "Herkes içeri."

Poppy kederli bir şekilde iç çekti. Cameron onu öne doğru itti.

Erik durakladı. "Korkunç bir ağabey konuşması yapamaz mıyım? Artık kimsenin gözünü korkutmak için ortalıkta görünmüyorum," diye sordu karısına.

Yüzü kızarmadan evi işaret etti. "Hayır."

Herkes yanımdan geçip gitti ve o da peşimden gelmeden hemen önce durup omzumu sıktı. "İyi şanslar," diye fısıldadı.

Beckett arabayı durdurdu, gözleri ön camdan benimkilere kilitlenmişti.

Derin bir nefes aldı, kapıyı açıp vücudunu açarken bakışlarını hiç ayırmadı. Arabanın kapısının çarpma sesi ağaçların arasında yankılandı ve bir an için sadece bakakaldık.

Sabırlı olabilirim.

Bunu bekleyebilirim.

İyi ya da kötü, ne söylemesi gerekiyorsa söylemesi için ona zaman verin.

Ancak yaklaşık beş saniye sonra kendi kendime "Burada ne yapıyorsun?" dediğimi duydum. Sabır, anlaşıldığı üzere, benim için devam eden bir çalışma olabilir.

Birkaç adım daha yaklaştığında, bakışlarında alev alev yanan ateşi gördüm. "Buraya karımı almaya geldim."

Bölüm 27

Beckett

Karım.

Söylediğimi fark edemeden kelimeler ağzımdan çıkmıştı.

Arabada iki saat, arabam Greer ile aramdaki kilometreleri tüketirken kafamda çalıştığım sayısız şey. Yaklaştıkça daha da emin oluyordum.

O cümleyi hiç çalışmamıştım. Tek yapmam gereken onu görmektir ve kelimeler nefes almak kadar kolaydı.

Verandada oturduğu yerde yüzü şoktan donuklaşmıştı.

Yavaş ve istikrarlı bir şekilde yaklaştım ve ben yaklaştıkça gözleri gergin bir beklentiyle parladı.

Verandada onun yanına oturmak istemedim. Onunla yüzleşmek, ona söylemek istediğim her şeyi söylerken her santimini ezberlemek istiyordum.

Sanki bunu düşündüğümü duymuş gibi Greer dikkatle ayağa kalktı ve eliyle verandanın korkuluğunu kavradı. Ağlıyordu ve yüzündeki acının kanıtı göğsüme bir bıçak gibi saplandı.

"Bu sonuca ne zaman vardınız?" diye sordu titrek bir sesle.

"Sen gittikten yaklaşık bir saat sonra." Ona ulaşmak istedim. Yüzünü ellerimin arasına almak ve parmaklarım saçlarına batarken göğsüme doğru kıvrıldığını hissetmek istedim.

"Olive?" diye sordu.

Yavaşça başımı salladım. "Josie sakinleşmek için bir ya da iki güne ihtiyacı olduğunu ve o zaman konuşacağımızı söyledi." "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Hayır." Ona verebileceğim tek dürüst cevap buydu. Pek çok şeyden korkuyordum. Josie'nin öfkeyle Olive'i de alıp gitmesinden. Kalacaktı ve ben şansımı kaybedecektim. Ve bunların da ötesinde, Greer'i de kaybetmekten korkuyordum.

Olanlar karşısında yaşadığım ilk panik patlaması, hayatımı daha iyi hale getiren bu inanılmaz insana mal oldu. Beni daha iyi yapan.

"Hayır Greer," dedim tekrar, "onun için iyi değilim. Ve senin gitmen konusunda da iyi değilim."

Dudakları kırırdadı ama başka bir şey olmadı. Gülümsemekten korkuyordu. Ona güvenmekten korkuyordu. Ama gözlerindeki umut ışığını görebiliyordum ve bu benim bir adım daha atmam için yeterliydi.

Greer çenesini yukarı kaldırdı, yanakları soluk pembe bir renge bürünmüştü.

"Arayabilirdin." Sessiz bir kahkaha attım. "Arayabilirdim."

"Neden yapmadın?" diye fısıldadı.

Elleri yanında gevşekti ve avuç içimi kolunun uzunluğuna doğru kaydırđım, bunu yaptığımda vücudunu saran ürpertinin tadını çıkardım. Parmaklarım bileğinin etrafında kıvrıldı ve onu ağzıma götürerek burnumu oradaki saten yumuşaklığındaki tene bastırdım. Başparmağımın altında nabızı hızla atıyordu.

Benimkiyle eşleşti, acil ve çılgınca bir şeydi ve kendimi sabırlı olmaya zorladım.

Ona duymayı hak ettiğı şeyleri söylemek için.

"Neredeyse beklemeye karar verecektim," dedim ona. Bileğinin iç kısmına inanılmaz derecede hafif bir öpücük kondurdum. Parmakları çaresizce kıvrıldı. "Kendimi çok kolay ikna edebilirdim." Avucunu yüzümün yan tarafına götürdüm, elini açıp başparmağını yanağımda gezdirdiğinde derin bir nefes verdim. Avucunu ağzıma doğru çektim ve onu oradan da öptüm.

Greer sadece dinledi, gözleri benimkilere sabitlenmişti.

"İkimizin de birbirimizden ayrı sefil günler geçirmemize neden olabilirdim," dedim ona. "Aramızdaki ilişkinin bu şekilde yürümemesi için sayısız neden bulabilirdim. Doğru zamanda doğru şeyi yapmadığım için kendimi hırpalayarak haftalarımı heba edebilirdim. Bunun yerine, ne istediğimi bildiğim halde bir saniyemi daha boşa harcamak istemediğime karar verdim."

Gözleri parıldıadı. "Fikrini ne değıştirdi?"

Ellerimi boynunun hizasına doğru kaydırđım, yüzünü avuçlarımın arasına alırken keskin nefesi göğsüme doğru fırladı. Gözleri dalgalanarak kapandı, bir damla gözyaşı hızlıca yanağından aşağı süzüldü. Onu tuttuğum yerde tenime emildi. Greer'in küçük bir parçası, gösterdiği diğer yanları kadar değerliydi.

Hepsini istedim.

"Sen." Alnımın onunkine yaslanmasına izin verdim. "İstediğın her şey için savaşıyorsun. Önemli olan her şey için. Ben de bunun için savaşmak istiyorum. Birlikte kurduğumuz aile için. Sen gittiğinde her şey çok boş geldi. Ve sen içinde olmadığın sürece hayatımı -Live'ın hayatını da- asla istediğim gibi dolduramayacağımı biliyordum."

Yumuşak bir hıçkırıkla nefes verdi, elleri gömleğimi kavramak için yukarı kalktı.

"Baştan başlayabilir miyiz?" "Baştan başlayabilir miyiz?" diye sordum, tamamen içine girdim, bir elimle başının arkasını kavradım, diğer elimle de sırtına sıkıca sarıldım. Greer kucağıma gömüldü, ağır bir nefes vererek yüzünü boynuma bastırırken kolları ortama dolandı. "Benimle gerçek bir şeyler başlat, Greer Wilder. Bunu istediğim tek kiğı sensin."

Elleriyle sırtımı kavradı ve başını kaldırıp yüzüme baktı. "Eğer evet dersem, beni öpecek misin?"

Gülümsedim. "Evet, hanımefendi."

Gözleri parlıyordu. "O zaman bilmelisin ki şu anda tüm ailem muhtemelen bizi izliyordur."

Eve doğru baktığımda, beş ya da altı cesedin pencerelerden geri çekildiğini gördüm.

Güldüm ve kollarımı ona doladım. Elimi çenesinin üzerinde kaydırarak çenesini yukarı kaldırdım. "O zaman bırak izlesinler," diye mırıldandım ağzını ağızıma almadan önce.

Greer'in dudakları yumuşak ve tatlıydı, öpücüğün açısını değiştirdim ve elimle hafifçe bastırarak çenesini daha da açtım. Dilim ıslak ve sıcak bir şekilde onunkinin üzerinde gezindi ve elim tekrar saçlarının serin ipeğine kaydı. Saç tellerini sıkıca kavradığımda inledi.

Bunun gerçek olduğunu düşündüm. Nasıl başladığı ya da onu nasıl bulduğum önemli değildi. Bu gerçektir.

Ve haklıydı.

Greer hayatıma bir kasırga gibi girmiş olabilir, ama bu tam da ihtiyacım olan türden bir yıkımdı. Çünkü varlığından haberdar olmadan önce inşa ettiğim her şeyi yerle bir etti.

Aşkın böyle hissettirebileceğini bilmeden önce -vahşi, vahşi ve korkusuz.

Vücudu benimkine karşı sıcak ve sıkıydı ve elim sırtında gezindi, kaburgalarının çizgisini takip etti, kollarını boynuma dolamak için ayaklarının topları üzerinde yukarı doğru iterken kıcının kıvrımına kadar indi.

Bu sonsuza kadardı.

Kollarım onun etrafında imkânsız bir şekilde sıkılaştı, öpücük derin, arayış içinde ve sonsuz bir şeye dönüştü. Verandadaki sütuna çarpana kadar onu geriye doğru ittim. Ağzımın içine doğru güldü ve bir iniltiyle bu sesi ciğerlerimin derinliklerine çektim.

Onu her yerde istedim.

Tüm seslerini, gözlerinin her titreşimini ve her gülümsemesini tenime kazımak ve damarlarıma işlemek istiyordum.

Vücudumu bastırarak öpüşmeyi derinleştirdim, açığı değiştirdim -dillerin dolaşması, dişlerin kenarı ve dudaklarının benimkine doğru çekilmesi. Yeterince yakınlaşamıyorduk. Hiç boşluk kalmamıştı - onu sonsuza dek böyle öpsem bile bedenlerimiz arasındaki mesafeyi silemezdim.

Greer'in elleri kollarımı, sırtımı ve boynumu kavırıyor, ağzından çıkan yumuşak inilti bir uyuşturucu gibi benimkilere karışıyordu.

Bunlar özlediğim şeylerdi. Ve ben daha fazlasını istiyordum. Bana vereceği her şeyi istedim.

Ağzımı onunkinden ayırıp boynundaki deriyi emdim. Elleri gömleğimin altına girdi, tırnakları sırtıma batıyordu.

Vücudum kasıldı, sertleşti, ağrıyordu ve şiddetli bir serbest bırakılma ihtiyacı içindeydi. Onun ağzını, ellerini ve dilini istiyordum. Hâlâ tatmak ve dokunmak istediğim her yeri istiyordum.

"Nereye gidebiliriz?" Yalvardım. "Sana ihtiyacım var."

Kalçalarımı onunkilere doğru salladığımda nefesi kesildi, başını geriye attı. Çok sertleşmişim ve vücudumu karnına bastırdığımda titredi.

Greer göğsümü hafifçe itti, gözleri şeytani bir şekilde parlıyordu. "Sana lisedeki öpüşme yerimi göstermemi ister misin?"

Göğsüm kabardı, ciğerlerim sağlıklı düşünmek için yeterli havayı çekemiyordu. "Ne kadar uzağa?"

Başını evin arkasındaki ormana doğru eğdi. "Şu tarafa doğru yaklaşık üç dakika." Eğildi.

"Sence araban bunu kaldırabilir mi?"

Elini elime aldım ve söz konusu araca doğru yürüdüm -ki bu araç *kesinlikle* bunu kaldırabilirdi-onun soluksuz kahkahasının sesi kalbimin göğsümde çılgınca çarpmasına neden oldu.

Hayatımın geri kalanında her lanet günde bunu duymak istedim.

Kapıyı çekiştirerek açtım, kışına şaplak atmadan önce sıcak, sert bir öpücük kaptım. "Bin," dedim ona.

Kapıyı kapatırken "Çok otoriter," diye mırıldandı.

Ama ben sürücü koltuğuna oturur oturmaz, koltuğuna doğru eğildi ve tişörtünü yırtıp arka koltuğa fırlattı. "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım. "Seni görebilirler."

"Akılları varsa, izlemeyi uzun zaman önce bıraktılar," dedi, boynumu emebilmek için dizlerinin üzerinde öne doğru kayarak, eli kemer tokamda başladı.

Motor kükreyerek çalıştı ve konsolun üzerinde diz çökerken siyah dantelin arkasındaki göğüslerinin sallanışını umutsuzca görmezden gelmeye çalıştım.

"Greer," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Hangi cehenneme gidiyorum ben?" Avucu pantolonumun önünden aşağı kaydı ve lanet ettim.

"Yola doğru," diye nefes nefese bağırdı, koltuğuna geri dönüp pamuklu şortunu çekiştirdi ve ben daha geri vites takmadan bacaklarından çıkardı.

Bu lanet kadın.

Bunu yapmanın bin tane daha romantik yolu vardı ama o yolcu koltuğunda otururken, çılgın vücudu sadece küçük dantel parçalarına bürünmüşken hiçbirini aklıma getiremiyordum.

"Şu büyük ağaçtan sağa dön," dedi.

"Hepsi büyük ağaçlar," diye bağırdım resmen. Eli fermuarımı indirmeye çalışıyordu ve neredeyse yoldan çıkıyorduk. Elini çektim. "Kaza yapmamızı istemiyorsan hemen kes şunu."

Güldü, gözleri parlıyordu. "İşte," dedi. "Bu."

Büyük bir köknar ağacını geçtikten sonra hafif aşınmış bir patika vardı ve direksiyonu kırdım. "Dur," dedi nefes nefese, "bizi burada göremezler."

"Tanrı'ya şükür," diye nefes aldım.

Vitesi parka çektim ve kapıyı neredeyse menteşelerinden söktüm. "Geri," diye emrettim. "Daha fazla yer."

Ormanın içinden cipimin arka koltuğuna doğru ilerlerken neredeyse çırılçıplaktı. Şortumu yırtıp çıkardım ve koltuğun ortasına yerleşirken kolunu çektim. Greer ağzıma saldırdı, elimi saçlarının arasına sokup sıkıca kavradığımda inledi.

Yakıcı öpücükler arasında ona "Bu hayal ettiğim gibi değil," dedim.

Sırıttı. "Ben de öyle."

Kucağımda sallanırken elimi kalçasının tonlu uzunluğuna kaydardım, ağzını yutarken ağırlığını üzerime yerleştirdim.

Kalçalarını döndürdü, elim onu kavradı, parmaklarım etine saplandı. Sütüyeninin askısını kopardım ve avucumu göğsünün sert ucunda gezdirdim. Titredi, ağzını benimkinden ayırdı, gözleri bulanıklaştı ve nefesi kısa pantolonlarla geliyordu.

Eğildim ve o yumuşak eti sert bir emişle ağzıma çektim ve dilimin düz kısmını ona karşı kullandığımda elleri başımın arkasını kavradı.

Sırtını kamburlaştırdı ve boynunun çizgisini yalayarak onu tekrar öptüm - asla yeterince derin, asla yeterince sert değil.

Ellerim bizi ayıran danteli yırtma, ellerimde parçalandığını görme ihtiyacıyla titriyordu ve o da çevik parmaklarını aramızda çalıştırarak boxer külotumu itti.

"Hazır mısın?" Ona sordum, gözlerimiz kilitlenmişti.

"Haftalardır hazırım," dedi, ağzı günahkâr bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sonunda yetişen sen oldun."

Elimi bedenlerimizin arasına soktum, danteli yana doğru çektim, iki parmağım bacaklarının arasından kayıyordu. Bir iniltiyle alnını benimkine yaklaştırdı, zevkinin peşinden giderken elimin hareketini izliyordu.

"Çok iyi hissediyorsun," dedim ona. "Hayal ettiğimden daha iyi."

Boynunun arkasını kavradım, ağzımın içinde inlerken bir öpücük daha çaldım. Elleri yüzümü tuttu, parmaklarımı kıvrıldığında ağzımızın açısını değiştirmek için yana doğru eğildi.

Bacakları gerildi ve göğsü kabardı.

"Henüz değil," dedim öpücükle şişmiş dudaklarına karşı. "Henüz değil." "Beckett," diye uyardı.

Parmaklarımı çektim ve kendini yukarı kaldırdı, üzerimden aşağı kayarken alnında boncuk boncuk ter vardı.

Mükemmel.

Dişlerimi sıktım, belini kavrama ve onu yere çarpma dürtüsüne direndim. İşkence edercesine santim santim ilerliyor, kalçalarını yavaşça sallayarak gözlerimin yuvalarından fırlamasına neden oluyordu.

"Kahretsin Greer," diye mırıldandım.

Dilini ağzımın içine kaydırıp ve alt dudağımı ısırıp. Dişlerinin o keskin ısırtığı, temiz ve kesin bir kesikle kendimi dizginlememi sağladı.

Onu sıkıca kavradım ve kalçalarımı yukarı kaldırdım.

Başını arkaya atarak haykırdı ve o kadar muhteşemdi ki benim olduğuna inanamadım. "İşte bu," dedim ona. "İşte bu kadar."

Cennet gibiydi, yumuşak, sıcak ve sıkıydı ve kanımı kükreten çıldırtıcı bir ritim buldu. Greer beni çalıştırdı ve ağzım onunkine yapışmış halde, tenim ısınana, ellerim ve kollarım titreyene kadar

onu ileri geri yönlendirdim.

Boynunu ve dudaklarını emdim, göğsünü yalayabilmek için sırtını eğdim.

Aşağı doğru inerken yukarı ittiğimde inledi ve yakın olduğunu biliyordum. "Hadi bebeğim," dedim ağzına karşı. "Bana bunu ver."

Nefes nefese kaldı, ikimizi de daha yükseğe çıkarırken tırnakları başımın arkasına saplandı, tatlı ve sıkı ısı sarmalı, etrafındaki her şeyi patlatacakmış gibi hissedene kadar omurgamın etrafını daha sıkı sardı.

"Bir dahaki sefere seni bir yatağa sokacağım," diye hırladım. "Günlerimiz, haftalarımız ve aylarımız var ve ne zaman ellerim senin üzerinde uyansam, olacak olan bu. Seni her lanet gün böyle uyandıracacağım çünkü sen *benimsin* Greer."

Bu kadarı yeterliydi.

Boynunun keskin bir kavisiyle paramparça oldu. Dudaklarında adım, etrafımda titriyordu, gördüğüm en güzel şeydi.

Onun salıverilmesi benimkini de tetikledi; acımasız ve amansız, sıcak bir ani mutluluk.

Kalçalarımı tekrar tekrar acımasızca yukarı doğru kaldırarak kovaladım ve şiddetli bir öpücükle ağzını çaldım, nefes nefese kalırken ağzını yaladım.

Üzerime yığıldı, terli ve dağınıktı ve sonunda öpüşmeyi yumuşattık. Elimi sırtına doğru kaydırdım, terli ve nemliydi, parmaklarımı saçlarına doladım.

Alt dudağını ağzıma aldım, dudakları ben emerken bir gülümsemeye dönüştü.

"Mmmm," diye mırıldandı. "Araba seksi çok küçümseniyor."

Güldüm, mutluluk içimden sıcak ve ani bir şekilde fişkırdı.

Onu kollarımla sardım ve birkaç uzun dakika böyle oturduk. Geri çekildi ve yüzümü inceledi.

"Sana aşık olduğumu biliyorsun, değil mi?" diye sordu sessizce.

Gülümsedim. "Bundan sonra senden kurtulmak isteyeceğimi mi sanıyorsun?"

Greer sırtıttı. "Denemeni görmek isterim."

Bölüm 28

İlk fark ettiğim gömleğimin altındaki el oldu. Sırada kıcıma bastırılan sert uzunluk vardı.

Hâlâ sersem gibiydim -çünkü iyi bir seksin ölü gibi uyuma yeteneğim üzerinde olumlu bir etkisi vardı- hangi pozisyonda olduğumuzu anlamam bir saniye sürdü.

Ama bu sefer, diye düşündüm uykulu bir gülümsemeyle, güne çok ama çok farklı başlayabiliriz. Bizim evimizde.

Yatak

odamızda.

Yatağımızda.

Her zaman, ne yapacağını görmek için arkanda uyuyan ateşli kocana sırtını yaslayıp kıcını bastırmanın o şeyi yapmak istemişimdir.

Özellikle de o ateşli uyuyan koca, birlikte geçirdiğiniz ve size dokunmadığı her gün için size orgazm yaşatmayı kişisel görevi olarak kabul ediyorsa.

Bir gece önce hava karardıktan sonra eve gelmiş, yatağa yığılmış ve saatlerce öpüşüp konuşmuştuk.

İlk seferinde beni nazikçe sırtüstü yatırdı, ellerimi başımın üzerinde yatağa doğru tuttu, kalçalarını benimkilerin arasında döndürdü, acı verecek kadar yavaş ve o kadar sabitti ki boşalmama izin verdiğinde neredeyse aklımı kaybedecektim.

Ama yine de Beckett'ın kendini tutma sanatında benden çok daha yetenekli olduğunu zaten biliyordum. Ondan sonra birkaç saat uyumama izin verdi, ne kadar cömert bir adamdı.

Saat iki sularında, ay tepedeyken ve pencereden içeri süzülürken, başını bacaklarımın arasına koyarak beni uyandırdı.

Birkaç dakika sonra aklım başımda değildi, saçlarını sanki dünyaya tutunduğum tek bağmış gibi tutuyordum çünkü dilini, dişlerini ve parmaklarını beni milyonlarca parçaya ayırmak için kullandığında sırtım neredeyse ikiye ayrılıyordu - o kadar yoğun bir orgazm ki neredeyse bayılacaktım.

İyi bir eş gibi ben de bu iyiliğe karşılık verdim ve o saçlarımı kavrayıp kalçalarını hafifçe sallarken dilimi özellikle kurnazca kullandım.

Sıra bana gelmiş olmasına rağmen, o alçak, pürüzsüz sesiyle benimle konuşmasında bağımlılık

yapan bir Şey vardı; iğrenç sözlerinin hoş uğultusu adeta bir narkotikti.

Bana her yerimin mükemmel olduğunu söyledi. Ellerimi onun taş gibi sert kalçalarında gezdirdim.

Karın kasları o kadar sert boşaldı ki, kazara canımı yakmamak için saçımı bırakıp çarşafı yumruklamak zorunda kaldı.

Sonra beni göğsüne çekti, eliyle enseme kavradı ve ağzımı yalayıp yutmaya başladı.

Kısa bir süre sonra kendimizden geçtik, onun iri ve sert vücudu benimkinin arkasındaydı, kolları beni sıkıca tutuyordu. Uyumak için en iyi yolun bu olduğuna karar vermiştim.

Çünkü artık, istediğim her şeyi yapabileceğim biriydi.

Ve şu anki pozisyonumda, hoşuma giden şey büyük, sıcak elini göğsümün üzerinde nazikçe kaydırmak, avucunu ucun üzerinde yuvarlamaktı. Bunu yaparken sırtım hafifçe kamburlaştı ve işte o zaman onun kendine geldiğini hissettim.

Ellerinin hareketleri daha amaçlı bir hal aldı, daha sert çekiştiriyor, bacaklarımın arası ağrıyana kadar sert eti yuvarlıyordu.

Beckett kalçalarını eğerek kıkımın arasına girdi ve ben de dengesiz bir şekilde nefes verdim.

"Günaydın," diye mırıldandı boynuma karşı, bunu yaparken tenimi okşuyordu. Dişleri omzumun kıvrımına bastırdı ve diğer eli iç çamaşırımı çekiştirdi. Yardım etmek için kalçalarımı kaydardım ve bir kez serbest kaldığımda, üst bacağımı yeterince ileri doğru manevra yaptı, böylece kendini içeri sokabildi.

Titredim, vücudumu yan tarafıma doğru daha sıkı kıvırdım, açıyı değiştirdim, böylece sadece kısa, sıkı itişlerle çalışabildi.

"Hayal ettiğim şey buydu," diye fısıldadı ateşli bir şekilde. "Sana yapmak istediğim şey buydu Greer." "Evet," diye nefes nefese kaldım. "Evet."

"Karım," diye homurdandı, sertçe içeri iterek. "*Evet.*"

Beni kendine çekti, ben de parmaklarımı onunkilerle birleştirip göğsüme yasladım. Zorlukla hareket edebiliyordum ve bu hoşuma gidiyordu. Ona bu şekilde bağlı olmanın çılgınca özgürleştirici bir yanı vardı.

Bizimle ilgili çılgınca özgürleştirici bir şey vardı.

Ona nasıl aşık olduğum ve onun da bana aşık olduğunu bildiğim hakkında, bize karşı yığılmış olasılıklara rağmen.

Beni değiştirmeye çalışmıyordu, beni değiştirmeye hiç çalışmamıştı. Ve ben de onu değiştirmek istemiyordum.

Bu, ondan önce hiç deneyimlemediğim, özgürleştirici ve güçlü bir kabullenmeydi.

Ve beklemekten dolayı çok daha tatlıydı. Sabır, ortaya çıktığı gibi, gerçekten harika olabilirdi.

Elini bacaklarımın arasına sokup kulağıma komutlar fısıldadığında titriyordum ve o beni sarsarken orgazmımın yavaş, sonsuz yuvarlanması devam etti, devam etti ve devam etti.

Beckett'ın kalçaları daha da sertleşti, vücudu bir, iki, üç kez daha derine itildi ve adam inledi

boynumun arkasına yasladı. Yavaşça, bedenlerimizi çözdükten sonra, kollarının altında kalarak yuvarlandım.

Ağzı hemen benimkini buldu ve öpüşürken tatmin edici bir hırlama sesi çıkardı.

Geri çekildiğimde, bir öpücük daha almak için dudaklarımı kovaladı ve ben bir kahkaha attım. "Çok fazla kahveye ihtiyacım var," diye fısıldadım. "Sanırım dün gece bunu ayarlamak için biraz fazla dalgındın, ha?"

Çenemin kenarını emerek mırıldandı. "Bana soyunmamı ve onu mutfakta becermemi söyleyen kadın yüzünden dikkatin mi dağıldı?"

Güldüm. "Kulağa çok otoriter geliyor."

"En patron," diye fısıldadı ve elini yüzümde gezdirerek beni tekrar öptü. "Bayıldım buna." "Sen seviyor musun?" Bana bakarken dudağımın altını yokladım, gözleri yumuşak ve hayranlık doluydu.

Beckett başını salladı. "Ben de onu seviyorum sayılır."

Kalbim göğsümde inanılmaz bir şekilde kabardı. Bu artık benim hayatımdı. Bu benim onunla olan hayatımdı ve birlikte neyle yüzleşmek zorunda kalırsak kalalım daha da iyi olmaya devam edecekti.

Çünkü amaç buydu.

Birbirimize sahip

olacaktık.

Tek başıma yüzleşmem gereken hiçbir savaş, yanımda o olmadan karşılaşacağım hiçbir sorun yoktu.

Onu öptüm, uzun ve tatlı, kolum sırtına dolanmıştı, göğsüm ona o kadar sıkı bastırılmıştı ki kalbinin düzenli atışını hissedebiliyordum.

"Onu kalkıp kahve yapacak kadar seviyor musun?" Gülümsedi ve yumuşak bir öpücük daha çaldı. "Evet."

"Belki dolu bir tencere yaparım."

Gülümsemesi büyüdü. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum," dedi.

Geri çekildim. "Ne demek istiyorsun? Sihirli bir şekilde fazladan uyudun da benim mi haberim yok?" Başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece kahveden nefret ediyorum."

Ağzım açık kaldı. "Sen... ne?"

Beckett alt dudağımı ağzına aldı ve bıraktığında diliyle yatıştırdı. "Kahve içme," diye cevap verdi kesin bir ifadeyle.

Doğrudum ve ona baktım. "Kahve içmiyor musun?" Tekrarladım.

Ellerini başının arkasına sıkıştırdı. "Hayır."

"Ama..."

Beckett ayağa kalktı ve açık ağzıma sert bir öpücük kondurdu. "Evimde yaşayan muhteşem bir kadın vardı ve onun için güzel bir şey yapmak istedim. Hepsi bu kadar."

Ve aynen b ö y l e , yataktan çıkmaya başladı, boxer külotunu belinden yukarı çekmeden önce bana mükemmel ısırılabilir kıçına kısa bir bakış attı.

Hepsi bu kadar, dedi.

"Bu ne cüret!" diye mırıldandım ve yorganı fırlatıp peşinden yürüdüm.

Mutfığa girdiğimde Beckett bana arkasını dönmüştü, tam yanına geldiğimde döndü. O da

Ona doğru atıldığımda gülerek kollarımı boynuna, bacaklarımı beline doladım ve dili benimkine dolanırken beni adaya bıraktı.

Uzaklaştığımda alnımı onunkine yasladım, burunlarımız hafifçe sürtündü. "Bana her sabah kahve yapardın," dedim. "En sevdiğim fincanı hazırladın. Her gün."

Gülümsemesi nazik, gözleri parlaktı. "Evet. Sanırım sana itiraf etmek istediğimden biraz daha erken aşık oldum."

Harika bir kahkaha attım. Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Beckett Coleman," diye fısıldadım. "Sen mükemmel bir adamsın."

"Sana kahve yaptığım için mi?" diye sordu.

Gülerek başımı salladım. "Hayır. Çünkü seni nasıl hayal edeceğimi bile bilmiyordum. Sen her şeyden... daha iyisin."

Mutlu bir iç çekişle beni kollarıyla sıkıca sardı ve şakağıma bir öpücük kondurdu. Kahve kokusu mutfağı doldururken öylece oturduk.

Daha sonra, duştan ve büyük bir yemekten sonra ve vücutlarımız fiziksel olarak kaldıramadığı için daha fazla seks yapmadan, Beckett dizüstü bilgisayarını ve bir yığın evrakla mutfak masasında otururken ben yeni bir müşteri için dış mekan çizimleri yapıyordum.

Sessizliği bir araba sesi bozdu. Yukarı baktı. Ben de öyle. Josie.

O ve Micah arabadan indiler, Olive de yanlarındaydı.

Beckett'a baktım ve o da bana gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Burada onlarla birlikte. Bu iyiye işaret."

Başını salladı.

O dizüstü bilgisayarını kapatıp derin bir nefes alırken ben koltuktan kalktım. "Sizi biraz yalnız bırakmamı ister misiniz?" Çekinerek sordum. Sormaktan nefret ediyordum ama Josie için bir süre hassas bir konu olabileceğimi biliyordum ve başka bir şey olmadan önce buna saygı duymak istedim.

Kaşları çatıldı. "Hayır." Beckett elimi tuttu ve avucuma bir öpücük kondurdu. "Hayır. Bu işte benimle birliktesin. Sen benim karımsın Greer."

Gülümsedim, içimi bir gelgit dalgası gibi saran rahatlamayla. "Yarın adliye açılır açılmaz geleceğim."

Başını eğdi, gözleri niyetli ve yüzü ciddiydi. "Artık benim karımsın. O kağıt henüz dosyalanmış olsun ya da olmasın."

Beni kucaklamak için çekiştirdiğinde göğsüne doğru kıvrıldım. "Bir kocam olmasını seviyorum," dedim sessizce. "Seni kızdırdığım zaman bunu kendine hatırlat," dedi. "Eminim çok yakında olacak."

Josie ve Micah kapiya vardiklarında hâlâ gülümsüyordum.

Önce Olive içeri daldı, bana sarıldı, sonra da Beckett.

"Biz konuşurken yukarı çıkıp oynayabilir misin, tatlım?" diye sordu sessizce.

Adam onu yere bırakmadan önce boynuna doğru başını salladı. Merdivenlerden yukarı zıpladı.

Beckett'la göz göze geldik ve elini benimkine uzattı. Gülümseyerek elini tuttum.

Beni yanına çekti ve başımın tepesine bir öpücük bıraktı. "Pekâlâ," dedi Josie sessizce. "Bu sorularımdan birine cevap oldu." Micah bir elini onun sırtında gezdirdi.

"Oturalım," dedi Beckett.

Karşımızdaki kanepeye oturdular, ben Beckett'ın yanına kıvrıldığımda Josie açıkça vücut dilimizi inceliyordu ve o da elini bacağının üzerinde duran uyluğumun üzerine koydu.

"Neden en baştan başlamıyorsunuz?" dedi Micah nazıkçe. "Şoku atlattığınıza göre her ikinizden de dinlemek isterim."

Beckett bir süre bakışlarımı tuttu, sonra başını salladı.

"Çoğunu biliyorsunuz," dedim onlara. "Size babam hakkında anlattıklarımız doğru, ama bu işin diğer tarafı.

O ve Olive için. Biz bunu yapmadık. Ve bunda payım olduğu için özür dilerim."

Beckett'ın eli bacağımı sıktı ve onlar sabırla dinlerken sırayla hikâyemizi anlattık. Bitirdiğimizde Josie derin bir nefes aldı. "Yani artık... birliktesiniz."

Beckett'a gülümsedim. Başparmağını kalçamda gezdirdi, sonra dikkatini tekrar Olive'in annesine çevirdi. "Bu hafta da olsa, gelecek hafta da olsa, bir ay sonra da olsa," dedi, "sonumuz tam burada olacaktı. Sana gerçeği söylemeye karar verdiğimde ona zaten yarı yarıya aşkıttım."

"Sadece yarı yolda mı?" Alay ettim.

Gülümsedi. "Belki bundan biraz daha fazlası."

Josie ve Micah uzun, sözsüz bir bakış alışverişinde bulundular, sonra Josie başını salladı.

"Bize anlattığın için memnunuz," dedi Micah. "Josie ve ben son kararımızı vermeden önce seninle bu konuda bir kez daha konuşmaya karar verdik. Uyuduktan sonra nasıl hissedeceğimizi görecektik."

Beckett yavaşça nefes aldı. "Eğer kalmaya karar verirsen Josie, buna saygı duyarım. Sadece... lütfen bu yüzden onu benden uzak tutma."

Josie'nin gözleri parladı. "Yapmayacağım," dedi sessizce. "Ben yapmazdım," diye düzeltti. "Sen ve ben uzun zaman önce Olive'i her zaman ilk sıraya koyacağımıza karar verdik. Ve şimdi bu sözden geri adım atmayacağım."

Beckett sessiz, rahatlamış bir nefes verdi ve ben de elimi onun elinin üstüne koydum.

"Ben Micah ile gideceğim," dedi Josie. "Ama yıl içindeki ev ziyaretlerim biraz daha uzun olabilir. Bir yerine iki hafta, eğer senin için de uygunsa."

Beckett'ın gözleri kapandı, omuzları rahatlayarak çöktü. "Evet, elbette benim için sorun yok."

Elini sıktım, yüzüne damgasını vuran rahatlama karşısında kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı.

"Teşekkür ederim Josie," dedim ona.

Gölümsedi. "İkinizin bunu çözmüş olmanıza sevindim," dedi. "Rol yapan iki insan için, aşıkmiş gibi görünmemek konusunda gerçekten boktan bir iş çıkardınız."

Güldüm, kolunu sırtıma doladığında başımı Beckett'ın omzuna yasladım. "Ve Olive seni seviyor Greer," diye ekledi. "Sevmeseydi bu kadar net olmayabilirdi." "Ben de onu seviyorum," dedim. "O... inanılmaz biri."

Josie yanağından süzülen bir damla yaş sildi. "Ben yokken ona göz kulak olmanı istiyorum. Bu okuldaki diğer velileri kızdırman anlamına gelse bile."

Büyük bir içtenlikle başımı salladım. "Bunu hiçbir sorun olmadan garanti edebilirim." Beckett güldü ve bir elini sırtımda gezdirdi.

Kısa bir süre sonra ayrıldılar, Josie ve Beckett uzun, tatlı bir kucaklaşmayı paylaştılar ve ben sessiz gözyaşlarımı sildim.

Bencil olmayan ebeveynlik böyle bir şey olmalı.

Josie ve Micah gelecek hafta sonunda Londra'ya gider gitmez kedi malzemeleri almak için alışverişe çıkma sözü vererek Olive'e veda ettik.

Arabayla uzaklaşırlarken Beckett ve ben ön verandada duruyorduk, onun göğsü arkamdaydı ve kolları belime sarılmıştı.

"Bunu yapmaya hazır mısın?" diye sordu bana sessizce. "Ben, Olive, Clarence ve geri kalan her şey?"

Kollarında döndüm, gözlerim kapalı ve kalbim o kadar doluydu ki bunun gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Bu hayatımda söylediğim en kolay gerçektir.

"Ben buna hep hazırdım. Sadece seninle henüz tanışmamıştım."

Sonsöz

Beckett

7 ay sonra

Greer'in hayatıma girmesinden önce, maç günü sessiz bir evde uyanırdım. Kahvaltımı - omlet, biraz meyve ve smoothie - mutfakta tek başıma, arka planda sadece *SportsCenter*'ın sesi açıkken yapardım.

Artık her şey biraz daha farklıydı.

Greer, "Clarence, seni sapkın küçük pislik, onu geri getir," diye bağırdı.

Sakin bir şekilde omletimin son lokmasını da bitirdim ve kaşlarımı çatarak yaşanan kaosu izledim.

Clarence -aslında gelmiş geçmiş en yaramaz kediydi- ağzında Greer'in sütyenlerinden biriyle mutfakta koşturuyordu. Bir köşeyi çok hızlı döndüğünde patileri kayışlara dolandı ve hantal bir takla atarak öne doğru savruldu ve koltuğun arkasına çarptı.

Olive kanepenin üzerinde durdu, ellerini arka mindere dayadı, ayak parmaklarının üzerinde zıpladı ve sahneye öfkeli bir şekilde kıkırdadı.

Greer onun bağlı halinden yararlanarak onu kollarının arasına aldı. "Sen tam bir pisliksin," diye nefes aldı. "Buna bayıldım."

"Ben de öyle," diye mırıldandım nefesimin

altında. Greer'in gözleri benimkilerle

buluştu, parlak ve mutluydu.

Eşimin güzel dantelli sütyenlere karşı bir tutkusu vardı ve ben de onlardan oldukça hoşlandığımı fark ettim.

Ne yazık ki Clarence da öyle. Bir gece önce olduğu gibi, yatak odasının zemininde bırakıldıklarında, sanki o şeytani küçük beynine bir yer bulma feneri yerleştirilmiş gibiydi.

Sütyeni Greer'ın ağzından çekip aldı, Greer sütyeni çekerken sütyenin askılarına vurunca Greer öfkeyle ofladı. Sonra yüzünün yan tarafına sokularak başının üst kısmını çenesine dayadı ve Greer gülümsedi. "Şimdi şirinlik yapma. Artık çok geç."

Greer onu tekrar yere bıraktı, Olive'in yanındaki kanepeye fırladığında başını salladı, bacaklarının arasından geçti ve başını kaşıdığı anda sırtını kamburlaştırdı.

İkisi üst kata çıkmak için aile odasından ayrıldılar, Clarence'ın kuyruğu Olive'i yatak odasına kadar takip ederken mutlu bir şekilde seğiriyordu - orada dünyanın en abartılı kedi kulesinin gururlu

sahibiydi.

"Yemin ederim," diye içini çekti Greer, "o kedi benim iç çamaşırlarıma göz dikmiş."

Adada bana yaklaştı ve tabureye döndüm, bacaklarımı genişlettim, böylece kendini oraya yerleştirebilirdi. Bekleyen ağzıma kalıcı bir öpücük kondururken ellerim kalçalarının üzerinde kayıyordu.

"İyi bir zevki var," diye konuştum dudaklarına karşı. "Ben de onları parçalamayı seviyorum."

Greer güldü ve parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi. "Biliyorum." Gözleri sıcak ve yumuşaktı. "Ne zaman yola çıkman gerekiyor?"

Saate baktım, parmaklarımı gömleğinin altından sırtındaki sıcak tene bastırdım. "Yaklaşık yirmi dakika."

Greer bana gergin olup olmadığını sormadı. Elleri boynumdan omuzlarıma doğru inerken, yavaş ve tatlı bir öpücük için geriye doğru eğildi.

Bu büyük bir maçtı - son birkaç yıldır ligimizde her zaman ilk sırada yer almayı başaran rakibimiz. Sezon içinde ilk kez karşılaştığımızda onları yenmiş, kendi stadyumlarında süre biterken bir saha golüyle kazanmıştık.

Greer, Olive'in maçlara rahatça katılabilmesi için bir yol bulmayı kendine görev edinmişti, böylece ikisinin de orada olduğunu bilecektim. Tüm gürültüyü engelleyecek ama yine de Olive'in rahatça takabileceği özel kulaklıklar araştırmıştı. Erkenden, stadyum dolmadan önce, aile için ayırdığım locaya geldiler. Ve çoğu zaman Olive mutlu bir şekilde camın arkasında kaldı.

Ama o oradaydı. Greer ile

birlikte. Benim ailemle.

Çoğu gün, bunun benim hayatım olduğuna inanamıyordum. Bu tür bir mutluluk, daha önce hiç dikkat etmediğim tüm anları saran bu tür bir sevgi olmadan bunca yıl geçirdiğime inanamıyordum.

Kahvaltı gibi.

Birisi bana maç için ne zaman çıkmam gerektiğini sordu.

Ve birkaç saat sonra, bunun sonunda beni bekliyor olacağını bilerek.

Çantam toplanmış ve takım elbise ceketimin yakası keskin gözlü Greer tarafından düzeltilmişken, eşim ve kızım ön verandada durdular ve Voyagers kıyafetleriyle bana el salladılar.

Taraftarlar koltuklarını doldurmadan önce bile stadyumdaki enerji güçlüydü.

Tüm takımımız neyin tehlikede olduğunu biliyordu. Eğer bugün onları yenebilirsek, ligimizi kazanmamız ve playofflara avantajlı girmemiz neredeyse garantiydi.

Isındık, herkesin gözleri keskin ve dikkati yapmamız gereken şeyden ayrılmıyordu.

Parker ve ben rotaları hassasiyetle koştuk ve tekrar sıraya girmek için geçtiğimizde yumruğuma vurdu. Maç için giyinmek üzere soyunma odasına gitmeden önce çoğu çocuk gibi ikimizde de kulaklıklar takılıydı.

Soyunma odasından çıkmadan önce, çantama koymadan önce telefonuma son bir kez baktım. Gülümsememi bastırmak imkânsızdı.

Greer: Seni seviyorum,

kazansan da kaybetsem de.

Greer: Ama lütfen onları yok et.

Sahaya tekrar çıktığımızda stadyum, binanın duvarları içinde hapsolmuş tasmalı enerjiden dolayı titriyordu. Taraftarlarımız galibiyet için kudurmuştu, biz de öyle.

Başlama vuruşunda top uçtan uca devrildiğinde kükremeler sağır ediciydi ve sıraya girmeden önce bir an için gözlerimi kapattım.

Daha kaç yıl oynayacağımı bilmiyordum, sakatlıklar her an olabilirdi ya da öncelikler bir anda değişebilirdi.

Ve her seferinde bir oyun daha oynama fırsatı bulduğumda bunun değerini bilmek istedim.

Parker ve ben özel takımların sahayı terk etmesini beklerken yan yana duruyorduk. Bana yan gözle baktı.

"Bugün kazanıyoruz Coleman," dedi.

Son altı ay Wilders için ne kadar zor geçmiş olsa da, ki geçmişti, Parker çabalıyordu.

Başa çıkması zor gelen ne varsa hepsini sahaya bırakıyordu. Bu sezon tam bir canavar olmuştu.

Kayınbiraderimin formasının arkasına bir şaplak attım. "Evet, öyleyiz."

Sahaya yan yana koşarak girdik, hücum hattının karşı taraflarında sıralandık ve Christian Reyes bizi ortada sabitledi.

Ve sonraki altmış dakika boyunca da öyle yaptık.

Portland için sıraya giren her bir kişi korkunç bir verimlilikle oynadı.

Parker ve ben savunmalarını yerle bir ettik, Christian sahaya bomba üstüne bomba attı. Ve savunma dizildiğinde, silahlarının her birini boğduk.

Bitime üç dakika kala kırmızı bölgeye dizildiğimizde yirmi bir sayı öndeydik ve stadyumdaki atmosfer elektrikliydi.

Taraftarlarımız şampiyonluğu kazanmak üzereymişiz gibi tepindi ve çığlık attı.

Reyes cepte dizilmiş, oyun çağrısını bağırarak söylüyordu. Savunma hattını işaret ederek blokçularının saldırıyı izlediğinden emin oldu.

Top fırladı ve Parker sağa doğru ilerleyerek savunma oyuncusunu bloke ederken, ben de bir dış rotaya çıktım; ölü bir deparla on yarda gittikten sonra sahanın ortasına, kenar çizgilerine doğru kesildim. Parker'ın engellemesi ve beni koruyan güvenlik oyuncusundan kolayca iki adım önde olmam sayesinde, Christian on beş metre kadar ötedeki uzanmış ellerime bir mermi isabet ettirdi ve ben de topu kolumun altına sıkıştırarak rakipsiz bir şekilde bitiş çizgisine doğru koştum.

Takım arkadaşlarım etrafımı sararken gürültü kulakları sağır ediyordu.

Final skoru otuz beşe yediydi, daha önce hiç elde edemediğimiz türden kesin bir galibiyet.

Maçtan sonra soyunma odasında Koç, takımımızın önünde sergilediğimiz performansa değinirken gözyaşlarını tutamadı

bir türlü sakinleşemeyen gürültülü bir grubun içindeydi. Maç topu Reyes'e verildi, o da topu göğsüne vurmaktan ve takım arkadaşlarının bağıriş ve ıslıklarını alçakgönüllülikle kabul etmekten başka bir şey yapmadı.

"Bugün basını es geçebilir miyim?" Duştan sonra Koç'a sordum.

Gömleğimi başımdan çekiştirmeyi bitirdiğimde bana baktı. "Gitmen gereken başka bir yer var mı?" Gülümseyerek başımı salladım. "Evet, var."

Bana el salladı ve ben de kalan eşyalarımı çantama tıktırıp bana söylediği yere doğru yola koyuldum.

Sahaya giden koridor sessizdi ve bunu bilerek yapmıştık. Greer, Olive'in elini kendi elinin arasına almış, sıra sıra dizilmiş koltukların arasında bir şeyi işaret ediyordu.

Onlar benim varlığımın farkına varmadan önce, bir an için onları izlemeye başladım.

İkisi de Coleman forması giyiyordu ve ikisinin de sırtında benim soyadımın yazılı olduğunu görmek göğsümü sızlattı. Yıllardır bunu özlüyordum ve farkına bile varmamıştım.

Sessizce telefonumu cebimden çıkardım ve Greer Olive'e bir şey söylemek için çömeldiği sırada ikisini yakınlaştırdım.

Fotoğraf mükemmel bir zamanda çekilmişti, iki kızım arka planda tarla ile birbirlerine gülümsüyorlardı. Greer bu fotoğrafın büyütölüp çerçeveslenmesini isterdi, şüphesiz, evimizin duvarlarına eklenecek bir şey.

Ve bekleyemedim.

Greer önce beni gördü, Olive'in kolunu dürttükten sonra başını bana doğru eğerken yüzünde bir gülümseme belirdi.

Olive bana doğru koştu ve ben de onu kollarıma aldım. "Çok iyiydin baba," dedi boynuma doğru.

"Teşekkürler, tatlı bezelyem." Onu sıkıca tutarak saçlarının kenarından öptüm.

Greer yaklaştı ve yanıma sokulabilmesi için bir kolumu uzattım. Ağzını bana doğru çevirdiğinde, memnuniyetle öpücüğünü mırıldanarak kabul ettim.

"Çok iyi," diye mırıldandı.

Onu tekrar öptüm, bir süre daha oyalandım.

Kıçımı tokatladı. "Son vuruşun bana nasıl hissettirdiğini sana sonra göstereceğim," diye kulağıma fısıldadı.

Bir kolumu gülerek omzuna doladım ve hayatımdaki en önemli iki insan yanımda ve kalbimde güvende olacak şekilde oradan ayrıldık.

Daha fazla isteyebileceğim bir şey yoktu.

Ve ne olursa olsun, isteyebileceğim en iyi galibiyetti.

Beckett & Greer'den daha fazlasını mı istiyorsunuz?

The End'den sonra Beckett ve Greer arasında neler olacağını merak ediyor musunuz? [Öğrenmek için geleceklerine bu küçük bakışı indirin!](#)

Wilder Ailesi'nden daha fazlasını ister misiniz?

Erik Wilder ve Lydia Pearson'ın buharlı, huysuz güneş ışığı, yaş farkı, spor romantizmi şimdi mevcut. [Kindle Unlimited'ta okumak için buraya tıklayın!](#)

Emmett Ward ve Adeline Wilder'ın eski aşkları, arkadaştan aşığa, doğru kişi/yanlış zaman, bağımlılık geçirmeye değer romantizm şimdi satışta. [Kindle Unlimited'ta okumak için buraya tıklayın!](#)

Karla Sorensen tarafından yazılan diğer kitaplar

(KU aboneliğiniz ile okuyabilirsiniz)

Wolve'lar: Bir Futbol Hanedanlığı (ikinci nesil)

[Yalan](#)

[The Plan](#) (Erik Wilder'ın hikayesi)

[The Crush](#) (Adaline Wilder'ın

hikayesi)

The Ward Sisters

[Odaklan](#)

[mış](#)

[Sahtelen](#)

[mış](#)

[Yasaklan](#)

[mış](#)

T h e Washington

Wolve s [Bomba Etkisi Ex](#)

[Etkisi](#)

[Evlilik Etkisi](#)

Sırtın Bekarları

[Dylan](#)

[Garrett](#)

[Cole](#)

Michael

[Tristan](#)

Üç Küçük Kelime

[By Your Side](#)

[Light Me Up](#)

[Tell Them](#)

[Lies](#)

İlk Görüşte Aşk

(Smartypants Romance tarafından yayımlanmıştır)

[Çılgınca Pişiriyorum](#)

[Akıl Oyunları](#)

[Manolyamı Çaldı](#)

[Beklemeye Değer](#)

Teşekkür

Tüm olağan şüphelilere kocaman bir teşekkür: kocam ve çocuklarım, annem, on yıllık yazarlık hayatımda denediğim en çılgın teslim tarihlerimden birine girdiğimde devreye girip boşluğu doldurdıkları için.

Kathryn Andrews, Piper Sheldon, Kandi Steiner ve Brittainy Cherry, bu kitap için harika amigolar ve motive ediciler oldukları için.

Najla Qamber ve Qamber Designs Media ekibi, inanılmaz oldukları ve sürekli aklımı okuma yeteneğine sahip oldukları için. Bu kitabın kapakları tüm beklentilerimi aştı.

Hikayenin olabildiğince güçlü olması için bana zaman ve enerji ayırdıkları için ME Carter ve Nicole McCurdy'ye ve sonrasında ortalığı temizledikleri için Jenny Sims ve Julia Griffis'e teşekkür ederim.

Ve okuyucularım, sizler dünyanın en iyilerisiniz ve size tapıyorum. Hikayelerimi sevdiğim şekilde anlatmaya devam etmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Tanrı sığınağımız ve gücümüzdür, sıkıntıda her zaman yardımcımızdır. Bu nedenle, yer yarılrsa ve dağlar denizin ortasına düşse bile korkmayacağız.

Mezmur 46:1-2

Yazar Hakkında

Karla Sorensen, Amazon'da en çok satan 10 yazar arasında yer alan ve mutlu sonla bitmeyen hiçbir şeyi okumayı ya da yazmayı reddeden bir yazardır. Dramione fanfiction okumadığı ya da çamaşırlardan kaçmadığı zamanlarda, onu futbol (İngiliz VE Amerikan), HGTV izlerken ya da Enneagram podcast'lerini dinlerken bulabilirsiniz, böylece hayatındaki herkesi belirli bir önem sırasına göre psikanaliz edebilir. Grand Valley State Üniversitesi'nden Reklamcılık ve Halkla İlişkiler diplomasına sahip olan Karla, tam zamanlı olarak yazmaya başlamadan önce geçimini yaşlı sağlığı alanında sağlamıştır. Karla, kocası, iki oğlu ve Bear adında büyük, tüylü bir kurtarma köpeği ile Michigan'da yaşıyor.

ONE AND ONLY

Two pink butterflies are positioned on either side of the word 'AND'. One butterfly is on the left, facing right, and the other is on the right, facing left. They are both in flight, with their wings spread.

BONUS EPILOGUE

KARLA SORENSEN

Bir ve Tek Bonus Epilog

Karla Sorensen

GREER

SON'DAN 12 AY SONRA

"Bu kesinlikle en kötüsü."

"Bu kısa süreli bir şey ve siz farkına bile varmadan normale döneceksiniz."

İnledim. "*Günlerdir* burada yatıyorum. Sonunda aklımı kaçıracağım."

Beckett yatak odasından bana bir bakış attı, gülümserken dudakları hafifçe kıvrıldı. "Sanırım randevunuzdan eve döneli dört saat falan oldu, ama yakın."

"Yatak istirahati," diye mırıldandım. "Gerçekten. Kimin fikriydi bu?" Nefesinin altında kıkırdadı. "Doktorun mu?"

Belki hormonların etkisiydi, belki *de iki ay* boyunca yatağıma hapsolma fikriydi ama bir anda gözlerim yaşardı.

Beckett alçak sesle mırıldanarak yatağımızın kenarına yerleşti, böylece birkaç damla gözyaşı kaçtığında başparmağını yanağında gezdirebildi. Büyük eli karnımın yumuşak kıvrımını buldu ve küçük külçe hafif bir tekme attığında gülümsedi. Burnumu çektim, bir gözyaşı daha yüzümden aşağı kayarak diğerlerine katıldı.

Kocam nazikçe, "İşleri ağırdan almana ihtiyacı var," dedi. Elinin karnımdaki hareketi, güçlü, kararlı sesi ve yakınlığı anında sakinleştirici bir etki yarattı. "Biraz dinlenmek ikinize de iyi gelecektir."

Beckett'ın yüzünü inceledim, kalbim göğsümde yavaşça dönüyordu çünkü onu o kadar çok seviyordum ki bazen bedenim için fazla büyük geliyordu. Bu da o zamanlardan biriydi.

Ona karşı olan tüm duygularımın tenime baskı yaptığı, ne kadar zor olduğu için dünyaya itmeye çalıştığım sık sık oldu.

onları içeriyordu. Beckett benim dünyamın çapasıydı, hayatımızı mutluluk, huzur ve sevgiyle merkezliyordu.

Beklediğimizden daha erken hamile kaldık. Doğum kontrolünü bıraktıktan sadece iki ay sonra ve o hemen, herhangi bir çocuğumun dünyaya çılgılık atarak ve kendi hızında geleceğini söyleyerek şaka yapmıştı.

Ama şimdi, küçük Coleman'ın bu hızı hayatımızı biraz yavaşlatmak zorunda bıraktı. Ya da en azından benimkini.

"O senin oğlun," dedim sessizce. Elimi Beckett'inkinin üzerine koydum ve parmaklarımızı birbirine doladım. "İstemediğim zamanlarda bile beni rahatlatıyor."

Beckett sırtıttı ve yanağına bir gamze, gözlerine de kucağına tırmanıp onu becermek istememe neden olan bir parıltı geldi.

"Böyle gülümseyemezsin," diye uyardım onu. "Önümüzdeki iki ay boyunca olmaz."

Kara kaşları yavaşça kalktı. "Hayır mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Bu ters etki yaratır."

Gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Ne için?"

"Ben rahatlıyorum," diye fısıldadım, dudaklarının çizgisini izlemek için elimi kaldırdım. "Yatak istirahatının ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Beckett parmak uçlarıma bir öpücük kondurdu ve küçük bir onay sesi çıkardı. "İstiyorum," diye iç geçirdi.

"Yani böyle gülümsersen," dedim, sesim kesilerek.

Gözleri benimkileri tuttu. "Ne?"

Eğildim ve ağzına yumuşak, kalıcı bir öpücük kondurdum. "Korkunç, korkunç bir hasta olmak ve kuralları çiğnemek isteyeceğim."

"Kuralları sürekli çiğniyorsun," dedi. "Seni sevmemin nedenlerinden biri de bu."

Güldüm ve arkamdaki yastıklara yaslanmak için geri çekildim. "Yine de bunu kırmayacağım," diye söz verdim.

"Yapmayacağını biliyorum." Karnıma tatlı bir bakış attı, gerilmiş tenime bir öpücük bırakabilmek için gömleğimi hafifçe yukarı itti. "Burada oturmanın her saniyesinden nefret edeceksin. Kendin için bir şeyler yapamadığında muhtemelen her gün şikâyet edeceksin. Ama ona çok iyi bakacaksın çünkü sana ihtiyacı olduğunu biliyorsun," başını kaldırdı, gözleri sıcak, yumuşak ve sevgi doluydu, "ve çünkü onu tam da ihtiyacı olduğu gibi seven en iyi anne olacaksın."

Gözlerim yine yaşardı. Her zaman böyle şeyler söylerdi. Beni neden sevdiğini söylerdi. Beni ne kadar iyi tanıdığını gösterirdi.

Ve yine gözyaşlarım düştüğünde onları yüzümden sildi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum." Şimdi eğilme sırası Beckett'taydı, sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi dudaklarımı yudumluyordu. Sanki Olive ve Poppy aile odasında değillermiş gibi. Dili dudaklarıma değdiğinde boğazının derinliklerinden öyle bir ses çıkardı ki ayak parmaklarım kıvrıldı. Beckett geri çekildiğinde alnını benimkine yasladı. "Çok fazlaysa söyle bana."

Gömleğini yumruklarımla kavradım ve öpmek için onu tekrar kendime çektim. "Eğer önümüzdeki iki ay boyunca beni öpmeyi bırakırsan, kesinlikle aklımı kaçıracağım," dedim ona.

Dudakları sıkıydı, benimkilerin üzerinde çok sevdiğim şekilde hareket ediyordu.

Dünyada hiç kimse Beckett Coleman gibi öpüşemezdi, bundan emindim. Ve hayatımın geri kalanında, o öpücükler benimdi.

Geri çekildi, yanaklarında hafif bir renk kızarması vardı. "Gitmeden önce sana getirebileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

"Kan basıncını düşürmek mi?"

Kıkırdadı. "Başka bir şey var mı?"

İçimi çektim. "Hayır, sanırım şimdilik böyle iyiyim."

Olive parmak uçlarında odaya girdi. "İyi olacak mısın?" diye sordu sessizce, gözleri kocaman açılmıştı.

Yatakta bana katılmasını işaret ettim ve yanıma sokulduğunda saçlarının tepesine bir öpücük bıraktım. "Sen farkına varmadan ayağa kalkmış ve hareket ediyor olacağım, tatlım. Doktor sadece çok dikkatli davranıyor," dedim. "Ama bu arada sakın ve sessiz kalmalı ve küçük kardeşinin bize katılmadan önce olabildiğince büyüüp güçlenmesine izin vermeliyim."

Olive başıyla onayladı. Sonra ellerini ağzının etrafında birleştirip karnıma olabildiğince yaklaşıp kadar şiltenin üzerine eğildi.

"Bütün oyuncaklarımı seninle paylaşacağım," dedi. "Ve Clarence'ı seveceksin, o dünyadaki en iyi kedi."

Beckett ve ben gülümsemelerimizi değiş tokuş ettik. Söz konusu kedi odaya girdi, hafifçe yatağın üzerine zıpladı ve mırıldanarak Beckett'ın yanına kıvrıldı.

Olive sesini fısıltıya düşürdü. "Ve *gelmiş* geçmiş en iyi abla olacağım," dedi. "Söz veriyorum."

Kahretsin.

Dudağım titredi ve gözyaşlarım yeniden başladı. Olive'in yanlış bir şey yaptığını düşünmemesi için yüzümü sildim.

Ama yeterince hızlı değildim.

Yüzü telaşla doldu. "Seni incittim mi?" diye sordu.

Onu kendime doğru çektim. "Hayır, tatlım. Bazen o kadar mutlu oluyorum ki kalbim hepsini içinde tutamıyor ve bu mutluluk gözyaşlarıyla ortaya çıkıyor" dedim.

Yüzümü inceledi. "Kardeşim de beni böyle hissettiriyor," diye itiraf etti. Tekrar konuştuğunda gözleri yürek parçalayacak kadar ciddiydi. "Sanırım dünyadaki en sevdiğim insan o olacak."

Beckett'in gözleri kuşkuyla kıpkırmızıydı ve hafifçe boğazını temizledi. "Eminim sen de onun olacaksın, tatlım."

Elim onunkini bulmak için uzandı ve parmaklarımı öpmek için ağzına götürdüğünde gözyaşlarımın arasından gülümsedim.

Olive daha da sokuldu. "Evet. Çünkü biz bir aileyiz. Ve bu sonsuza dek sürecek."

Başımı arkaya yasladım ve iç çektim.

Bunu yapabilirim. Onlar için her şeyi yapabilirim. Ailem için. Sonsuza dek.

Son

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.